

Xà Lang Quân

Contents

Xà Lang Quân	1
1. Chương 1: Thứ 1 Lễ: (1-14)	1
2. Chương 2: Thứ 15 Lễ: (15-24)	13
3. Chương 3: Thứ 25 Lễ: (25-34)	22
4. Chương 4: Thứ 35 Lễ: (35-44)	30
5. Chương 5: Thứ 45 Lễ: (45-54)	39
6. Chương 6: Thứ 55 Lễ: (55-64)	48
7. Chương 7: Thứ 65 Lễ: (65-74)	57
8. Chương 8: Thứ 75 Lễ: (75-84)	65
9. Chương 9: Thứ 85 Lễ: Full	74

Xà Lang Quân

Giới thiệu

Vốn tưởng rằng lúc người thương chết trận ở trên sa trường là bi thống, khổ sở nhất, hắn lại đột nhiên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xa-lang-quan>

1. Chương 1: Thứ 1 Lễ: (1-14)

“Tìm được rồi, chính là nàng.”

“Công tử, người xác định chính là nàng sao?”

“Dĩ nhiên.” Hắn hơi hài lòng gật đầu.

“Nhưng là nàng không giống kiểu người phúc lộc thọ đều tốt a~!” tên hậu vệ hoài nghi nháy mắt liên tục
“Chồng nàng mới vừa chết trận, cô nhi quả mẫu, trừ phi tái giá, nếu không ngay cả sống cũng rất khó khăn nha... Ai ui~!” chưa nói xong, hắn lại đáng thương ôm lấy đầu bị chủ tử ra sức cốc.

“Người thì biết cái gì? Ta đã sớm bấm đốt ngón tay xem số mệnh cho nàng, phu quân nhà nàng đi biên quan làm lính cũng chưa chết, ngược lại bởi vì hộ giá có công, là người trong cái họa gặp được phúc, thăng quan cấp ba. Ba năm sau, lần nữa lập nhiều chiến công hiển hách, đến lúc đó Tiểu nương tử tự nhiên sẽ được hưởng vinh hoa phú quý.”

“A ~, nếu người ta đã có chồng có con, tại sao lại phải mạo hiểm nguy hiểm tính mạng của mình để giúp người tránh thoát thiên kiếp a... Ai ui! Người lại đánh ta!” Đau đến mắt nước mắt lưng tròng.

“Thật là đầu heo, bốn quân tự nhiên là có diệu kế a~.”

1

“Mẹ, con tìm được rồi, tìm được rồi.” một nam hài chừng năm tuổi trong tay nắm một vốc cây cỏ dính đầy đất, hưng phấn mà chạy đến trước mặt mẫu thân “Mẹ, cái này là khổ đĩnh thảo phải không, khổ đĩnh thảo này có thể ăn được, đúng không ạ?”

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của con yêu bị mặt trời chiếu làm cho đỏ bừng, Chi Lan khẽ cười một chút, đưa tay nhẹ nhàng lau đi những giọt mồ hôi trên trán nó, yêu thương gật gật đầu “Đúng a! Hạc Nhi thật thông minh.”

“Con lại đi chọn thêm chút ít nữa, bên kia còn có rất nhiều nha~!”

“Đợi một chút.” Chi Lan một phen kéo tay con lại, cười nói “Ngày mai chúng ta lại đi hái, bây giờ phải đi xuống núi trước khi trời tối.”

“Dạ.” Hạc Nhi có chút lưu luyến, phảng phất giống như nếu hôm nay không hái, khổ đĩnh thảo kia sẽ biến mất.

Chi Lan có chút buồn cười lắc đầu “Hạc Nhi, con nhìn giở làm bằng trúc sau lưng mẫu thân đã đầy rồi.”

“Vây ... Ngày mai quay lại hái tiếp cũng được.” Hạc Nhi quyết định hạ quyết tâm nói.

Chi Lan dịu dàng cười cười, cầm lấy bàn tay nhỏ bé mũm mĩm của con trai “Đi thôi.”

“Hạc Nhi, những điều ngày hôm qua mẹ dạy, con còn nhớ rõ không?”

“Hạc Nhi nhớ được.”

“Vây thì nói ẹ nghe một chút, ừ, liền bắt đầu từ khi bốn tuổi đi.”

Hạc Nhi lạnh lạnh đọc thuộc lòng nói: “Khi được bốn tuổi, biết mình đã lớn, có thể tự chăm sóc bản thân. Phải biết hiếu thuận, học kiến thức, biết đếm, biết làm văn. Biết một ... mà ... Mười, mười mà trăm, trăm mà ngàn, ngàn mà vạn. Làm người sống ở trên đời phải đa tài, làm người phải sống thật trong sạch, sánh cùng với trăng sao ... Mẹ, con đọc có đúng không?”

Thứ 2 lễ: Xà Lang Quân (2)

Chi Lan cười gật đầu.

“Mẹ, đến nơi rồi, đợi con đi xem một chút hôm nay có con mồi nào hay không?” Không đợi Chi Lan lên tiếng, thân thể nhỏ bé của Hạc Nhi liền đã chui vào trong rừng cây bên cạnh.

“Hạc Nhi, cẩn thận một chút, cẩn thận kéo ngã nhào.” Chi Lan bất đắc dĩ lắc đầu. Lát sau nhẹ nhàng thở dài, vốn là gương mặt mỉm cười, từ từ toát ra một cổ đau thương khó tả.

Hiền Văn ở khi Hạc Nhi chưa đầy một tuổi, liền bị bắt xung quân gia nhập vào quân ngũ làm lính, chuyển đi này, thư từ gửi về nhà hoàn toàn không có, để lại bọn họ cô nhi quả mẫu, ngàn chờ vạn đợi trong lo lắng bất an, mỗi ngày chờ đợi hân bình an trở về. Ai ngờ hai tháng trước, thế nhưng lại nghe được tin chỗ ở của quân đội Hiền Văn gia nhập, toàn quân bị diệt, ngay cả tướng lĩnh cũng chết trận, hưởng chi Hiền Văn chỉ là một tên lính nhỏ bé.

Ban đầu bị bắt xung quân gia nhập vào quân ngũ, trong thôn không phải chỉ có một mình Hiền Văn, hơn mười hán tử cường tráng cứ như vậy liền đi không trở về. Phút cuối cùng, người nhà ngay cả thi thể của

thân nhân cũng không có được. Ở trong thôn, gia cảnh của nàng không phải là thảm nhất, khi Hiền Văn đi, còn có Hạc Nhi thông minh, có hiểu biết ở lại bên cạnh nàng làm bạn. Mà có nhà là người đầu bạc tiền người đầu xanh, để lại một lão nhân gia sống trong khổ sở, cô đơn suốt quãng đời còn lại, cuộc sống trôi qua thực là thê thảm.

Cuộc sống của nàng cũng đã sắp không thể chống đỡ được nữa, số bạc mà Hiền Văn để lại đã sớm xài hết, cuộc sống bây giờ chỉ dựa vào số ít khăn tay mà nàng thêu thùa đem ra chợ bán, đổi lấy một chút ít gia dụng. Y phục của Hạc Nhi cũng là từ quần áo cũ của Hiền Văn để lại, được nàng sửa lại mà thành.

“Mẹ, hôm nay vận khí không được tốt cho lắm.” thân thể nhỏ nhỏ của Hạc Nhi từ rừng cây bên kia chui ra.

Chi Lan lập tức che giấu đau thương trên mặt, nặn ra khuôn mặt tươi cười, xoay người lại, dịu dàng nói: “Hạc Nhi, tại sao lại vậy?”

Hạc Nhi khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại “Mẹ, hôm nay không có bắt được con gì cả!”

Nàng cười cười “Không sao, thịt thỏ ngày hôm qua vẫn còn dư lại rất nhiều!” Chi Lan an ủi vuốt vuốt đầu nhỏ của Hạc Nhi. Trong nhà mua không nổi thịt, nàng liền dùng phương pháp trước kia Hiền Văn dạy nàng, làm một bộ bầy thú, khoan hãy nói đến, có khi thật đúng là có thể bắt được mấy động vật nhỏ nhỏ xui xẻo, làm ẹ con nàng có thịt để ăn. Chẳng qua là cũng không phải ngày nào cũng gặp được vận khí tốt.

“Đi thôi, đừng làm ra bộ mặt đưa đám nữa, có lẽ khi hai mẹ con ta về đến nhà, gà đã đẻ trứng thật to rồi đó.”

“Đúng vậy! Đúng vậy! Mẹ, tối nay chúng ta ăn canh trứng gà có được hay không?”

“Được.”

“Không nên, hay là tính...” Hạc Nhi khuôn mặt nhỏ nhắn trong lúc bất chợt vừa nhíu lại.

“Tính sao?”

“Bán trứng gà để lấy tiền, không phải là mẹ bảo muốn mua sách dạy con học hay sao !”

Thứ 3 lễ: Xà Lang Quân (3)

Chi Lan có chút đau lòng nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Hạc Nhi “Không sao, mẹ cố gắng thêu khăn gấm nhiều thêm là đủ rồi, Hạc Nhi đang ở độ tuổi lớn, dĩ nhiên phải đầy đủ dưỡng chất mới có thể cường tráng. Như vậy mới có thể bảo vệ mẹ a~.”

Đứa bé trai cười “Hạc Nhi là nam tử hán, tất nhiên phải bảo vệ mẹ.”

Hai mẹ con vừa nói, vừa cười đi xuống núi, trước khi trời tối rất cục đi vào thôn. Đi tới trước cửa nhà, Chi Lan lại đột nhiên dừng lại cước bộ, xuyên thấu qua hàng rào cửa thấp bé của nhà mình, nhìn quét qua sân sạch sẽ, Chi Lan cảnh giác, cảm thấy có cái gì đó không đúng.

Hạc Nhi cũng phát hiện mẫu thân khác thường “Mẹ, có chuyện gì vậy?”

Chi Lan lắc đầu, tiện đà cười nói: “Không có chuyện gì, vào đi.” Sau đó đẩy ra hàng rào cửa đi vào.

Hạc Nhi sôi nổi hướng sườn đông tiểu viện chạy đến, bên kia là lồng gà, Hạc Nhi mong đợi sờ vào bên trong ổ vừa tròn, vừa lớn, tốt nhất là có hai quả trứng, ha hã.

“A!” Hạc Nhi kêu to “Mẹ, không có gà.”

Chi Lan đi tới, vừa nhìn, quả nhiên, cửa lồng gà mở rộng ra, trong lồng một con gà mái duy nhất để đẻ trứng không biết tung tích.

“Ô! Mẹ, không có gà, sau này cũng không còn được ăn canh trứng gà nữa rồi, ô ô.”

“Không có chuyện gì, lần sau tích góp chút tiền, mẹ sẽ mua hai con gà để đẻ trứng, ngoan, đừng khóc. Chúng ta vào nhà thôi, buổi tối mẹ làm cho con súp thịt thỏ cùng rau dại, ăn cũng tẻ a~.”

Dù dỗi con đang chảy nước mắt vào phòng, bởi vì gần tới ban đêm, bên trong nhà ánh sáng âm u, Chi Lan trong mơ mơ hồ hồ thật giống như thấy phía trước có một bóng đen.

“A!” Chi Lan thét một tiếng chói tai, cái bóng đen kia động đậy. Ngay sau đó cả người nàng bị một vật thể lạnh như băng ôm lấy, Chi Lan toàn thân tóc gáy cũng dựng đứng lên “Hạc Nhi, chạy mau.” Nàng thét chói tai nghĩ muốn tránh thoát.

“Oa oa...” Hạc Nhi đứng ở bên cạnh mẹ chẳng những không có chạy, ngược lại wow một tiếng khóc lớn lên.

“Lan nhi, là ta, Hiền Văn a~.”

“A?”

Cây nến được đốt lên, bên trong nhà tức khắc sáng ngời. Chi Lan rốt cục thấy rõ người trước mắt “Hiền... Hiền Văn... Ô ô...” Sau đó khóc nhào vào trong ngực nam nhân “Ta cho là... Chàng đã... Ô ô... Làm ta sợ muốn chết... Ô ô...”

Hạc Nhi trên khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn còn mang theo nước mắt, kinh ngạc nhìn mẫu thân nhào vào trong ngực một nam nhân xa lạ khóc lớn, vươn tay bắt được vạt áo của Chi Lan, có chút sợ, lại có chút ít không biết phải làm sao: “Mẹ, mẹ...”

Chi Lan khóc nói, “Hạc Nhi, mau gọi cha, cha của con đã trở lại.”

Thứ 4 lễ: Xà Lang Quân (4)

“Mẹ...” Hạc Nhi sợ hãi nhìn người đàn ông đứng ở trước mặt nó, cao lớn giống như nam nhân ngoài hành tinh, thân thể nhỏ bé hướng phía sau Chi Lan co rúm lại. Không biết tại sao, nó lại cảm thấy ánh mắt của nam nhân này thật là đáng sợ.

“Nó chính là Hạc Nhi sao, đã lớn như vậy rồi sao.” Hiền Văn nhìn gương mặt nhỏ bé đang sợ hãi trước mặt, đột nhiên ngồi xổm người xuống, muốn ôm nó, lại bị nó cơ trí tránh qua, tránh né, trốn ở phía sau Chi Lan, tìm đập loạn xạ, thò đầu nhỏ ra, ngạc nhiên đánh giá nam tử gọi là cha này.

Hiền Văn đứng lên, bàn tay ngăm đen nắm chặt lấy tay của Chi Lan, trên mặt đôn hậu lộ ra một tia cảm động “Chi Lan, bốn năm này đã cực khổ cho nàng rồi.”

Chi Lan vừa khóc vừa lắc đầu, nước mắt cũng nhịn không được nữa rơi đầy mặt “Chỉ cần chàng còn sống, và trở lại là tốt rồi.” Vừa nói vừa nhào vào trong ngực Hiền Văn khóc nức nở một trận, cũng không kịp để ý tới ánh mắt ngạc nhiên của Hạc Nhi ở phía sau, tự nhiên cũng không còn chú ý tới vẻ mặt khác thường của Hiền Văn.

Sau nửa canh giờ, Chi Lan rốt cục khôi phục lại bình tĩnh, có chút xấu hổ nhìn Hiền Văn “Ta thật đáng trách, chỉ lo khóc, chắc chàng đói bụng rồi có phải không? Ta đây lập tức sẽ đi làm bữa tối.”

“Không cần vội vàng. Để cho ta nhìn nàng thêm một chút.”

“Mẹ, con đói bụng.” Hạc Nhi mắt mở to long lanh chớp chớp, phát ra tia sáng như ánh mặt trời, chiếu sáng bốn phía cha mẹ nó, Chi Lan xấu hổ chạy nhanh vào phòng bếp.

Trong phòng chỉ còn lại có cha con hai người, mắt to nhìn chăm chăm đôi mắt ti hí.

Triệu Hiền Văn khoanh tay trước ngực, tỉnh táo xem kỹ con của mình, đối với Hạc Nhi cũng không phải là huyết thống của mình, cho nên cũng không có vẻ gì là kích động. Nhưng ngược lại Hạc Nhi đối với vị nam tử trước mắt, mà mẫu thân nói là cha của nó thì lại tràn ngập tò mò “Người, người thật sự là cha của con sao?”

Triệu Hiền Văn gật đầu, tâm tư chuyển đến nơi khác.

“Mẹ nói... Người rất lợi hại.”

“Ừ.” Hấn lại là gật đầu, đứng dậy đi tới phía trước cửa sổ, nhìn ra phía bên ngoài tối đen như mực, ngón tay thật giống như vô ý thức nhẹ gõ gõ vào cạnh cửa sổ, chân mày khẽ chau lại, giống như đang suy nghĩ cái gì đó.

“Cha, phía ngoài có cái gì a?” Hạc Nhi chạy lại gần hấn, gương mặt hơi hơi ửng hồng, hiển nhiên đối với lần đầu tiên mở miệng gọi là cha, có vẻ không được tự nhiên cho lắm.

“Không có gì.” Triệu Hiền Văn cách một tiếng, đem cửa sổ đóng kín. Xoay người ngồi lên trên chiếc ghế duy nhất ở trong phòng, tiếp tục cau mày trầm tư.

Hạc Nhi thương tâm cúi đầu, nhạy cảm phát giác phụ thân thật giống như không thích nó.

Lúc này Chi Lan vén rèm đi ra “Hạc Nhi, sáng nay vẫn còn thừa một chút cháo, con đói bụng trước ăn tạm, đợi mẹ lập tức nấu cơm cho hai cha con ăn. Ồ! Hạc Nhi, con...”

Thứ 5 lễ: Xà Lang Quân (5)

Hạc Nhi trong nháy mắt nhào vào trong lòng mẫu thân “Mẹ, phụ thân không thích con.” Trước tiên tố cáo.

Chi Lan cười nói “Làm sao có thể như vậy được?” Vừa ngẩng đầu thấy Hiền Văn ngồi ở trên ghế một bộ dáng vừa kinh ngạc, vừa khiếp sợ, thằng bé trai này thế nhưng lại tố cáo hấn.

“Không phải là phụ thân không thích con, là do phụ thân đang xấu hổ a~.” Chi Lan nhẹ nhàng dụ dỗ Hạc Nhi đang giấu mặt ở trong lòng nàng. “Thời gian lâu như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên phụ thân nhìn thấy con a~. Hạc Nhi lần đầu tiên thấy người xa lạ, cũng rất xấu hổ đúng không?”

“Dạ.” Hạc Nhi cảm thấy mẫu thân nói có chút đạo lý, quay đầu nhìn lại “Mẹ, phụ thân thật giống như có chút đỏ mặt.”

Triệu Hiền Văn vội vàng đứng lên, trên mặt nặn ra một nụ cười cứng ngắc “Hạc Nhi, để cho cha ôm một cái.”

“Không cần.” Hạc Nhi cái miệng nhỏ nhắn chu lên, lại nhào vào trong lòng ngực của mẫu thân

Bổ tức thất bại.

Sau khi Chi Lan dụ dỗ Hạc Nhi ngủ say, nhắc y phục, xuống giường. Đi tới phía trước cửa sổ, ngồi xuống bên cạnh Hiền Văn, nhẹ giọng nói: “Hạc Nhi đã ngủ, có chuyện gì có thể nói với ta được hay không? Chàng tuy rằng vẫn mạnh khỏe nhưng bộ dạng lại u sầu.”

Hiền Văn một tay ôm lấy nàng “Lan nhi, ta...”

Chi Lan mềm mại tựa vào trong lòng ngực của hấn, ngẩng đầu, tín nhiệm nhìn hấn “Nói đi.”

“Ta...” Triệu Hiền Văn cắn răng một cái, quyết định nói “Ta là đào binh.”

Ai ngờ Chi Lan cũng chỉ là thở phào nhẹ nhõm “Thì ra là như vậy a~.” Nàng còn tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì rất nghiêm trọng, làm hại tướng công ngay cả đứa con yêu mến nhất cũng hồ hững.

“Chi Lan, nàng có xem thường ta hay không?”

“Không có đâu! Chàng là tướng công của ta, chàng sống sót trở về bên cạnh ta. Chàng tuân thủ lời hứa của chàng, điều này mới là trọng yếu nhất.”

“Ta... Ta, trận chiến cuối cùng kia không có tham gia, ta chạy trốn, Chi Lan, nàng không biết, trên chiến trường chỉ có chém giết lẫn nhau, chỉ có máu chảy đầu rơi, ta chịu không được, ta thật sự chịu không được.”

Chi Lan ôm chặt lấy Triệu Hiền Văn, bọn họ vốn là thanh mai trúc mã. Phụ thân của Chi Lan là một thầy dạy học, Hiền Văn từ nhỏ chính là cô nhi, được phụ thân thu dưỡng. Phụ thân thân thể không tốt, lúc bệnh nặng, muốn bọn họ thành hôn. Không lâu sau, phụ thân bệnh qua đời, bọn họ liền quay lại ở tại nhà của phụ thân, ai ngờ ngày vui ngắn ngủi, Hạc Nhi chưa đầy một tuổi, Hiền Văn liền bị xung quân bắt gia nhập quân ngũ làm lính.

Từ trước đến giờ Hiền Văn là người kiên cường độc lập, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy hắn có bộ dáng sợ hãi đến như vậy. Nghĩ đến chắc do chiến tranh quá tàn khốc, đã hành hạ biến hắn thành như thế này, Chi Lan chỉ cảm thấy tâm nhói đau

Thứ 6 lễ: Xà Lang Quân (6)

Nàng mới không cần biết cái gì gọi là bảo vệ quốc gia, cái gì mà nam tử tốt là phải hi sinh ở trên sa trường. Nàng trước kia từng đối với những nhân vật đại anh hùng trong lịch sử, thông qua lời kể của phụ thân rất là ngưỡng mộ. Trong lòng cô bé đơn thuần, trong suy nghĩ cũng hy vọng lớn lên có thể yêu được một binh sĩ, cũng có thể trở thành đại anh hùng lưu danh muôn đời. Nhưng bây giờ đã trải qua một mình chịu đựng gian khổ, nuôi nấng Hạc Nhi, cả ngày lẫn đêm lo lắng hãi hùng, nỗi khổ tương tư, tâm nguyện của nàng đã trở nên rất nhỏ, cũng rất thực tế.

Nàng chẳng qua bây giờ chỉ là hy vọng, tương công của mình bình an mà sống sót quay trở về bên cạnh nàng, hai người cùng nhau nuôi nấng Hạc Nhi trưởng thành, cưới vợ sinh con cho nó. Về phần tương công của nàng có hay không sẽ trở thành nam nhân đầu đội trời chân đạp đất, căn bản không còn trọng yếu nữa, ở trong lòng của nàng, Hiền Văn chính là ông trời của nàng, nàng từng một lần cho là ông trời của nàng đã sụp. Nhưng là nay Hiền Văn đã trở lại, phụ thân của Hạc Nhi đã trở lại, đào binh thì đã làm sao? Tương công trở lại bên cạnh nàng mới là trọng yếu nhất.

“Chi Lan, ta không thể khiến người khác biết ta còn sống. Nếu không ta sẽ bị...”

“Chúng ta đi thôi, chúng ta lúc này phải rời đi thôi, đến một nơi không ai biết chúng ta là ai: chỗ một lần nữa chúng ta bắt đầu một cuộc sống mới.” Chi Lan đột nhiên nói, thanh âm vừa dồn dập, vừa kiên định. “Như vậy chàng sẽ không cần phải lo lắng bị bắt trở lại quân ngũ.”

“Chi Lan, nàng thật sự nguyện ý bỏ lại cái nhà này, cho dù có gặp phải bất cứ chuyện gì cũng không chùn bước chứ?”

“Hiền Văn, chàng đang nói ngu ngốc gì vậy ? Nơi nào có chàng nơi đó chính là nhà của ta a~.”

Cho nên hai người lên một kế hoạch, màn đêm buông xuống liền nhanh chóng thu thập mọi thứ. Trong nhà vốn cũng không có thứ đáng giá. Vài bộ quần áo để thay, đồ dùng hằng ngày, bao hết thành hai bao lớn, cũng coi như là toàn bộ gia sản. Tầng sáng, Hạc Nhi đang ngủ mơ mơ màng màng liền bị đánh thức, một nhà ba người im ắng rời khỏi thôn.

Đi tới đầu thôn, Triệu Hiền Văn nói: “Hai mẹ con chờ ở đây, ta đi tìm xe.” Nói xong, thân ảnh chợt lóe lên chạy về phía bên tay phải bìa rừng tối đen.

“A...” Chi Lan vẻ mặt sợ run lên, như có điều suy nghĩ nhìn phương hướng Hiền Văn biến mất.

“Mẹ, mẹ, chúng ta muốn đi đâu a?”

“A...à, nghĩ đi nơi nào liền đi đến nơi đó có được không?” Chi Lan cười nói với con.

“Có thật không?” Hạc Nhi còn buồn ngủ, trong nháy mắt liền có tinh thần “Vậy chúng ta đi đến nơi có biển có được hay không? Chính là nơi mà trong sách miêu tả biển rộng mênh mông không thấy bờ.”

Chi Lan cười cười “Có thể, bất quá một mình mẹ không thể quyết định được, cần phải thương lượng một chút với cha của con mới được.”

“Nha.” Hạc Nhi đầu nhỏ cúi xuống, nó vẫn cảm thấy bộ dáng phụ thân mới vừa quen biết nhau, không giống như người dễ nói chuyện.

Thứ 7 lễ: Xà Lang Quân (7)

Nhìn con trong nháy mắt trở nên ỉu xiu, Chi Lan bắt đầu dĩ cười cười, đang muốn mở miệng nói chuyện, thì nghe thấy phía sau có tiếng vó ngựa, xoay người lại liền nhìn thấy, chính là Triệu Hiền Văn đang điều khiển một chiếc xe ngựa nào đó, từ đường nhỏ trong rừng đi ra.

“Mau lên xe! Trời sắp sáng rồi, nếu gặp phải người trong thôn dậy sớm thì sẽ phiền toái.” Triệu Hiền Văn nói. Đem bọc đồ đạc ném lên xe, Chi Lan cùng Hạc Nhi sau đó cũng ngồi lên.

Triệu Hiền Văn đánh xe ngựa. Roi da vung lên, xe ngựa chạy thật nhanh, từ từ biến mất ở bên trong sương mù của buổi sáng sớm.

Hạc Nhi tựa tại bên người Chi Lan, cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng khả ái ngáp một cái.

“Hạc Nhi, nếu như mệt nhọc, ngủ thêm một lát nữa đi.”

“Vâng.” Hạc Nhi nhắm mắt lại, nằm xuống, đầu nhỏ gối lên trên đùi của Chi Lan, tìm vị trí thật thoải mái, một lát liền ngủ thiếp đi. Chi Lan từ trong bao quần áo lấy ra một bộ y phục hơi dày một chút, nhẹ nhàng đắp lên trên thân thể nhỏ bé của con trai.

Vén rèm xe lên, nàng nói với Triệu Hiền Văn đang đánh xe ở phía trước: “Đi chậm một chút, Hạc Nhi đã ngủ thiếp đi, vào giờ này, trên đường cũng không gặp phải người quen đâu.”

“Ừm.” Triệu Hiền Văn gạt đầu một cái, tốc độ xe ngựa chậm lại.

“Hiền Văn, xe ngựa này ở đâu ra?” Chi Lan hỏi vấn đề trong lòng nàng vẫn nghi ngờ, nàng mặc dù chưa được đi xe ngựa bao giờ, nhưng nàng là nhìn ra được chiếc xe ngựa này ít ra cũng có giá trị trăm lượng bạc nhìn lướt qua thiết kế của xe ngựa không nói, chỉ cần nhìn qua con ngựa toàn thân trắng như tuyết kia, liền biết được giá trị của nó không phải ai cũng mua được. Hiền Văn rõ ràng là trốn về, trên người làm sao có nhiều bạc như vậy.

Triệu Hiền Văn ngơ ngác một chút, sau đó nói: “Là bằng hữu cho ta mượn, chúng ta bây giờ chính là đang đi tạm lánh.”

“Bằng hữu?”

“Nàng yên tâm, vị bằng hữu kia của ta, cùng ta vào sinh ra tử, sẽ không bán đứng ta...sao vậy? Sắc mặt của nàng lại kém thế kia. Không cần lo lắng, vị bằng hữu kia...”

“Hiền Văn, chàng hiểu lầm rồi.” Chi Lan cười nói “Chàng có thể kết giao với bằng hữu vào sinh ra tử, ta cao hứng còn không kịp, như thế nào ta lại lo lắng chứ, có thể là do tối hôm qua không có nghỉ ngơi, cho nên sắc mặt mới kém đi một chút.”

“Vậy nàng cũng nằm xuống nghỉ ngơi một lát đi.” Triệu Hiền Văn nhẹ nhàng nói.

Chi Lan khẽ lắc đầu, “Ngủ không được.” Nàng sợ sau khi ngủ dậy, Hiền Văn sẽ biến mất, nàng sợ đây chỉ là một giấc mộng. Si ngốc nhìn bóng lưng Hiền Văn đánh xe “Hiền Văn, một nhà ba người chúng ta vĩnh viễn ở bên nhau không tách rời, có đúng hay không?”

Triệu Hiền Văn quay đầu lại, cười với nàng, bảo đảm nói: “Dĩ nhiên... Nhìn nàng, ánh mắt rất mệt mỏi, nằm nghỉ một lát đi.”

Thứ 8 lễ: Xà Lang Quân (8)

Chi Lan chẳng qua là chỉ mỉm cười lắc đầu.

Thấy xa xa đối diện có người đi tới, Triệu Hiền Văn lập tức cúi thấp đầu xuống, rồi hướng Chi Lan nói: “Trước nàng trốn đi đã, có người tới.”

Chi Lan đem rèm xe hạ xuống, lẳng lặng ngồi vào trong xe ngựa. Sau khi xe ngựa đã đi qua người nọ, Chi Lan cẩn thận vén rèm cửa sổ xe lên, hướng ra phía ngoài nhìn thoáng qua, hàng xóm trong thôn là thợ săn, sớm như vậy đã ra cửa, hẳn là lên núi để săn thú.

Trên đường vừa lúc tục có người đi qua, có người Chi Lan quen biết, cũng có người nàng không biết. May mắn là bọn họ đối với xe ngựa phía ngoài mộc mạc này, hơi nhìn thoáng qua, cũng không để ý thêm.

Mới đi được một thời gian ngắn, trời đã sáng choang, Hạc Nhi thân lưng mỏi, dụi dụi mắt, tỉnh lại “Mẹ, con đói bụng.”

Chi Lan khẽ mỉm cười “Đã tỉnh, thật nên gọi con là heo mới đúng, vừa tỉnh liền đòi ăn.” Vừa nói, vừa cho tay vào bao quần áo lấy ra lương khô, một cái bánh bao phía trên có rắc thêm một chút rau ngâm, đưa cho Hạc Nhi, Hạc Nhi gặm lấy gặm để, ăn như hổ đói.

“Chậm thôi, ăn từ từ thôi, ăn ít rau ngâm thôi, nếu không một lát lại ho khan.”

“Mẹ, con đói bụng.”

Chi Lan bắt đầu cười cười, tiếp theo xoay người vén rèm xe lên, nói với Hiền Văn: “Dừng lại ăn một chút lương khô đã.”

“Được.” Triệu Hiền Văn gật đầu, đem xe ngựa đánh vào rìa đường trong rừng, nhảy xuống xe, rèm xe vén lên, cười nói “Hai mẹ con cũng xuống đây đi, nơi này sẽ không có người nào đi qua, ở trong xe thời gian dài như vậy cũng cảm thấy buồn tẻ đi.”

Hạc Nhi hoan hô một tiếng, động tác linh hoạt nhảy xuống.

“Hạc Nhi, chậm một chút, cẩn thận bị té.” Chi Lan nói.

“Mẹ, không có chuyện gì.” Hạc Nhi thân thể tuy nhỏ, nhưng rất nhanh nhẹn, mới vừa nhảy xuống liền tò mò ở bốn phía chạy tới chạy lui.

“Con trai, nếu buồn thì đi giải quyết đi, không sao đâu.” Triệu Hiền Văn giúp con nói chuyện.

“Đúng vậy a~, con khi còn bé cũng rất hay tè dầm.” Chi Lan sắc giọng.

“A, là sao?”

“Con lại còn không dám thừa nhận, mấu thân nhưng là mỗi chuyện nhớ được rất rõ ràng ... Ai ui~!” Đang muốn đứng dậy xuống xe ngựa, Chi Lan kêu đau một tiếng, ngã ngồi vào trong xe.

“Sao vậy?”

Chi Lan cười khổ “Chân đã tê rần. Mới vừa bị Hạc Nhi gối lên cũng không có cảm thấy gì, bây giờ... Ai ui!” Vừa tê dại, vừa cứng ngắc, vừa đau.

“Ta ôm nàng xuống, đi lại một chút là tốt ngay thôi.” Hiền Văn thân thể đi lên phía trước tìm tòi, vươn ra hai cánh tay, đem Chi Lan ôm xuống xe ngựa, nhưng không có dấu hiệu đem nàng đặt xuống đất.

Thứ 9 lễ: Xà Lang Quân (9)

“Hiền Văn, chàng thả ta xuống a~.” Chi Lan khẽ đỏ mặt nói. Mặc dù bọn họ đã có Hạc Nhi, nhưng dù sao cũng đã tách ra bốn năm, tối hôm qua mới gặp lại nhau, tâm tình kích động, mới có thể không để ý cảm thấy thẹn, vừa khóc vừa ôm, mà bây giờ, ban ngày ban mặt, như thế thân mật, thân thể dán thân thể, hô hấp của Hiền Văn phải nhẹ nhàng làm lộn tóc của nàng bay bay, nhất là nàng cảm thấy ánh mắt của Hiền Văn chính trực nhìn chăm chú nàng, liền càng làm cho nàng thêm chân tay luống cuống.

Hiền Văn nhẹ nhàng mà đem nàng đặt xuống đất, sau đó ngồi xổm xuống “Là cái chân này tê dại sao? Ta giúp nàng xoa bóp một chút là sẽ tốt ngay.”

“Ai ui~!” Hiền Văn hai tay vừa đụng, Chi Lan cảm thấy chân càng thêm nhức mỏi, suýt nữa đứng không vững.

“Ôm lấy vai của ta.” Hiền Văn nói.

Chi Lan hai tay vịn lên bả vai của Hiền Văn, vừa xấu hổ vừa cảm động, cúi đầu nhìn nam nhân vì mình xoa chân, không hiểu được tại sao, mặc dù bốn năm sau gặp lại nhau, cảm thấy Hiền Văn có một chút ít xa lạ, so với dĩ vãng càng thêm tỉ mỉ ôn nhu.

“Bây giờ có phải đã khá hơn một chút phải không?”

“Ừ.” Chi Lan ửng đỏ mặt cười gật đầu.

Triệu Hiền Văn đứng lên, đột nhiên cúi đầu, nhẹ hôn lên đôi môi đỏ mọng của Chi Lan một cái.

“Hiền Văn!” Chi Lan kinh ngạc há to mồm, đây là ban ngày a! Hơn nữa còn là ở bên ngoài, hắc thể nhưng lại hôn nàng, biến hóa của hắc thật đúng là rất lớn nha~. Trong lúc bất chợt như nghĩ đến cái gì đó, nàng bối rối nhìn chung quanh.

Hạc Nhi ở phía ngoài không xa, đưa lưng về phía bọn họ, đang ngồi chồm hổm trên mặt đất, không biết được nó đang đùa cái gì. Phù! May là, không có bị con nhìn thấy, nếu không mắc cỡ chết được. Không đợi Chi Lan thở phào nhẹ nhõm “Ồ ...” Trùng to mắt, miệng của nàng lại bị hắc hôn. Hắc thể nhưng...Nàng muốn tránh ra, sau đó lại bị bàn tay to của Hiền Văn bá đạo đè lại, Chi Lan chỉ cảm thấy toàn thân mềm nhũn, đầu óc trống rỗng, dần dần say mê ở trong nụ hôn của hắc, nhắm hai mắt lại...

Chờ Hiền Văn buông Chi Lan ra, nàng đã trở nên hai gò má đỏ hồng, thân thể mềm mại thở nhẹ “Hiền Văn...”

Triệu Hiền Văn khẽ mỉm cười, trong mắt hiện lên một tia quang mang sâu thẳm “Làm sao?”

Chi Lan hờn dỗi nói: “Chàng...” Đột nhiên nàng lại giậm chân một cái, hận mình tự dừng lại nổi giận vô cớ, ngay cả Hạc Nhi cũng đã có, còn xấu hổ cái gì a~! Chẳng qua là Hiền Văn nhưng là lần đầu tiên có can đảm làm chuyện như vậy, mà lại là ở cánh đồng bát ngát trong rừng, giờ phút này ngay cả hắc cười thoát nhìn cũng là tà khí vô cùng, thật đối lập với gương mặt đài các ôn hòa.

“Cha, mẹ, hai người đang đang chơi trò hôn nhẹ sao?”

Hạc Nhi chẳng biết lúc nào đã chạy đến trước mặt bọn họ, ngẩng đầu lên, khuôn mặt tò mò nhìn bọn họ.

Thứ 10 lễ: Xà Lang Quân (10)

“A!” Chi Lan mắc cỡ đỏ mặt quay đầu đi, lúng túng hận không tìm được một cái lỗ để chui xuống. Lại bị con thấy... Gương mặt lại nhìn thấy Hiền Văn gương mặt cười như không cười, càng thêm tức giận, mặt lạnh quay người đi...

“Chi Lan...”

“Mẹ, mẹ làm sao vậy?”

“Cầm lương khô.” Chi Lan cũng không quay đầu lại quát.

Hạc Nhi mới vừa ăn hết một cái bánh bao đã no rồi. Hiền Văn nhìn lương khô mà Chi Lan chuẩn bị, cũng là châu mỳ “Để ta đi chuẩn bị món vài món ăn dân dã.”

“Chúng ta không phải là muốn lên đường ...”

“Không sao, không mất đến một canh giờ là xong.” Triệu Hiền Văn nói, bắt hắc ăn bánh bao cùng rau ngâm, còn không bằng trực tiếp giết hắc đi cho rồi.

“Nhưng là...”

“Không sao, nơi này sẽ không có người qua lại.” Hắc nói sẽ không có người, vậy thì nhất định sẽ không có “Hạc Nhi, ở chỗ này cùng mẹ của con, ta đi tìm chút ít món ăn dân dã sẽ trở lại.” Nói xong, liền hướng chỗ rừng sâu đi tới.

“Cha, con cũng muốn đi” Hạc Nhi hưng phấn mà đuổi tới, kết quả là Hiền Văn đối với nó châu mỳ, Hạc Nhi liền sợ hãi, dừng lại cước bộ, biết điều một chút đi trở về bên cạnh mẫu thân. Hiền Văn đi xa, Hạc Nhi bỗng dưng đánh một cái rùng mình, ánh mắt của phụ thân thật là đáng sợ a~!

“Hạc Nhi, sao vậy? Lạnh không?”

“Không có, không có.” Hạc Nhi lắc đầu, ngay cả chính đầu nhỏ của nó cũng không giải thích được tại sao lại có cảm giác như thế, an tĩnh sống ở bên cạnh mẫu thân, nhưng nó dù sao chẳng qua cũng chỉ là một đứa trẻ, chỉ chớp lát sau: liền lấy lại dáng vẻ hoạt bát, luồn lên nhảy xuống, một khắc cũng không đứng yên, chạy tới chạy lui.

Cũng chính là thời gian một khắc sau: Triệu Hiền Văn liền giơ lên một con gà nui, hai con thỏ hoang đi trở về.

“Nhanh như vậy.” Chi Lan kinh ngạc nhìn Hiền Văn trong tay có con mồi thịnh soạn.

“A! Phải không! Ngẫu nhiên mà thôi, hôm nay vận khí có vẻ tốt hơn một chút.” Triệu Hiền Văn giải thích nói.

“Phụ thân thật là lợi hại!” Hạc Nhi dùng ánh mắt sùng bái nhìn phụ thân, ngay sau đó nước miếng liền không nhịn được nữa liền chảy ra.

Chi Lan buồn cười điểm nhẹ lên trán Hạc Nhi, cười nói, “Tiểu quỷ háu ăn, mới vừa rồi không phải là đã ăn no rồi hay sao.” Tiếp theo quay đầu nói với Hiền Văn “Đề ta đi làm.”

Ai ngờ Hiền Văn lại nói: “Không cần, nàng trông coi Hạc Nhi là tốt rồi, những việc nặng này để ta làm.”

Chi Lan vẻ mặt đầu tiên là ngẩn ra, tiếp theo hiểu ý cười một tiếng. Bốn năm chia lìa, Hiền Văn thật là đã thay đổi rất nhiều

Ăn xong những món ăn dân dã do Hiền Văn làm, đã là buổi trưa, nhìn Hạc Nhi cái miệng bóng loáng, thỏa mãn ợ một cái, Chi Lan không khỏi khe khẽ thở dài, dáng vẻ này của bọn họ có giống như là đang chạy nạn hay không đây~! Giống như là một nhà ba người đang đi ra ngoài du ngoạn đạp thanh.

Thứ 11 lễ: Xà Lang Quân (11)

Bất quá nơi bọn họ nghỉ ngơi cũng thật là kỳ quái: chỗ này rõ ràng cách rìa đường không xa, nhưng qua thời gian dài như vậy, cũng không có người qua lại. Mới đầu Chi Lan vẫn còn lo lắng đề phòng, nhưng thấy Hiền Văn vẫn nhàn nhã bình tĩnh, tâm của nàng cũng chậm chậm bình tĩnh trở lại.

Đem thức ăn còn dư gói kỹ lại, dập tắt đống lửa, ba người lại lên xe ngựa, tiếp tục lên đường. Hạc Nhi tinh thần phấn chấn, ở bên trong xe ngựa không lớn lắm, nhảy tới nhảy lui. Ngược lại Chi Lan tựa người vào vách xe, một bộ dạng buồn ngủ.

“Két...t!” Hiền Văn đột nhiên dừng xe ngựa lại, vén rèm xe lên, cười nói với Hạc Nhi đang nhảy tới nhảy lui như một con khỉ nhỏ “Hạc Nhi, có muốn cùng cha học cách đánh xe ngựa hay không?”

“Muốn a~.” Hạc Nhi mắt mở to tràn đầy hưng phấn, lập tức vui mừng nhào tới. Đây là lần đầu tiên phụ thân đối với nó hòa khí nở ra nụ cười!

“Hiền Văn, Hạc Nhi tuổi còn nhỏ...” Chi Lan lo lắng nói.

Hiền Văn cười nói: “Không có chuyện gì, ta sẽ trông chừng nó, nàng trước chợp mắt một chút đi.”

Chi Lan cảm động vì sự quan tâm của Hiền Văn, xuyên thấu qua màn xe nhìn thấy Hạc Nhi đang cười hì hì, ngồi ở trong lòng Hiền Văn, trong tay cầm roi ngựa, học bộ dạng của đại nhân, hét lớn vọt vàng đánh xe ngựa, tâm của nàng được an ủi, cảm thấy thật vui vẻ, còn tưởng rằng đứa nhỏ này có một chút gần cách với Hiền Văn! Dù sao vẫn là máu mủ tình thâm, nhìn tình cảnh phụ tử hai người bọn họ chơi đùa, rốt cục nàng cũng cảm thấy yên tâm. Dựa lưng vào vách xe, trong hỗn loạn liền đi vào giấc ngủ.

Khi tỉnh lại, đã là ban đêm, xe ngựa vẫn còn đang đi trên đường, Chi Lan tự trách bản thân mình, tại sao lại ngủ lâu như vậy, sau khi làm động tác xoay cái cổ tê rần, nàng vén rèm xe lên “Hiền Văn.”

Hiền Văn quay đầu “Nàng đã tỉnh.”

Hạc Nhi ngồi ở trong lòng của Hiền Văn cũng nói: “Mẹ, mẹ đã tỉnh rồi.” Chẳng qua là giọng nói có chút ỉu xìu

“Có chuyện gì vậy?” Chi Lan đưa tay sờ sờ mặt con.

Hiền Văn nói: “Chơi cả buổi trưa, tự nhiên là mệt mỏi, nàng nhìn xem ánh mắt của con cũng không mở ra được nữa rồi.”

Chi Lan khẽ cười cười “Hiền Văn, chúng ta đi đến đâu rồi?”

“Đã ra khỏi tân huyện.” Triệu Hiền Văn nói.

Nghe vậy, Chi Lan vẻ mặt ngơ ngác một chút, trong ánh mắt hiện lên một tia sầu não, thật sự đã rời đi rồi a~! Dù sao cũng là nơi mình đã sinh sống nhiều năm: là quê cha đất tổ, là nơi chôn rau cắt rốn của mình, trong lòng cũng có chút tiếc nuối, Chi Lan nhịn không được quay đầu lại nhìn một cái, đột nhiên, tay trái đang nắm chặt vạt áo, bị bàn tay to ấm áp của Hiền Văn nắm chặt lấy, Chi Lan quay đầu lại nhìn vào cặp ánh mắt đen nhánh ẩn chứa thâm tình, như đang truyền cho nàng tình ý ôn nhu. Hồi lâu sau, trong mắt Chi Lan dần hiện lên một cỗ kiên định, vẻ mặt bình tĩnh, cười một tiếng, một khi có Hiền Văn ở bên cạnh, nàng sẽ không sợ hãi.

Thứ 12 lễ: Xà Lang Quân (12)

“Dù đi đến nơi nào, ta cùng Hạc Nhi cũng sẽ ở bên cạnh chàng.” Chi Lan khẽ mỉm cười nói, trong giọng nói ôn nhu, nhưng lại để lộ ra một cỗ kiên định chưa bao giờ có.

“Cha, mẹ, buổi tối chúng ta sẽ ngủ ở chỗ nào a?” Hạc Nhi rúc sâu vào trong lòng Hiền Văn, ngáp một cái, lên tiếng hỏi.

“Vượt qua sườn núi này, hẳn là sẽ có nhà trọ.” Triệu Hiền Văn vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ bé của Hạc Nhi nói “Chờ khi đến đó, trước tắm rửa sạch sẽ một chút, như vậy ngủ mới có cảm giác thư thái, ngủ ngon giấc hơn.”

“Tuyệt quá.” Nghe phụ thân vừa nói như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạc Nhi vốn đang là nửa tỉnh nửa mê, lập tức khôi phục một lại một nửa tinh thần “Cha, buổi tối chúng ta ăn bánh rán hành có được hay không, mẹ mỗi lần đi chợ, cũng sẽ mua bánh rán hành cho con ăn, ăn rất là ngon nha~.”

“Bánh rán hành?” Hiền Văn nhíu mày, thật giống như có chút đang suy nghĩ xem món ăn đó có ăn được hay không, sau đó gật đầu nói “Được chứ.”

Chi Lan khẽ mỉm cười “Lúc trước ta vẫn lo lắng chàng cùng Hạc Nhi ở chung không được hòa thuận cho lắm, bây giờ bản thân ta lại sợ chàng làm hư nó.”

“Làm như thế này được tính là nuông chiều sao?” Triệu Hiền Văn trong miệng lẩm bẩm.

“Cái gì?” Chi Lan nghe không được rõ ràng.

“Không có gì, nàng ngồi vào trong xe đi, Hạc Nhi, con cũng đi vào trong xe đi. Cha muốn ra roi thúc ngựa.” Vung lên roi ngựa đánh vào mông ngựa, con ngựa trắng hí vang một hồi, bốn vó phi thật nhanh về phía trước.

Hạc Nhi gục ở cửa sổ xe cao hứng kêu to “Thật tuyệt! Ngựa phi nhanh như thế này thật thích, cha, nhanh lên chút nữa, nhanh lên chút nữa.”

Chi Lan bắt đầu lắc đầu, chỉ cố gắng nắm chắc eo của Hạc Nhi, để phòng ngừa đang đi đường xóc nảy, sẽ làm cho Hạc Nhi bị ngã.

Trước lúc mặt trời lặn, xe ngựa rốt cục cũng chạy được đến nhà trọ, trong núi trời rất nhanh tối, trước cửa của quán trọ hai đèn lồng màu đỏ, làm nổi bật nhà trọ hai lầu phía sau lộ ra một chút âm trầm, Chi Lan nhíu nhíu mày, nhảy xuống xe ngựa, đi lên phía trước, Hạc Nhi theo sau cũng xuống xe ngựa.

Quán trọ bỗng dưng vang lên tiếng động, tiểu nhị của quán trọ mở ra hai cánh cửa lớn, cười cười ra đón bọn họ: “Mời công tử vào bên trong, tới sớm không bằng tới đúng dịp, các người nếu là chỉ cần chậm thêm một chút nữa thôi, sẽ không còn chỗ ở, chỉ còn lại có một gian phòng hảo hạng, người mang theo nữ quyến, trẻ nhỏ nên có thể ở chung một phòng” tiểu nhị của quán trọ vừa nhìn đã biết là một người khéo léo, giỏi ăn nói, vội cầm lấy dây cương trên tay của Hiền Văn để dắt xe ngựa “Công tử yên tâm, ta sẽ chăm sóc cho con ngựa này thật tốt. Bảo đảm ngày mai nó có thể chạy hơn ngàn dặm, a~, không đúng, con ngựa này thật đúng một con ngựa tốt ngàn dặm khó có thể tìm được, nhưng lại dùng để kéo xe, thật là đáng tiếc...”

Hiền Văn cắt ngang lời của tiểu nhị: “Quán trọ này rất đông khách nhân hay sao?”

“Đúng a! Vốn quán trọ này nằm ở nơi núi non hoang vu, quanh năm suốt tháng cũng không có mấy khách nhân đến dừng chân nghỉ tạm, nhưng thời gian này không phải là có võ lâm đại hội được tổ chức hay sao?

Cứ ba năm lại có một lần, mỗi khi đến thời gian này, là trong quán trọ của chúng tôi rất là bận rộn. Ha hả, tôi nói thật với công tử, ông chủ của chúng tôi phải dựa vào mấy ngày này để kiếm sống trong ba năm đó.”

Thứ 13 lễ: Xà Lang Quân (13)

Tiểu nhị vừa nói, vừa tiến lên phía trước dẫn đường, cửa gỗ vừa được mở ra, thì tiếng động lớn xôn xao cả đại sảnh, trong nháy mắt bỗng nhiên trở nên yên tĩnh, không một tiếng động, mọi người đều không hên mà cùng đưa mắt nhìn về phía cửa, thấy chẳng qua chỉ là một gia đình ba người bình thường, liền xoay đầu lại tiếp tục ăn uống, đại sảnh yên tĩnh liền khôi phục tiếng động lớn náo nhiệt như lúc đầu.

Chi Lan bước vào cửa, một mùi kỳ quái, hỗn hợp mồ hôi cùng hương vị rượu thịt xộc vào trong mũi của nàng, ở lầu một, toàn đại hân thô lỗ ngồi chật kín bàn ăn.

Nàng nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Hạc Nhi, trong lòng đập loạn nhịp, đi theo sát phía sau Hiền Văn, đầu cúi thấp xuống, tận lực cùng người giữ vững một khoảng cách xa. Rốt cục xuyên qua tiếng động lớn ầm ỹ ở đại sảnh, theo tiểu nhị lên lầu hai, đi đến trước cửa một gian phòng cuối cùng trên lầu hai mới dừng lại “Công tử, gian phòng này là của các người.” Vừa nói vừa đẩy cửa ra, đem cây nến đang cầm trên tay đặt lên trên bàn ở trong phòng “Công tử, các người muốn dùng cơm luôn ở trong phòng, hay là xuống đại sảnh ở lầu dưới?”

“Trong phòng.”

“Vây xin đợi ột chút, trong quán của chúng ta có...”

“Ta muốn bánh rán hành.” Hạc Nhi đang rất hưng phấn xen lẫn cùng tò mò, vẫn hết nhìn đông tới nhìn tây, trong lúc bất chợt mở miệng hét lớn.

Hiền Văn đối với tiểu nhị gật đầu một cái, đặt thêm mấy món điểm tâm nhẹ, sau khi tiểu nhị lui ra ngoài, Chi Lan mới thở phào nhẹ nhõm “Những người ở lầu dưới thật là đáng sợ! Trên người mang theo không phải là đao thì cũng là kiếm. Hiền Văn, chàng nói xem chúng ta có gặp phải chuyện gì không?” Chi Lan vỗ vỗ ngực, nàng đã bằng này tuổi, nhưng đây là lần đầu tiên thấy được nhiều người cầm đao kiếm sáng loáng đến như vậy.

Hiền Văn cười nói: “Không có chuyện gì đâu, chúng ta chẳng qua chỉ là ở đây có một buổi tối mà thôi, sáng mai liền lên đường luôn. Vả lại, những người của võ lâm kia cũng không phải là loại người tùy tiện dễ thương người.”

Chỉ chốc lát sau, tiểu nhị đem thức ăn lên, đặt ở trên bàn, sau khi một nhà ba người ở trong phòng dùng xong bữa ăn tối, Hiền Văn để cho tiểu nhị dọn dẹp bát đĩa, liền phân phó bọn họ mang thùng tắm vào phòng.

Tiểu nhị nói: “Công tử, phía sau quán trọ của chúng tôi có một hồ nước nhỏ, nước rất rất trong xanh, người nếu không ngại ngại buổi tối nước lạnh, thì có thể ra đó tắm rửa a~.”

Hiền Văn gật đầu, liền để cho tiểu nhị chỉ bưng một thùng tắm đi vào, sau đó để hắc đổ nước ấm vào đó. Sau khi tiểu nhị lui ra ngoài, Hiền Văn lấy ra một bộ quần áo, nói: “Chi Lan, ta đi tắm ở hồ nước nhỏ phía sau quán trọ, nàng cùng Hạc Nhi ở trong phòng tắm rửa đi.”

Chi Lan gật đầu, dặn dò: “Chàng nhanh trở lại nha.”

Chỉ còn lại hai mẹ con ở trong phòng, Chi Lan đóng chặt cửa lại. Thử độ ấm của nước để cho hạc Nhi sau khi ăn uống no đủ đang buồn ngủ tắm trước. Còn riêng mình chỉ rửa qua loa mặt mũi một chút cho xong chuyện

Trong phòng mơ hồ có thể nghe thấy tiếng thét chói tai ở đại sảnh lầu dưới truyền đến. Dưới tình huống này Chi Lan an tâm rửa mặt mới là lạ

Thứ 14 lễ: Xà Lang Quân (14)

Hạc Nhi vừa đặt mình xuống giường đã ngủ thiếp đi, Chi Lan đắp chăn cẩn thận cho nó, sau đó ngồi xuống đầu giường, xoa mái tóc vừa mới rửa mặt bị làm ướt xuống, vừa từ từ lau khô tóc, vừa đợi Hiền Văn trở lại.

Nhiều nhiều mây, Chi Lan có chút lo lắng đi đi lại lại, đầu tóc cũng đã khô, tại sao Hiền Văn vẫn chưa trở lại? Hiền Văn đã đi được hơn một canh giờ rồi.

Chi Lan đứng ngồi không yên, đi tới cạnh cửa nghe một chút động tĩnh ở bên ngoài, đại sảnh lầu dưới vẫn là tiếng động lớn xôn xao như nước thủy triều, có vẻ rất hỗn loạn, nàng vốn muốn đi ra bên ngoài tìm Hiền Văn, nhưng mình dù sao cũng là thân nữ nhi, cho nên vẫn không được ỗn cho lắm. Vừa vào trong phòng ngồi yên được một lát, đột nhiên nghe được đại sảnh lầu dưới truyền đến có tiếng kêu thảm thiết, Chi Lan trong lòng cả kinh, vội đứng dậy, xông về hướng cửa, cẩn thận lắng nghe.

Tiếng quát mắng, tiếng thanh âm bàn ghế bị xô đẩy, còn có thanh âm khuyên can, tiếng cầu xin tha thứ, ngay sau đó là thanh âm đao kiếm chạm nhau, Chi Lan tâm đập loạn khó thở. Trời ạ! Nàng lo lắng, khẩn trương, cắn móng tay, Hiền Văn vẫn còn đang ở bên ngoài! Nàng không thể mất hắn một lần nữa, bỗng dưng, cũng không biết nàng lấy dũng khí từ đâu, thoáng một cái mở cửa ra, xông ra bên ngoài.

Đi hai bước thật nhẹ nhàng để dò xét xung quanh, giường mất vừa nhìn, bỗng dưng hai tay đưa lên bịt chặt miệng lại, đem tiếng hét chói tai suýt chút nữa là bật thốt ra nuốt xuống.

Trên cửa phòng đối diện, là một người đầm đìa máu tươi bị ghim chặt vào cửa, đó chính là tiểu nhị của quán trọ, là tên tiểu nhị ăn nói khéo léo, tiếp đãi bọn họ rất chu đáo. Hiện tại thân thể hắn bị kiếm xuyên qua, đâm thẳng vào cánh cửa, con người đỏ như máu lòi hẳn ra bên ngoài. Chi Lan một trận chân tay bủn rủn. Đại sảnh lầu dưới giờ phút này đang đánh nhau lộn xộn, đã không còn rõ ai là phe ta, ai là phe địch nữa, ông chủ cùng những tiểu nhị của quán trọ may mắn sống sót cả người run rẩy, trốn ở trong góc tường.

Chi Lan ban đầu khiếp sợ, định thần lại một chút, cắn răng một cái, bước tiếp hai bước về phía trước, hai tay vịn chặt lan can, cố gắng tìm kiếm tung tích của Hiền Văn ở trong đám người đang hỗn chiến phía dưới. Hiền Văn, Hiền Văn đang ở chỗ nào?

Trên mặt đất, nằm la liệt những người bị đả thương đang không ngừng rên rỉ, còn lại là có người liều mạng tránh né, có người cầm kiếm chém tứ tung, Chi Lan ánh mắt không chớp ở trên người bọn họ xem xét, Hiền Văn không có ở nơi này, vừa muốn thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên thấy lão bản cùng mấy tiểu nhị đang núp ở góc tường tay chân run lẩy bẩy không ngừng, khom người, run rẩy nhìn về phía cánh cửa nhỏ lồi ra vào ở bên phải.

Đột nhiên, rèm vải của lối ra vào được vén lên, một nam nhân tóc dài ẩm ướt để xoa, cả người nhẹ nhàng khoan khoái, cất bước đi vào bên trong.

“Hiền Văn!” Chi Lan kinh ngạc kêu lên một tiếng, nhưng thanh âm của nàng sớm bị tiếng đánh nhau ở lầu dưới bao phủ. Thì ra là vị nam tử một thân nhẹ nhàng khoan khoái kia, chính là Hiền Văn sau khi đi tắm rửa trở về.

2. Chương 2: Thứ 15 Lễ: (15-24)

Nhìn một mảnh hỗn loạn trước mặt, Triệu Hiền Văn khẽ nhíu mày, như là đã biết trước sẽ xảy ra chuyện này, giường mất hướng lầu hai nhìn lên, thấy vẻ mặt Chi Lan trắng bệch, đang lo lắng hô to lên với hắn cái gì đó, lại vừa phát tay chỉ về cửa ở phía sau hắn, hẳn là có ý bảo hắn mau mau rời đi.

Triệu Hiền Văn trấn an nhìn thẳng vào Chi Lan gật gật đầu, tiếp theo luôn qua một khe hở nhỏ xíu giữa đám người đang đánh nhau, hướng cầu thang đi lên.

Chi Lan tay trái khẩn trương nắm chặt y phục trước ngực, giọng run run “Hiền Văn đừng tới đây, đi mau... Hiền Văn cẩn thận ạ!”. Chi Lan kinh sợ nhìn Hiền Văn vượt qua đám người đang đánh nhau, nhưng không gặp nguy hiểm gì đi tới lầu hai, nàng thoáng cái co quắp ngồi bệt xuống đất

Hiền Văn vội vàng đỡ nàng dậy, lo lắng hỏi “Nàng sao vậy, có phải bị thương ở chỗ nào hay không?”

Chi Lan đỏ vành mắt, đột nhiên giơ lên đôi bàn tay trắng nõn, như muốn phát tiết, đánh Triệu Hiền Văn hai cái “Không phải là ta đã bảo chàng rời đi rồi hay sao? Làm ta sợ muốn chết, chàng đi tới đây làm gì...” Nói xong cũng không nhìn được nữa, nhào vào trong lòng Triệu Hiền Văn khóc nức nở.

“Ngốc quá, nàng cùng Hạc Nhi đều ở đây, ta làm sao có thể rời đi.”

Chi Lan bỗng đứng ôm chặt lấy Hiền Văn, ngẩng đầu lên, khuôn mặt vẫn còn đang kinh hoảng, nước mắt giàn giụa, đang muốn mở miệng, bỗng “A...” hét lên một tiếng, một cánh tay bị chặt đứt đầm đìa máu tươi, đột ngột bay đến bên chân Chi Lan, gương mặt mới vừa khôi phục được chút huyết sắc, lại trở nên tái nhợt.

Triệu Hiền Văn quyết định thật nhanh ôm lấy cả người Chi Lan đang run rẩy không ngừng “Đừng sợ, ta ở nơi này, chúng ta đi vào trong phòng.” Lời còn chưa dứt, chỉ nghe một tiếng ầm vang, thật giống như một ngọn núi bị nứt đôi; vang lên một tiếng nổ lớn, đám người đang đánh nhau ở trong quán trọ cũng lập tức ngừng lại, ngay sau tiếng nổ, một tiếng rít gào quái dị xen lẫn tiếng gió mà đến, cửa sổ của quán trọ lập tức bị cuồng phong thổi mở toang ra, rung động mãnh liệt.

Đám người mới vừa rồi còn vật lộn độ sức đến mức sống chết, giờ phút này nhưng lại kinh ngạc nhìn bốn phía, mắt lộ ra vẻ hoảng sợ. Bốn phía của quán trọ chẳng biết từ lúc nào tràn ngập một cỗ không khí nồng đậm mùi tanh tươi, tiếng huýt gió quỷ dị thê lương một tiếng lại tiếp theo một tiếng vang lên, thật giống như đang quanh quẩn ở trên nóc nhà của quán trọ.

Mọi người bên trong quán trọ cũng không tự chủ được, tất cả đều ngừng thở, có một người lá gan lớn hơn một chút, ngó quanh bốn phía hét lớn: “Người nào? Đi ra ngoài, không nên ở đây giả thần giả quỷ, ta đã nhìn thấy người...” Nhưng trên trán mồ hôi lạnh lại chảy ròng ròng, đã tiết lộ sự sợ hãi của hắn.

Triệu Hiền Văn hai tay ôm lấy Chi Lan nhú mày, nhưng cũng không có vẻ gì là đang hoảng sợ, ánh mắt híp lại nhìn về hướng tây bắc, trong mắt lóe ra một tia tinh quang.

Chi Lan cũng chỉ là một nữ tử nhu nhược, bị kinh sợ như thế nhưng không có lập tức té xỉu, đã là một kỳ tích, một tay khấn trương nắm chặt vật áo của Hiền Văn, một tay che kín mũi miệng, thật là mùi khó ngửi. Ánh mắt trợn to hoảng sợ, bỗng đứng buông tay ra, kêu to lên “Hiền Văn, Hạc Nhi... Hạc Nhi còn ở trong phòng.” Vừa nói liền muốn rời khỏi Hiền Văn để chạy vào trong phòng, bỗng đứng, chỉ cảm thấy trước mắt là một màu đen kịt, tiếp theo liền cái gì cũng không biết.

Thứ 16 lễ: Xà Lang Quân (16)

Chi Lan lông mi nhẹ nhàng rung động, từ từ mở mắt ra, ánh sáng chiếu rọi vào trong mắt, nàng khó chịu nhắm mắt lại.

“Mẹ, mẹ, mẹ đã tỉnh.” Hạc Nhi nhào tới bên cạnh Chi Lan la to.

“Hạc Nhi.” Chi Lan giơ tay lên, muốn sờ Hạc Nhi, nhưng phát giác toàn thân vô lực, lời nói phát ra cũng khàn khàn cổ họng.

“Cha, mẹ đã tỉnh.” Hạc Nhi quay đầu lại hô to.

Triệu Hiền Văn bước nhanh đi tới, đỡ Chi Lan dậy “Chi Lan, có thấy khá hơn chút nào không, còn có chỗ nào cảm thấy không thoải mái không?”

Chi Lan lấy mu bàn tay gõ gõ vào đầu vẫn còn có chút choáng váng, chậm rãi nói: “Không có gì, chính là cả người không còn khí lực.” Giương mắt lên nhìn, bầu trời trong xanh, xa xa là dãy núi màu xanh của cây cối mọc um tùm tươi tốt, trời đã sáng. Di! Nàng rốt cục phát giác có điểm không đúng, ánh mắt đảo qua, nàng đây là đang ở ngoài trời, đang ngồi trên mặt đất, chỗ đang nằm là một tấm ván gỗ rộng rãi.

Mỉm cười quay đầu lại, tiếp theo trừng lớn hai mắt, quán trọ...

Đêm qua tuy là ban đêm tìm nơi ngủ trọ, nhìn không rõ toàn cảnh quán trọ cho lắm, nhưng là tuyệt đối không phải như bây giờ, chỉ còn lại phế tích của vài mảnh gỗ văng khắp nơi “Này... Đã xảy ra chuyện gì?”

“Phụ thân nói tối hôm qua đã xảy ra động đất.” Hạc Nhi nghiêng đầu nhỏ, nói.

Động đất? Làm sao có thể? Nàng tối hôm qua mặc dù là ngất đi, nhưng trước lúc ngất, âm thanh quái dị kia, mùi tanh tươi kia ... Nàng nhìn Triệu Hiền Văn.

Triệu Hiền Văn khẽ lắc đầu, chỉ nói: “Ta sau khi tỉnh lại chính là như bây giờ.” Thì ra là Hiền Văn cũng té xỉu.

Chi Lan được Triệu Hiền Văn đỡ đứng dậy “Những người khác đều đi đâu rồi?”

“Chắc là đã rời đi.”

“Ô! Bên kia thật giống như có người.” Chi Lan chỉ vào tảng đá phía trước kia nói.

“A~, đó là ông chủ và tiểu nhị của quán trọ.” Triệu Hiền Văn nói.

Chi Lan nhìn cảnh tượng bị tàn phá ở trước mặt, khê thở dài một cái, thật là đáng thương a! Mở quán trọ chỉ vì lý do duy nhất: vốn là vì kiếm tiền, hôm nay nhưng lại phát sinh loại chuyện này, nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, tối hôm qua đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì?

“Hiền Văn, xe ngựa của chúng ta...” những người kia chỉ biết chém giết người, có thể hay không cướp đi xe của bọn họ a? Chi Lan trong lúc bất chợt bỗng nghĩ đến vấn đề này.

“Yên tâm, xe ngựa vẫn còn, khi nào nàng cảm thấy thân thể khá hơn một chút, chúng ta sẽ lên đường.”

“Ta không sao, hay là bây giờ chúng ta lên đường luôn đi.” Phải mau mau rời khỏi vùng đất thị phỉ này mới yên tâm được, mặc dù giờ phút này ánh mặt trời tỏa nắng sáng rọi ầm ập, nhưng nàng lại cảm giác bất ổn, cảm thấy chỗ này lộ một cỗ tà khí âm trầm.

Thứ 17 lễ: Xà Lang Quân (17)

“Được rồi, ta đi đem xe ngựa tới đây.” Triệu Hiền Văn nói “Hạc Nhi, con ngoan ngoãn ở bên cạnh mẹ, không được chạy lung tung nha.”

Trong lúc chờ Triệu Hiền Văn đánh xe ngựa tới đây, Chi Lan sờ sờ bạc trong ngực, do dự một chút, nói với Hạc Nhi: “Hạc Nhi, đỡ mẹ đến phía những người kia.”

“Dạ.” Hạc Nhi biết điều đáp một tiếng, đỡ mẫu thân đi tới.

Chi Lan cúi đầu nhìn ông chủ cùng hai tiểu nhị của quán trọ đang ngồi dưới đất, từ trong ngực lấy ra một chút bạc vụn nói: “Ông chủ, chút bạc vụn này coi như là tiền trọ, và tiền dùng cơm của chúng ta ... Không nên thương tâm quá, quán trọ không còn, có thể xây dựng lại, chỉ cần người còn sống là tốt rồi, a...” Bỗng dưng, Chi Lan ngừng lại, kinh ngạc đến ngây người nhìn vẻ mặt mờ mịt của ông chủ quán trọ.

Ông chủ quán trọ từ từ ngẩng đầu, khuôn mặt đại ra nhìn Chi Lan, nhưng nhìn kỹ sẽ phát hiện, trong ánh mắt vẫn đục lờ ra sợ hãi căn bản không có tiêu điểm, trong miệng lẩm bẩm nói nhỏ gì đó. Hiển nhiên tình thần, thể chất đã có chút ít thất thường. Tối hôm qua đến tột cùng là đã xảy ra chuyện đáng sợ gì?

Chi Lan kinh ngạc đến ngây người, sau đó khẽ cúi người xuống, mới nghe rõ ông chủ đang nói cái gì.

“Yêu quái, yêu quái ăn thịt người, mở miệng một cái, tất cả mọi người đều bị ăn sạch, bị ăn sạch ...”

Chi Lan phảng phất là nhớ tới cái gì, ném bạc vụn trong tay xuống, sắc mặt trắng bệch, kéo bàn tay nhỏ bé của Hạc Nhi “Hạc Nhi chúng ta đi.”

Trùng hợp, Triệu Hiền Văn đem xe ngựa chạy tới đây, lên xe, Chi Lan thúc giục Hiền Văn mau mau rời khỏi nơi này. Trong lúc đó vẫn ôm thật chặt Hạc Nhi, thần sắc không yên, cho đến khi xe ngựa đi được một đoạn khá xa, Chi Lan sắc mặt mới hơi hơi chuyển biến tốt.

“Chi Lan, sắc mặt của nàng không tốt, có phải là không thoải mái hay không, trước nàng hãy cứ nằm nghỉ một lát đi.” Triệu Hiền Văn đang đánh xe, nói vọng vào trong với Chi Lan.

Chi Lan cắn cắn môi, lộ ra mâu quang sợ hãi khi vừa trải qua sống sót sau tai nạn, do dự một chút nói: “Hiền Văn, yêu quái, tối hôm qua nhất định là yêu quái.”

Hiền Văn đang đánh xe, đột nhiên quay đầu “Chớ suy nghĩ lung tung, thế gian này làm gì có yêu quái, chỉ là mình tự hù dọa mình mà thôi, nhìn nàng xem mặt mũi đã trắng bệch rồi.”

“Mẹ, cái gì yêu quái, cái gì yêu quái.” Một bên Hạc Nhi mở to mắt tò mò hỏi.

Chi Lan không để ý tới con, chẳng qua là vẫn đang hoảng sợ, nói với Hiền Văn nỗi nghi ngờ ở trong lòng mình “Nhưng là, âm thanh đáng sợ tối hôm qua, còn có mùi tanh tưởi nồng đậm, còn có những người tối hôm qua cũng biến mất, ông chủ quán trọ nói là họ đã bị yêu quái ăn thịt.”

Hiền Văn đột nhiên cho xe ngựa dừng lại, xoay người lại, đem Chi Lan ôm vào trong ngực, ôn nhu nói: “Được rồi, đừng sợ, không có yêu quái gì hết.” Nghe thấy hắn nói hai từ yêu quái, Chi Lan thân thể run lên một chút, Hiền Văn ôm chặt lấy thân thể vô lực mềm nhũn của nàng, ánh mắt hiện lên một tia thần sắc phức tạp, tiếp theo dõ dẫm nói “Không phải sợ, không có yêu quái ăn thịt người gì hết, chúng ta một nhà ba người như bây giờ, không phải là thật tốt lắm hay sao...”

Thứ 18 lễ: Xà Lang Quân (18)

“Nhưng những người đó...”

“Những người đó chẳng qua là đã rời đi trước chúng ta một bước”

“Ồ.” Chi Lan từ từ an tĩnh lại, đột nhiên thét lên một tiếng chói tai, chỉ vào phía trước “Ngựa...ngựa... ngựa làm sao lại biến thành màu đen?” Ngày hôm qua rõ ràng là con ngựa trắng; là một con ngựa trắng như tuyết a~. Chi Lan sợ hãi đầu tựa vào trong ngực Hiền Văn.

“Đừng sợ, đừng sợ, con ngựa trắng có thể là đã bị người khác đổi rồi, chỉ còn lại có con ngựa đen này, không phải là con ngựa trắng biến thành.”

“Thật vậy không?” Chi Lan vẻ mặt có chút không tin tưởng.

“Tất nhiên là thật.” Triệu Hiền Văn thương tiếc cúi đầu, khẽ hôn nhẹ lên trên trán nàng một cái “Nàng chẳng qua là do quá mệt mỏi quá mà thôi, ngủ một giấc là sẽ cảm thấy tốt hơn, nhắm mắt lại, nghỉ ngơi đi.”

Chi Lan mắt lộ ra một tia mê mang, tiếp theo khóe miệng khẽ nhếch lên cười một chút “Có lẽ vậy... Hiền Văn, đừng rời bỏ ta.” Sau đó cầm bàn tay nhỏ bé của Hạc Nhi đang ngồi bên cạnh, chậm rãi nhắm mắt lại.

Hạc Nhi vẻ mặt nghi ngờ nhìn mẫu thân “Mẹ...”

“Suyt!” Triệu Hiền Văn đối với Hạc Nhi làm động tác chó có lên tiếng, sau đó đem Chi Lan nhẹ nhàng đặt vào trong xe ngựa nằm xuống. Thấp giọng nói: “Mẹ của con mệt mỏi, đừng quấy rầy mẹ nghỉ ngơi.”

Hạc Nhi biết điều một chút, khẽ gật đầu một cái.

Triệu Hiền Văn ánh mắt phức tạp đưa mắt nhìn Chi Lan một lát, lúc này mới đứng dậy ngồi vào phía trước, tiếp tục đánh xe ngựa.

Ai ngờ vừa nằm xuống, Chi Lan chẳng những không có tốt lên một chút, ngược lại bệnh tình tăng thêm, dọc theo đường đi vẫn hỗn loạn. Thỉnh thoảng tỉnh táo lại, phát hiện mình cả người không còn chút sức lực nào đang nằm ở trên giường, nhìn cách bài biện bốn phía, hẳn là đang ở trong quán trọ

Hạc Nhi ỉu xiu xiu ngồi ở cuối giường, thấy Chi Lan mở mắt, lập tức khóc thành tiếng, nhào tới “Mẹ, mẹ rốt cuộc đã tỉnh, ô ô! Còn tưởng rằng mẹ không cần Hạc Nhi nữa, mẹ vẫn ngủ, vẫn ngủ...”

Bỗng dưng, cửa bị đẩy ra, chính là Triệu Hiền Văn bưng một chén thuốc đi đến. Thấy Chi Lan tỉnh, cũng là vui mừng, lập tức đem chén thuốc đặt lên trên bàn, bước nhanh đi tới bên giường, cầm lấy tay Chi Lan “Nàng đã tỉnh là tốt rồi.” Tiếp theo đưa tay ôm lấy Hạc Nhi đang khóc rống “Mẹ con mới vừa tỉnh, đừng làm ồn, đi tìm tiểu nhị, hỏi xem cháo cá đã được chưa? Nếu đã được rồi, bưng đến đây ẹ con.”

“Vâng.” Hạc Nhi cực kỳ nhanh nhẹn nhảy xuống giường, chạy ra ngoài.

“Hiền Văn, ta...” Chi Lan nằm ở trên giường mới vừa mở miệng, nhưng phát giác thanh âm của mình khàn giọng, khó nghe cực kỳ, tiếp theo nước mắt liền chảy xuống.

Triệu Hiền Văn đau lòng nói: “Mới vừa tỉnh lại, tại sao lại khóc, đừng khóc, nằng bệnh cũng không nặng, đại phu đã xem bệnh cho nằng rồi, chỉ là bị chút ít kinh sợ, uống mấy thang thuốc là sẽ khỏi”

Thứ 19 lễ: Xà Lang Quân (19)

“Thật xin lỗi...” Chi Lan nghẹn ngào muốn nói gì đó.

“Đừng khóc.” Triệu Hiền Văn nhẹ dụ dỗ, lau đi nước mắt ở trên mặt nằng “Đúng rồi, trước tiên nằng hãy uống bát thuốc này đi.” Vừa nói vừa đứng dậy cầm lấy bát thuốc để ở trên bàn, ngồi vào đầu giường, một tay đem thân thể Chi Lan nhẹ nhàng đỡ dậy, hẳn trước thử một chút nhiệt độ của thuốc “Thuốc đã đỡ nóng hơn rồi, bây giờ uống là tốt nhất.” sau đó bưng bát thuốc đến bên cạnh miệng Chi Lan.

Chi Lan trong mắt vẫn hàm chứa nước mắt, một ngụm nhỏ một ngụm nhỏ đem thuốc uống xong. Triệu Hiền Văn đang muốn đứng dậy, Chi Lan không biết lấy ở đâu ra khí lực, thoáng cái bắt được ống tay áo của hắn “Đừng đi.”

Hiền Văn cười nhẹ “Ta không rời đi.” Sau khi đem bát thuốc đã hết đặt trở lại mặt bàn, liền ngồi xuống bên cạnh Chi Lan

“Hiền Văn, thật xin lỗi, bởi vì ta làm chậm trễ cuộc hành trình, chàng sẽ không ghét bỏ ta thân thể mang nhiều bệnh chứ?”

“Lại suy nghĩ lung tung, chúng ta vốn là vợ chồng, làm gì có chuyện ghét bỏ hay chê bai, ban đầu để lại hai mẹ con nằng sống nương tựa vào nhau, cuộc sống chắc chắn đã chịu đựng nhiều gian khổ, Triệu Hiền Văn ta thân là một nam nhi, đàn ông không làm tròn trách nhiệm của một người chồng, người cha tốt, trong lòng luôn cảm thấy áy náy, hôm nay nằng chẳng qua chỉ là ngã bệnh, theo lý mà nói ta phải chiếu cố nằng thật tốt, làm sao có thể sinh ra ghét bỏ được.”

Chi Lan há miệng, nước mắt chảy xuống “Là ta không đúng, nhưng lại nói ra những lời xa lạ như vậy.”

Triệu Hiền Văn nhẹ nhàng thở dài “Đúng là rất xa lạ, cũng trách ta rời nhà đã lâu như vậy...”

“Hiền Văn, ta không phải là ý tứ kia...” Chi Lan vội vã nói.

Triệu Hiền Văn khẽ mỉm cười “Từ giờ hai vợ chồng ta đừng nói những câu khách khí với nhau nữa có được hay không ?”

Chi Lan ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt ẩn chứa nhu tình của Hiền Văn, không còn thấy sự chân chất như trước kia, có hơn vài tia xa lạ, nhưng cũng mang nhiều ôn nhu trước kia khó có được.

Chi Lan khẽ gật đầu một cái “Hiền Văn...” Đang muốn mở miệng nói chuyện, thì nhìn thấy Hạc Nhi bưng một bát cháo nóng hối chạy đi vào trong phòng.

“Mẹ, mẹ, cháo tới, cháo tới.”

“Chậm một chút, Hạc Nhi nhìn dưới chân.” Triệu Hiền Văn những lời này nói ra quá chậm. Hạc Nhi khuôn mặt nhỏ nhắn cười hì hì chỉ lo nhìn Chi Lan ở trên giường, chân thấp chân cao chạy thật nhanh vào phòng, vừa lúc đập phải thanh chắn cửa phòng, bát cháo trên tay bị hất văng ra khỏi tay.

Chi Lan há mồm, tiếng kinh hô còn chưa ra khỏi miệng, chỉ cảm thấy trước mặt có một bóng người chợt lóe lên, đợi đến khi nhìn thấy rõ, Triệu Hiền Văn đã bưng bát cháo ngồi trở lại trước mặt Chi Lan. Chi Lan kinh ngạc mở to mắt, chưa kịp hỏi thăm, đã nhìn thấy Hạc Nhi ngã nhào trên mặt đất, đang chặt vật đứng dậy, trên mặt muốn khóc nhưng lại không dám, trong lòng quýnh lên, liền muốn xuống giường “Hạc Nhi, con ngã có bị thương ở đâu không?”

Thứ 20 lễ: Xà Lang Quân (20)

“Mẹ...” Hạc Nhi thấy mẫu thân vừa mở miệng, vành mắt đã chứa đầy nước mắt chậm rãi chảy xuống.

“Chi Lan, thân thể của nàng còn chưa khỏe.” Triệu Hiền Văn ngăn cản, tiếp theo quay đầu mặt lạnh nói với Hạc Nhi “Chỉ ngã có một cái đã khóc lóc còn ra thể thống gì nữa.” Hạc Nhi lập tức đứng thẳng người, có chút sợ hãi nhìn cha một cái, ủy khuất cắn cắn môi để không cho tiếng khóc phát ra khỏi cổ họng.

“Hiền Văn.” Chi Lan nhẹ nhàng mà kéo ống tay áo của Triệu Hiền Văn. Mới vừa tỉnh dậy đã lo lắng, bây giờ đầu lại cảm thấy choáng váng, may là Hiền Văn ngăn cản nàng xuống giường, nếu không vừa bước xuống giường chắc chắn sẽ bị ngã. Nhưng Hạc Nhi như là da thịt của nàng, thấy con ngã xuống còn bị thương, làm sao không thể đau lòng được đây. Hết lần này tới lần khác Hiền Văn lại là vẻ mặt nghiêm nghị giáo huấn con. Nhìn bộ dáng của Hạc Nhi, vẻ mặt đầy sợ hãi, không khỏi trong lòng có chút lo lắng, lúc này mới chỉ nhận phụ thân được có mấy ngày, lại hung dữ với con. Thời điểm lúc Hạc Nhi mới được sinh ra, rõ ràng Hiền Văn thích vô cùng ! Trong nội tâm nàng tuy có chút ít tức giận khi thấy Hiền Văn nghiêm túc, hù dọa làm đứa con yêu quý sợ hãi, nhưng tính cách không cho phép nàng bộc lộ sự tức giận, cho nên lấy giọng nhỏ nhẹ ôn nhu nói chuyện với Hiền Văn “Hạc Nhi còn nhỏ, có lẽ bị ngã rất đau... Hạc Nhi, đến đây với mẹ, để ẹ xem một chút.”

Hạc Nhi trộm nhìn Hiền Văn một cái, lúc này gót chân mới chuyển, đi đến trước người Chi Lan, giọng nói ủy khuất “Mẹ.”

“Có bị thương ở chỗ nào không?”

“Mẹ, không có... Không có bị thương.” Lòng mảy may cau lại, liếc mắt nhìn đầu gối.

Biểu hiện mờ ám tự nhiên sẽ không giấu diếm được Chi Lan “Kéo ống quần lên, để ẹ xem một chút.”

Hạc Nhi lại là nhìn thoáng qua phụ thân, lúc này mới cúi đầu đem ống quần kéo lên, lộ ra đầu gối.

Chi Lan nhìn kỹ một cái, thở phào nhẹ nhõm, cười nói: “Chẳng qua là bị vấp ngã nên xây xước một chút, hai ngày nữa là sẽ khỏi thôi. Hạc Nhi đã là người lớn, khóc nhè nữa là sẽ bị chê cười. Sau này không nên mới gặp một chút chuyện con đã khóc.” Chi Lan ôn nhu dụ dỗ.

“Dạ” Hạc Nhi kiên định gạt đầu “Hạc Nhi đại nhân, không khóc.”

Chi Lan cười đưa tay sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của con.

“Hạc Nhi, mẹ con bị bệnh, cần nghỉ ngơi, con ra bên ngoài chơi đi.” Hiền Văn đột nhiên nói.

“Vâng.” Hạc Nhi lập tức đứng lên “Mẹ, con đi ra bên ngoài, mẹ nghỉ ngơi cho thật tốt.” Không đợi Chi Lan mở miệng nói chuyện, liền xoay người đi ra ngoài, lại còn hiểu chuyện đem cửa phòng đóng kín lại.

“Hạc Nhi... Đây...” Chi Lan xoay người, giọng nói không yên “Chàng đây là...”

“May mà bát cháo này vẫn nguyên vẹn, đây là ta cố ý làm cho nàng, bên trong có cho thêm vài phần gia vị, có tác dụng an thần, hoàn hảo ta kịp thời đỡ được.” Vừa nói, vừa dùng thìa gỗ múc một thìa đưa đến bên cạnh miệng Chi Lan “Ném thử xem có vị gì?”

0830js5b15daddi012pz8.gif

Thứ 21 lễ: Xà Lang Quân (21)

Nhìn bát cháo tỏa mùi thơm khắp bốn phía, Chi Lan vốn là đang cảm động, nghe được câu cuối cùng của hắn, đôi mi thanh tú bỗng nhiên nhăn lại, thở dài nói: “Nếu có thể tiếp được bát cháo, vì sao không thuận tiện đỡ Hạc Nhi một phen a?”

“Một đứa bé chỉ bị vấp ngã một cái, có cái gì đáng lo sợ đâu, để cho nó sau này nhớ lâu hơn một chút, mà đi lại cẩn thận hơn.” Hiền Văn vô tình nói “Há mồm, ném thử.”

Chi Lan há mồm đem cháo ăn vào trong miệng, tỉnh tể đánh giá, quả nhiên là mỹ vị, nàng vốn là không muốn ăn, nhưng mới ăn một miếng đã cảm thấy sáng khoái, ngược lại còn có cảm giác đói.

“Như thế nào?” Hiền Văn hỏi nàng cháo có mùi vị như thế nào.

“Ngon.” Chi Lan gật đầu.

Hiền Văn trong mắt ôn nhu hiện lên một tia sáng ngời, cười nói: “Nàng thích ăn là ta an tâm rồi.” Tiếp theo lại múc thêm một thìa.

“Để ta tự mình ăn là được rồi.”

“Ừm, còn có chút nóng, để ta giúp nàng.”

Chi Lan không tranh lại với hắn, gương mặt ửng đỏ, lông mi run rẩy hai cái, từ từ vừa nuốt xuống một ngụm cháo. Hiền Văn ôn nhu, yêu chiều nàng như vậy, thật đúng là làm cho nàng nhất thời không cách nào thích ứng được. “Hiền Văn, ta nhớ được trước kia chàng chỉ học qua có một chút võ công đơn giản để có thể tự bảo vệ được gia đình, nhưng bây giờ lại trở nên thật là lợi hại, tựa như người giang hồ có thể bay tới, bay lui mà trong sách đã nói.”

“Là sao?”

“Chính là mới vừa rồi a~, chàng chỉ trong chớp mắt đã tiếp được bát cháo mà Hạc Nhi vấp ngã đánh rơi, giống như đang làm ảo thuật. Còn có khi chúng ta vừa rời khỏi thôn, chàng phi thân một cái đã biến mất ở trong rừng, cũng chỉ là trong nháy mắt, chàng đã quay trở lại

“A.” Triệu Hiền Văn mâu quang vô ý lóe lên một cái, tiếp theo cười nói: “Trước khi ra chiến trường, chúng ta phải tổng yếu thao luyện, khi đó có học qua.”

“Dạ.” Chi Lan gật đầu một cái “Thật đúng là lợi hại.”

“Chỉ để tự vệ mà thôi.... Ăn cháo.”

Chi Lan nuốt cháo trong miệng xuống, hé miệng ôn nhu cười một tiếng, nói: “Chàng nói cho ta biết, lúc ta hôn mê, chàng đã làm gì với Hạc Nhi? Tại sao ta lại cảm thấy Hạc Nhi rất là sợ chàng”

Triệu Hiền Văn ngơ ngác một chút, bất đắc dĩ cười nói: “Ta có thể đối với Hạc Nhi làm ra cái gì đây?”

“Ta mới vừa nhưng là thấy được rất rõ ràng, mỗi khi làm một chuyện gì đó, Hạc Nhi đều nhìn sắc mặt của chàng.”

Triệu Hiền Văn cũng là cười to “Hạc Nhi là con trai của ta, ta chỉ dạy nó một chút quy củ, nàng quá lo lắng...”

“Chàng đang ở đây cười cái gì a? Chẳng lẽ chàng cho rằng ta chiều con sinh hư, Hạc Nhi rất là biết điều, hiểu chuyện, nên cũng không cần nghiêm nghị quản giáo; ta một chút cũng không nuông chiều nó. Còn nữa chàng là cha nó, Hạc Nhi đối với chàng vốn là xa lạ, hai cha con mới vừa mới gặp mặt nhau được vài ngày, chàng đã hướng nó nói quy củ.”

Thứ 22 lễ: Xà Lang Quân (22)

“Được rồi, nương tử phê bình là phải, là ta không đúng. Sau này ta sẽ đối với Hạc Nhi ôn hòa hơn, mở miệng, húp cháo.”

“Ô...” Chi Lan nuốt cháo xuống, vội vã nói: “Ta không phải là ý tứ này. Hiền Văn...”

“Nàng muốn nói gì ta đều đã hiểu, đừng nói nữa, nàng bây giờ dường bệnh là quan trọng hơn.” Triệu Hiền Văn vừa ôn nhu nhưng cũng mang theo vài phần bá đạo nói.

Chi Lan đem cháo ăn xong, cảm thấy toàn thân từ trên xuống dưới khôi phục được một chút khí lực, nhưng mới vừa rồi dù sao cũng đã sử dụng một chút tinh lực, cho nên vẫn cảm thấy đầu choáng váng

“Nàng ngủ thêm một lát đi.”

“Không, đã ngủ lâu như vậy, mặc dù mấy ngày qua mơ mơ màng màng, nhưng có một số việc đã xảy ra trước mắt, hoàn toàn vẫn nhớ khá rõ. Ta bây giờ đã khá hơn rồi, có thể tiếp tục cuộc hành trình được rồi.”

Hiền Văn khẽ mỉm cười “Làm sao lại giống như một đứa trẻ con vậy, nằm xuống. Ngã bệnh không nghỉ ngơi sẽ không tốt đâu... Cho dù muốn đi cũng phải chờ tới ngày mai a~. Giờ phút này đã qua buổi trưa rồi.”

Chi Lan thở dài “Hiền Văn, làm phiền chàng rồi.”

Hiền Văn giả vờ cả giận nói: “Tại sao nàng lại nói những lời ngu ngốc đó.”

Chi Lan khõe miệng khẽ nhếch lên, cười nói: “Chàng đừng tức giận, ta sau này không nói như thế nữa là được chứ gì. Hai ngày này chàng nhất định cũng đã mệt chết rồi, nếu hôm nay đi không được, chàng cũng lên giường nghỉ một lát đi.”

“Cũng tốt, ngủ giấc trưa.” Triệu Hiền Văn cởi áo ngoài ra, Chi Lan dịch thân thể lùi vào bên trong giường, Hiền Văn nghiêng người nằm ở bên cạnh nàng, tay gác lên trên làm gối cho nàng “Ngủ đi.”

“Ừ.” Chi Lan khẽ gật đầu một cái, cầm lấy tay Hiền Văn, từ từ nhắm hai mắt lại. Hiền Văn vẽ mặt thì trở nên có chút phức tạp nhìn dung nhan điềm tĩnh khi ngủ của Chi Lan, mày kiếm khẽ chau lên, bộ dạng như có điều suy nghĩ. Sau đó chân mày buông lỏng, khõe miệng nhếch lên nụ cười tà khí, gương mặt vốn trung hậu thật thà chất phác của hắn, giờ đây lại mang theo vài phần quỷ dị, tiếp theo ngáp một cái, cũng nhắm hai mắt lại.

“Phải nghỉ ngơi thêm một ngày nữa, thân thể của nàng chưa hoàn toàn tốt, huống chi chúng ta đã sớm ra khỏi tân huyện, sẽ không gặp được người quen biết chúng ta... Yên tâm, trên người của ta vẫn còn có đủ ngân lượng, không cần lo lắng chỗ dừng chân.” Mấy câu nói của Triệu Hiền Văn lần nữa gạt bỏ đi ý niệm muốn tiếp tục cuộc hành trình của Chi Lan, thân thể của nàng đúng là vẫn còn chưa khá hơn, Hiền Văn nói nơi ở của bạn hắn chỉ cách nơi này còn có hơn mười ngày lộ trình, nếu là mang theo thân thể đau ốm mà đến đó, chỉ sợ là sẽ gây thêm phiền toái cho nhà người ta, nói về lễ nghi thì quả thật là không ổn. Suy nghĩ một chút, liền ở lại quán trọ thêm mấy ngày.

“Người nói, có thể hay không là do ôn dịch a? Liên tiếp mấy ngày, trấn trên đã chết hơn hai mươi người, cũng đều bị chết không minh bạch, buổi sáng còn vui vẻ, xế chiều liền tắt hơi thở mà chết, người thử nói xem chuyện này ...”

Thứ 23 lễ: Xà Lang Quân (23)

“Aiz~, có người nào biết rõ là chuyện gì đã xảy ra hay không? Ta vốn đến nơi này để buôn bán vải vóc, nhưng bây giờ trong lòng lúc nào cũng cảm thấy hoảng loạn, lúc nào cũng giật mình thom thóp lo sợ, có lẽ lên rời khỏi nơi này là tốt nhất, bằng không cái mạng nhỏ này phải để lại nơi đây mất.”

“Đúng vậy, nếu không phải hôm nay sắc trời đã tối, ta cũng đã rời khỏi chỗ thị phi này rồi. Không bằng như vậy đi, sáng sớm ngày mai chúng ta cùng nhau rời khỏi nơi này, người thấy như thế nào?”

“Được, ta cũng đang có ý định đó, nghe nói trấn này gần đây an ninh không được tốt cho lắm. Ta và người cùng nhau đồng hành, nếu có gì xảy ra cũng còn có thể hỗ trợ cho nhau.”

“Aiz~, hôm nay buôn bán thật là không dễ dàng a...”

Thanh âm nói chuyện dần dần đi xa, Chi Lan lúc này mới mở cửa sổ ra, nhìn bóng lưng của hai người kia hẳn là khách nhân của quán trọ đang đi xa dần. Đôi lông mày thanh tú của Chi Lan chau lại, chẳng lẽ trấn trên thật sự đã xảy ra chuyện gì rồi hay sao.

Đang suy nghĩ, cách một tiếng vang lên, cửa bị đẩy ra, Hạc Nhi trên tay cầm xâu mít quả, sôi nổi chạy đến gần nàng “Mẹ, con đã trở về.”

Chi Lan đem cửa sổ đóng kín, xoay người lại, khẽ mỉm cười với Hạc Nhi “Nhìn con thật cao húng, đã mua được những đồ tốt gì rồi?”

Hạc Nhi hai cánh tay khoa trương dang rộng ra “Phụ thân mua rất nhiều đồ tốt, mẹ, con đang cầm là mít hoa quả, ăn rất là ngon, mẹ, mẹ cũng ăn đi.” Vừa nói, vừa lấy ra một quả nhét vào trong miệng của Chi Lan, sau đó hỏi “Mẹ, ăn có ngon không? Có đúng là ăn rất ngon hay không?”

Chi Lan cười gật đầu, sủng nịch vuốt vuốt đầu Hạc Nhi “Ừ, ăn rất ngọt, Hạc Nhi, cha của con đâu?”

“Cha đang nói chuyện với tiểu nhị ở bên ngoài.”

“Ồ.” Chi Lan gật đầu, đi tới trước bàn ngồi xuống “Hạc Nhi tới đây, mẹ có lời muốn hỏi con.” Dem thân thể bé nhỏ mềm mại của Hạc Nhi ôm vào trong lòng “Hạc Nhi, nói ẹ biết, đi chơi ở trấn trên có phải rất vui hay không?”

“Đúng vậy ạ, chơi rất vui.” Hạc Nhi khờ dại nói: “Có rất nhiều đồ chơi đẹp, so với nơi ở trước kia của chúng ta nào nhiệt hơn nhiều.”

“Vậy sao.” Chi Lan ôn nhu cười một tiếng, sắc mặt tốt lên rất nhiều. “Cha đã mang con đi chơi những đâu?” Bởi vì quyết định ngày mai lên đường, cho nên Hiền Văn mang Hạc Nhi ra ngoài phố mua một chút đồ dùng hằng ngày, dù sao ngày đó đi cũng quá vội vàng, trừ bỏ vài bộ quần áo để thay đổi, cái gì cũng không mang theo.

“Phụ thân đưa con đến cửa hàng bán đồ trang sức, mua ẹ một ít châm gài tóc rất đẹp..... Nguy rồi!” Hạc Nhi đột nhiên che miệng mình lại.

Chi Lan cảm thấy quái lạ cười một tiếng “Tại sao?”

“Cha bảo con phải giữ bí mật, để tạo ẹ một ngạc nhiên lớn, tuy nhiên con không cẩn thận lại nói ra mất rồi.” Hạc Nhi đáng thương nhìn mẹ nói

Thứ 24 lễ: Xà Lang Quân (24)

Chi Lan ôn nhu cười một tiếng “Hạc Nhi không cần lo lắng, chúng ta cũng có thể giữ bí mật a~, mẹ sẽ giả bộ như cái gì cũng chưa biết”

“Được, được. Mẹ đối với Hạc Nhi tốt nhất.” Hạc Nhi khuôn mặt vui mừng, nói riu ra riu rít, đột nhiên chân mày nhíu lại “Nhưng là Tiểu Trinh thật đáng thương đó!”

“Tiểu Trinh?” Chi Lan nghi ngờ nhìn con.

“Chính là Tiểu Trinh ở sát cạnh phòng của chúng ta, mẹ ruột của nàng ngày hôm qua đã chết. Giống như Triệu nãi nãi hàng xóm trước kia của chúng ta, chết không động đậy.”

“Chết! Phòng bên cạnh!” bởi vì bị bệnh, Chi Lan vẫn nghe theo lời Hiền Văn ở lại trong phòng, không có ra khỏi cửa phòng một bước, nhưng là nếu như phòng bên cạnh có xảy ra chuyện gì, ít nhất nàng nên nghe được một chút động tĩnh mới đứng a~. Làm sao có thể...

“Hạc Nhi, mẹ của Tiểu Trinh bị bệnh rất nặng sao?”

“Không có bị bệnh, cùng những người khác giống nhau, trong lúc bất chợt tự nằm xuống chết.”

“Những người khác?”

“Chính là có rất nhiều người cũng chết, ở bên ngoài đường cái có rất nhiều người mặc áo trắng a~, cha nói đó là họ đang để tang.”

Chi Lan sắc mặt trầm xuống “Tại sao không nói sớm ẹ biết?”

“Cha nói mẫu thân đang bị bệnh, những chuyện nhỏ nhặt này không nên nói với mẹ.” Hạc Nhi trả lời.

Chi Lan hai tay khấn trương đan chặt vào nhau, đôi mi thanh tú chau lên, chẳng lẽ sự thật là... Làm sao bây giờ?

“Hạc Nhi, những người đó cũng là trong lúc bất chợt chết sao?”

“Con không...”

“Chi Lan, đừng nghe Hạc Nhi nói lung tung, làm hù dọa đến nàng, một đứa trẻ thì biết cái gì.” Triệu Hiền Văn hai tay cầm một đồng đồ cao ngất, cất bước đi đến. Dem đồ đặt lên trên mặt bàn “Hạc Nhi, chúng ta ngày mai sẽ phải khởi hành, con đi tạm biệt Tiểu Trinh đi.” Sau khi đem con đuổi ra ngoài, Hiền Văn đóng

cửa lại “Sắc mặt của nàng lại không được tốt, đã uống thuốc chưa? Ta đã dặn dò tiểu nhị, khi ta không có ở đây, thì hần cũng sẽ đúng giờ mang thuốc lên cho nàng uống” Đưa tay dò thử nhiệt độ trên trán nàng.

Chi Lan tâm sự nặng nề, thản nhiên nói “Ta không sao, chàng đừng lo lắng.”

Hiền Văn khẽ mỉm cười, chỉ vào một gói màu đỏ trên mặt bàn: “Ta mua cho nàng một bộ xiêm y mới, cũng không biết nàng có mặc vừa hay không, vốn định để cho thợ may tới đây, chỉ sợ thời gian không còn kịp nữa, nên đành phải mua y phục may sẵn, chờ đến nơi ở mới, ta sẽ mua thêm cho nàng mấy bộ y phục tốt nữa.” Vừa nói vừa đi tới, đem Chi Lan đang ngồi ở trên ghế, đỡ nàng đứng dậy, thân mật ôm ở eo của nàng, cúi đầu...

Chi Lan quay đầu sang một bên, tránh thoát nụ hôn của hần. Hiền Văn trong mắt thâm thúy lóe ra một tia hàn quang khó mà phát giác ra, nhẹ giọng hỏi: “Tại sao?”

3. Chương 3: Thứ 25 Lễ: (25-34)

Chi Lan chỉ khẽ lắc đầu, nhưng không nói lời nào.

Hiền Văn than nhẹ một tiếng, đem nàng ôm vào trong ngực, nhẹ vỗ về phía sau lưng của nàng, lại vô tình tiến thêm một bước thân cận.

Chi Lan đầu đẹp nhẹ nhàng tựa tại trên vai của hần, bọn họ mặc dù là vợ chồng, nhưng từ lúc gặp lại bắt đầu liên liên tiếp lên đường, cộng thêm thân thể của Chi Lan vẫn chưa được tốt, tuy là cùng giường chung gối, nhưng vẫn không làm chuyện sinh hoạt vợ chồng.

Đêm qua, thân thể của Chi Lan đã tốt lên nhiều, sau khi Hạc Nhi ngủ đã ngủ say, Hiền Văn hôn, vuốt ve Chi Lan, Chi Lan tuy thẹn đỏ bừng cả khuôn mặt, nhưng không cự tuyệt Hiền Văn thân cận, giống như triển khai thân thể... Sau, Chi Lan thở hồng hộc, hai gò má ửng hồng, làm người ta càng thêm thèm thuồng.

Hiền Văn hiển nhiên cũng không phải là người giỏi chịu đựng, nhưng ngại thân thể Chi Lan vẫn chưa được tốt lắm, nên đành phải tạm thời ngừng lại, hai người ôm nhau mà ngủ.

“Chi Lan.” Hiền Văn nhẹ giọng nói “Sáng nay lúc nàng tỉnh dậy, giống như có tâm sự gì đó, ta và nàng vốn là vợ chồng, có chuyện gì không thể nói với ta sao?”

Đợi đã lâu, Chi Lan mới từ từ ngẩng đầu, sâu kín thở dài “Hiền Văn...” Muốn nói lại thôi.

“Không thể nói được sao?”

Chi Lan lắc đầu, cuối cùng phảng phất như là đã quyết định “Hiền Văn, ước chừng là hai tháng trước, có một vị đạo sĩ trẻ tuổi tên là Du Phương tới thôn của chúng ta, hần nói với ta chàng sẽ trở lại và dẫn chúng ta rời đi, nhưng là khi đó ta nghĩ đến chàng đã... Cho nên ta không có đem lời của hần để ở trong lòng.”

“Đạo sĩ?” Hiền Văn mày kiếm chau lên, trầm giọng hỏi: “Hần đã nói gì với nàng?”

“Hần nói bên cạnh ta sẽ xuất hiện yêu quái, Hạc Nhi sẽ gặp nguy hiểm, còn nói ta không được quá thân cận với chàng, nếu không sau giấc mộng tỉnh lại sẽ hối hận cả đời. Ta mới đầu cũng không tin lời của hần, cho nên cũng không hỏi nhiều gì hần, nhưng là bây giờ nhiều người chết không giải thích được nguyên nhân, tới hôm qua chúng ta...” mặt đỏ bừng, cúi đầu xuống, tiếp theo ngẩng đầu lên “Ta mới nghe được khách nhân nói, trấn trên chết rất nhiều người, còn có quán trọ ở trên núi mà chúng ta đã ở qua, đêm đó tiếng kêu thật kinh khủng, ta sợ... Ta sợ Hạc Nhi sẽ gặp nguy hiểm... Hiền Văn, chàng....” Chi Lan kinh ngạc nhìn Triệu Hiền Văn trong lúc bất chợt tản mát ra bằng hàn bức người, thân thể không ý thức được lui về phía sau vài bước.

Triệu Hiền Văn giật mình tỉnh lại, thu hồi hàn quang trong con ngươi, đem Chi Lan đang rời xa ôm vào trong ngực, thong dong cười một tiếng, nói: “Ta không sao, chẳng qua là tức giận vị đạo sĩ này ăn nói bậy

bạ, nàng cũng không cần phải để ở trong lòng làm gì, đạo sĩ kia chẳng qua là giả danh để đi lừa bịp mà thôi.”

“Nhưng là đạo sĩ kia kiên quyết thề thốt là chàng còn sống, kết quả là chàng đã thật sự quay lại, ta thật là cao hứng, nhưng chuyện về sau theo lời hắc đã tiên đoán thật đáng sợ, hơn nữa lão nhân trong thôn nói, hai mươi năm trước đã gặp vị đạo sĩ đó, tướng mạo một chút cũng không thay đổi như lần đầu gặp mặt. Chàng thử nghĩ xem, nếu không phải hắc đạo hạnh cao thâm, như thế nào lại có thể trường sinh bất lão được?” Chi Lan có chút không đồng tình nói “Hiền Văn, ta vốn là không muốn nói ra, đạo sĩ kia nói ta nếu làm theo năm không: không quan tâm, không nhìn, không nghe thấy, không hỏi, không nói, thì có lẽ ta có thể tránh được kiếp này, nhưng là nếu như không nói với chàng..... Ta sợ, ta lo lắng...” càng nói về sau, Chi Lan có chút nói không được rành mạch cho lắm

Thứ 26 lễ: Xà Lang Quân (26)

“Không có chuyện gì, đã có ta ở đây.” Triệu Hiền Văn ôn nhu an ủi nói “Làm gì có yêu quái gì chứ, đạo sĩ kia chỉ nói chuyện giật gân mà thôi, còn nữa ngày mai chúng ta không phải là đã rời khỏi nơi này rồi hay sao! Nàng cũng là bởi vì chuyện này mới ngã bệnh có phải hay không? Sau này có chuyện gì cũng nên nói với ta, không nên giấu ở trong lòng, giao cho ta là tốt rồi.”

Chi Lan gật đầu “Hiền Văn, chúng ta bây giờ rời đi có được hay không?”

“Bây giờ cũng đã qua giờ thân rồi, ngày mai...”

(*giờ thân: 15~17h)

“Nhưng là tim của ta đập rất loạn, ta cảm giác....cảm thấy buổi tối sẽ có...”

“Được rồi, chúng ta rời đi.” Triệu Hiền Văn dứt khoát nói “Nàng thu thập đồ đạc đi, ta đi tìm Hạc Nhi, thuận tiện thanh toán tiền phòng.” Hắc nói xong để lại Chi Lan ở trong gian phòng thu dọn đồ đạc, đi ra khỏi phòng khách, trong nháy mắt cửa phòng khép lại, mâu quang vốn là ôn nhuận như ngọc, tức khắc tràn ra một tia âm trầm đầy sát khí. Đạo sĩ! Hai tay từ từ nắm chặt thành quyền, khoe miệng nhếch lên vẻ cười lạnh lưng đầy tà khí, thấp hừ một tiếng “Bản thân ta rất muốn nhìn xem là người nào có đạo hạnh cao thâm? Hừ!”

Trời đã xế chiều, Triệu Hiền Văn một nhà ba người ngồi trên xe ngựa rời khỏi thành trấn này

“Hiền Văn, chàng có trách ta tùy hứng hay không?” Chi Lan do dự nửa khắc, nhìn bầu trời bao la đang dần dần tối, lôi kéo ống tay áo của Triệu Hiền Văn đang đánh xe, nhẹ giọng hỏi.

Triệu Hiền Văn chẳng qua là an ủi nàng, đối với nàng cười một chút “Yên tâm, đi một canh giờ nữa, hắc là sẽ có một ngôi miếu bị bỏ hoang, chúng ta có thể ở đó nghỉ ngơi cả đêm.”

Chi Lan nhẹ gật đầu một cái, xoay người lại thấy Hạc Nhi đầu đang dựa vào trên vách xe, vẻ mặt nhăn nhó khổ sở.

Ôn nhu hỏi: “Hạc Nhi, con làm sao vậy?”

Hạc Nhi từ từ ngẩng đầu “Mẹ, con có còn được gặp lại Tiểu Trinh nữa hay không?”

“Tiểu Trinh? Ồ...” lúc rời khỏi quán trọ, nàng có nhìn qua tiểu cô nương tên là Tiểu Trinh kia một cái, đó là một đứa bé trắng trẻo, hai mắt vì khóc mà đỏ mọng, cùng Hạc Nhi lưu luyến chia tay. Chi Lan ôm Hạc Nhi ngồi ở trong lòng của mình, ôn nhu cười một tiếng “Nếu như Hạc Nhi hy vọng gặp mặt, nhất định sẽ được gặp lại”

“Có thật không? Vậy thì tốt quá.” Hạc Nhi chỉ vì một câu nói của mẫu thân liền khôi phục lại khuôn mặt tươi cười “Tiểu Trinh nói nàng sẽ được một người bà con ở nước Ngô nhận nuôi, chờ con sau này trưởng thành nhất định sẽ đến đó tìm nàng.”

“Được.” Chi Lan gật đầu cười, cũng không để ở trong lòng, một đứa trẻ mới năm tuổi làm sao có thể nhớ kỹ được chuyện gì, chỉ cần hai ngày nữa liền đem chuyện quên luôn không còn nhớ một chút gì. Chỉ cần Hạc Nhi bây giờ cao hứng là tốt rồi, Chi Lan cũng có lúc phải tự thừa nhận rằng, nàng thật sự là rất cứng

chiều, yêu thương con. Hiền Văn hơi đối với Hạc Nhi nghiêm nghị một chút, nàng liền nhìn không được. May là Hạc Nhi từ nhỏ đã biết điều và hiểu chuyện, cho nên không có vì nàng nuông chiều mà hư hỏng

Thứ 27 lễ: Xà Lang Quân (27)

Câu được câu không dụ dỗ Hạc Nhi ngừng nói chuyện, ngày cũng đã chuyển sang đêm, Chi Lan đốt một ngọn đèn treo lên trên đầu xe ngựa. Lại từ trong bao quần áo lấy ra một bộ y phục đưa cho Triệu Hiền Văn, nói với Hiền Văn đang cảm thấy khó hiểu quay đầu lại nhìn nàng: “Buổi tối sương đêm lạnh, chàng đừng để bị cảm lạnh”

Hiền Văn nắm chặt bàn tay của Chi Lan “Không có chuyện gì, thân thể của ta rất cường tráng.” ở dưới ánh mắt ôn nhu của Chi Lan, đành phải cảm quần áo phủ thêm lên trên người.

Chi Lan cười cười, dưới ánh đèn chập chờn đung đưa, nàng đột nhiên cảm giác mâu quang của Hiền Văn nóng rực lên, nhớ tới tối hôm qua, thân thể của mình bỗng nhiên cũng nóng lên, nghĩ lui về trong xe ngựa, tay lại bị Hiền Văn nắm chắc lấy.

Chi Lan đỏ bừng mặt, trong lòng may mắn bây giờ là ban đêm, Hiền Văn không thấy được mình thất thố, thấp giọng nói: “Buông ra.”

Hiền Văn cười khê cũng không buông tay ra, bỗng dừng gượng mặt hướng tới trước mặt Chi Lan, mục đích là gì không cần nói ra cũng hiểu, Chi Lan mặc dù xấu hổ, nhưng giữa phu thê loại chuyện thân mật này là lẽ đương nhiên. Huống chi bọn họ tuổi vẫn còn trẻ, nàng khê nghiêng người thừa dịp thời điểm Hạc Nhi không chú ý, đang muốn hôn nhẹ lên gương mặt của Hiền Văn, lại đột nhiên như nhớ tới cái gì đó, thay đổi sắc mặt. Hất bàn tay to ấm áp của Hiền Văn ra, lui vào trong xe ngựa, cũng hạ rèm che xuống.

Lại chưa từng nghĩ đến, bởi vì nàng đột ngột cử động, Triệu Hiền Văn tròn mắt đang tràn đầy ý cười, trong nháy mắt trở nên lạnh lùng, ánh mắt càng phát ra những tia quỷ dị

Xe ngựa vừa chạy được một lát, bỗng dừng ngừng lại. Chi Lan vén rèm xe lên “Tại sao lại dừng lại? Đã tới chưa?”

Hiền Văn chau lên hai hàng lông mày “Có điều gì đó rất kỳ quái?”

“Tại sao?”

“Ta mới vừa đi qua nơi này... Chúng ta thật giống như bị lạc đường.”

Chi Lan trong lòng cả kinh, hướng xe ngựa nhìn xung quanh, một mảnh tối như mực, cái gì cũng không nhìn thấy rõ, trước mặt là một mảng mờ mịt “Hiền Văn, con đường này chúng ta vừa mới đi qua thật sao?”

Hiền Văn gật đầu một cái “Con đường này giao với ba chỗ chúng ta đã đi qua, xe ngựa đi tới chỗ này cho dù có bị điên, ta cũng sẽ không nhớ sai.”

Chi Lan cắn chặt môi dưới, chẳng lẽ dự cảm của nàng là sự thật, chẳng lẽ rời khỏi thành trấn cũng không tránh thoát được hay sao? Nghĩ đến đây, đem Hạc Nhi ôm thật chặt vào trong lòng, vô luận như thế nào cũng không thể để cho Hạc Nhi gặp chuyện không may a!

Triệu Hiền Văn nhảy xuống xe ngựa, nhìn chung quanh một lần, nói: “Không bằng chúng ta ở lại ven đường này nghỉ ngơi một đêm, chờ trời sáng sẽ lên đường.”

“Có thể có sói hoang hay không?” nơi này vừa hoang vu lại sát ngay vùng núi, chính là nơi mà sói hoang thường hay lui tới.

“Không còn cách nào khác.” Hiền Văn nói “Chỉ cần đốt một đồng lửa là được.” Hắn ngửa đầu nhìn bầu trời đêm một chút “Tối nay mặc dù không có trăng sáng, nhưng nhìn sao có thể đoán là trời sẽ không mưa”

Thứ 28 lễ: Xà Lang Quân (28)

Chi Lan vừa nghe nói lạc đường, trong lòng liền luống cuống, chỉ lo lắng lời tiên đoán của đạo sĩ kia trở thành sự thật, Hạc Nhi sẽ gặp phải nguy hiểm. Bây giờ hối hận không ngừng, ban đầu cứ nghĩ là hấn nói đùa, cho nên cũng không nghĩ hỏi thăm thêm, cộng thêm đạo sĩ kia nói rất hàm hồ.

“Mẹ, mẹ làm sao vậy?” Hạc Nhi bị Chi Lan ôm chặt, có chút đau, ngẩng đầu nghi ngờ nhìn mẫu thân một chút.

“A, không có chuyện gì. Hạc Nhi, không phải sợ.”

“Mẹ, con không sợ a~.” Hạc Nhi còn nhỏ nên hồ đồ không hiểu gì

Lúc này, Hiền Văn nhặt được một chút củi ở gần đây đang đốt lên đồng lửa, nói với Chi Lan đang ngồi ở trong xe ngựa: “Hai mẹ con mau xuống xe, ngồi cạnh đồng lửa cho ấm.”

Một nhà ba người ngồi ở bên cạnh đồng lửa, Chi Lan vẫn ôm chặt lấy Hạc Nhi vào trong lòng

Hiền Văn đem một miếng thịt bò, xé thành mảnh nhỏ đưa cho Chi Lan cùng Hạc Nhi “Cũng may chúng ta có chuẩn bị lương khô đầy đủ, nếu không lại phải đi tìm thức ăn.”

“Không nên đi.” Chi Lan một phát bắt được ống tay áo của Hiền Văn, thật giống như sợ hấn lập tức sẽ rời đi.

Hiền Văn cầm lấy tay Chi Lan, mâu quang lóe lên một cái, giọng âm áp nói: “Nàng đừng khấn trương, ta chỉ nói nếu thôi mà, huống chi nàng bây giờ cho dù có đuổi ta đi, ta cũng sẽ không rời khỏi hai mẹ con nàng nửa bước... Hạc Nhi, mẹ con thân thể không được tốt, không nên ngồi ở trong lòng mẹ.”

Hạc Nhi vừa muốn đứng dậy, “Đừng...” Chi Lan cố chấp kéo Hạc Nhi vào trong lòng mình “Ta không mệt... Hạc Nhi, còn muốn ăn cái gì, mẹ giúp con chuẩn bị.” Nàng bây giờ nhưng là một khắc cũng không dám cùng con tách ra.

Nhìn Chi Lan ôm thật chặt con vào trong lòng, một bộ dáng hận không thể giấu con thật kỹ, Hiền Văn chỉ hơi hơi nhú mày, cũng không có nói cái gì nữa.

Hạc Nhi sau khi ăn no liền lăn ra ngủ, trong thời gian hai người nói chuyện liền cuộn tròn ở trong lòng Chi Lan ngủ thiếp đi. Hiền Văn đem cái chăn đơn đã chuẩn bị sẵn, trải ra ở trên xe ngựa, Chi Lan tìm đập rất nhanh đem Hạc Nhi đang ngủ say đặt lên trên đệm.

Hạc Nhi cái miệng nhỏ nhắn khả ái “Chẹp” hai cái, trong mơ mơ màng màng ngây thơ gọi một tiếng mẹ, sau đó xoay người, chìm vào trong giấc ngủ. Chi Lan nhìn con yêu thương sờ sờ cái trán của Hạc Nhi, quay người lại, lại thấy Hiền Văn sắc mặt âm trầm, vẻ mặt phức tạp nhìn chăm chú vào Hạc Nhi, trong lòng cả kinh “Hiền Văn, chàng...”

“A, không có gì, chỉ là ta đang nhớ tới một chuyện mà thôi.” Hiền Văn mâu quang khôi phục lại vẻ ôn nhuận như ngọc, nhẹ nhàng mà cười một tiếng, nhảy xuống xe ngựa, xoay người lại vươn ra hai tay, nói với Chi Lan: “Mau xuống đây, ăn thêm một chút, nàng vừa rồi chỉ lo chiếu cố cho con.”

“Nhưng là Hạc Nhi...” Nàng xoay người lại không yên lòng nhìn con.

Thứ 29 lễ: Xà Lang Quân (29)

“Không có chuyện gì, ở bên cạnh xe ngựa có đồng lửa sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.” Vừa nói vừa bá đạo đem Chi Lan ôm xuống xe ngựa.

Chi Lan cắn một miếng thịt bò, thỉnh thoảng xoay người lại nhìn về xe ngựa phía sau “Hiền Văn, vẻ mặt vừa rồi của chàng rất dọa người, chàng đang nhớ tới chuyện gì?”

“Chuyện ở trên chiến trường, ta đã làm cho nàng sợ rồi sao?”

“Không có gì, không trách được tại sao Hạc Nhi lại sợ chàng đến vậy, nét mặt của chàng thật là kinh người, kỳ quái, trước kia lúc chàng tức giận với ta, ta cũng không sợ, tại sao bây giờ khuôn mặt mới biến đổi một chút, ta lại cảm thấy đáng sợ như vậy a~.”

Hiền Văn ha hả cười một chút “Ta cũng không hy vọng nàng sợ ta.”

Chi Lan hờn dỗi cười một tiếng, nói: “Người nào sợ chàng a~.”

Đem một miếng thịt bò cuối cùng bỏ vào trong miệng, đang muốn lau tay, Hiền Văn lại đột nhiên nói: “Để ta.” Vừa nói liền đem ngón tay dính đầy dầu mỡ của Chi Lan ngậm vào trong miệng.

Chi Lan sợ run lên, tiếp theo mặt đỏ lên một chút, muốn rút ngón tay về, bất đắc dĩ tay lại bị Hiền Văn cầm chặt, không thể rút về được. Nhìn Hiền Văn vẻ mặt cười như không cười, dường như hàm chứa sự trêu chọc ngón tay của nàng, cả thân thể cũng nóng lên “Hiền Văn, chàng... Buông tay... Buông tay a...” Hiền Văn làm sao trở nên khinh bạc như vậy a? Làm cho nàng...

Khi nàng lần nữa hoảng lên, đã là thở hồng hộc nằm ở trong lòng Hiền Văn, ánh mắt như say, lơ đãng mông lung, đôi môi sưng đỏ, mắt thấy Hiền Văn cúi người lại muốn áp tới đây, bỗng dưng vang lên một tiếng quạ kêu quái dị, Chi Lan cả kinh, cả người lạnh run, đẩy Triệu Hiền Văn ra “Ta... Ta đi xem Hạc Nhi một chút.”

Triệu Hiền Văn khẽ nhíu mày, cũng không ngăn cản nàng.

Chi Lan đi tới trước xe ngựa, vén rèm xe lên, bỗng dưng thét to một tiếng “Hạc Nhi...” Quay người lại, sắc mặt tái nhợt nói “Hiền Văn, không có Hạc Nhi.” một câu cuối cùng là khóc nức nở.

“Sao lại không có?” Triệu Hiền Văn thân ảnh lập tức nhảy tới đây, quả nhiên, trong xe ngựa không có một bóng người, không còn bóng dáng của Hạc Nhi

Chi Lan gấp gấp bắt được vạt áo của Triệu Hiền Văn “Hiền Văn, Hạc Nhi đi đâu rồi? Tại sao Hạc Nhi không có ở trên xe? Cũng không có thấy nó xuống xe ngựa a! Nó chạy đi nơi nào rồi? Có thể hay không đã gặp chuyện không may a... Hạc Nhi, Hạc Nhi, con ở đâu a? Hạc Nhi...” Chi Lan hướng bốn phía tối đen như mực hô to.

“Đừng nóng vội, Hạc Nhi sẽ không có việc gì đâu.”

“Ta tại sao có thể không vội được đây? Hạc Nhi luôn luôn thật biết điều, cũng không có chạy lung tung, nhất định là đã xảy ra chuyện gì, ta cũng biết, ta vốn là có dự cảm... Nếu như Hạc Nhi có việc bất trắc gì, ta... Ta cũng không thiết sống nữa.”

Thứ 30 lễ: Xà Lang Quân (30)

Triệu Hiền Văn ngơ ngác một chút, mang chút ít nghi ngờ, nhẹ nhàng mà nói: “Nàng... Không có Hạc Nhi, không phải là còn có ta hay sao?”

Chẳng qua là Chi Lan lúc này trong đầu chỉ vì mất đi Hạc Nhi mà lo lắng, căn bản không nghe thấy Triệu Hiền Văn nói cái gì. Vọt tới bên cạnh đồng lửa, cầm lấy một thanh củi đang cháy dở, nhấc lên vấy lên, hướng phía trước tối đen như mực chạy đi “Hạc Nhi, Hạc Nhi...”

Triệu Hiền Văn trong mắt phát ra lệ quang “Chi Lan, nàng trở lại.”

“Hạc Nhi... Aiz...” Chi Lan chân bị vướng vào một vật gì đó, ngã nhào trên mặt đất, cây đuốc bị ném xuống đất. Bỗng dưng, Chi Lan nghe được bên cạnh tiếng phùng phùng của lửa lan tràn rộng, ngay sau đó oanh một tiếng “A!” Chi Lan kinh hãi kêu một tiếng, chẳng qua là chỉ trong nháy mắt, bốn phía thế nhưng đầy lên như rừng lửa, vốn là cánh đồng bát ngát đang tối đen như mực, tức khắc sáng như ban ngày.

Chi Lan hoảng sợ nhìn bốn phía, đợi sau khi nhìn thấy rõ chung quanh, tim lại đập mạnh hơn, đây là bãi tha ma, nơi này dĩ nhiên lại là bãi tha ma! Tại sao lại có thể như vậy? Cúi đầu xuống, vật làm nàng bị trật chân vấp té lại chính là một thi thể đang mục rữa, Chi Lan không còn kiềm chế được sợ hãi trong lòng, la hoảng lên “A, a...”

Triệu Hiền Văn trong nháy mắt đem nàng ôm lấy, thân hình nhẹ nhàng tung lên một cái, nhảy về bên cạnh xe ngựa. Lúc này nhìn lại, thì ra đây là một bãi tha ma lớn như vậy, chỉ có chung quanh xe ngựa là sạch sẽ.

Chi Lan vui đầu ở trong lòng Triệu Hiền Văn, sắc mặt trắng bệch, cả người run rẩy, ở chóp mũi vẫn truyền đến mùi vị thối rữa của xác chết, nàng không rõ, vì sao mới vừa rồi nàng không nghĩ thấy được mùi gì, bây giờ lại nghĩ thấy rõ ràng đến như vậy, làm cho nàng khó có thể thở nổi, nhớ tới mới vừa rồi nàng thể nhưng bình yên ăn thịt bò, thịt bò? “Ừa...” Chi Lan trong nháy mắt liền nôn hết thức ăn ra ngoài.

“Chi Lan...” Triệu Hiền Văn vỗ nhẹ phía sau lưng của nàng “Có khá hơn chút nào không?”

Chi Lan đã nôn hết những thứ có ở trong dạ dày ra, nhưng mà lại giống như vẫn chưa đủ, vẫn là nôn khan không ngừng. Triệu Hiền Văn nhướng mày, thấp giọng trầm ngâm một câu thần chú, một lát sau, Chi Lan rốt cục không còn nôn khan nữa, cả người buồn rùn dựa vào trong ngực Triệu Hiền Văn “Hạc Nhi...”

“Đừng lo lắng.”

Chi Lan giãy giụa muốn đứng lên “Hạc Nhi, Hạc Nhi nhất định đã xảy ra chuyện, Hiền Văn, đây rốt cuộc là nơi nào a? Chàng mau cứu Hạc Nhi, cứu Hạc Nhi a!” Sợ hãi nhìn bốn phía cảnh tượng quỷ dị, thanh âm thê lương vang vọng bốn phía, “Hạc Nhi, Hạc Nhi, con ở đâu? Đừng dọa mẹ, nhanh lên một chút đi ra ngoài a!”

Bỗng dưng, đất bằng phẳng nổi lên một trận gió mạnh quái dị, gió thổi càng lúc càng lớn, Chi Lan bị gió thổi, làm mất không mở ra được, đột nhiên thấy trong gió có một vật “A...” Chi Lan cao giọng hét chói tai, thân thể dựa hẳn vào trong lòng Triệu Hiền Văn, mâu quang sợ hãi nhìn vật đen sì sì bị gió thổi cuộn cuộn nổi lên. “Có... vật, người....người... Thi thể...”

5-2.gif

Thứ 31 lễ: Xà Lang Quân (31)

Triệu Hiền Văn một tay ôm lấy Chi Lan đang kinh sợ vào trong lòng, đem mặt nàng áp vào trước ngực của mình, khẽ cau mày, bốn phía gió thổi tuy đã nhỏ đi, không còn mạnh như ban đầu, nhưng vật thể đen sì càng ngày càng được đưa lên càng nhiều, tạo thành vòng xoáy tròn đen ngòm bao quanh, vây lấy bọn họ ở giữa.

Lúc này Triệu Hiền Văn lại đột nhiên cười lạnh một tiếng, nhẹ nhàng vung tay lên, Chi Lan vẫn đang run rẩy không ngừng ở trong lòng hắn, bỗng dưng chỉ trong nháy mắt liền bị hôn mê. Chặn ngang đem Chi Lan ôm lấy, đưa vào trong xe ngựa. Bỗng dưng, một tiếng hét dài vang vọng khắp đất trời, con hắc mã kéo xe nhất thời hóa thành một con mãng xà màu đen cực lớn, dài mấy thước, cuốn lấy buồng xe, nửa đỉnh đầu khổng lồ dữ tợn màu đen treo trên không trung, cái miệng há to thỉnh thoảng khè khè cái lưỡi đỏ ra. Như hổ rình mồi nhìn chăm chú vào hai đốm sáng màu xanh, đang lóe ra hàn quang ở bên trong vòng xoáy đen ngòm kia.

Đột nhiên, bên trong vòng xoáy đen ngòm vang lên một trận khàn giọng thê lương, cùng tiếng cười quái dị “Hắc hắc, còn tưởng rằng là người tu đạo linh khí tương đối cao, lại không nghĩ được rằng chỉ là một con Hắc Mã* chuyển thế, ha ha, lão phu hôm nay thực may mắn, có được yêu đan lần này nhưng tăng thêm công lực bằng năm trăm năm tu luyện, thật là một chuyện mừng lớn a!”

* Hắc Mã : mãng xà màu đen

Triệu Hiền Văn cười lạnh một tiếng, cất giọng nói: “Chớ có vui mừng quá sớm, hôm nay ai chết dưới tay ai còn chưa biết đâu, chỉ có vài ngày ngắn ngủn, người nhưng ở trên trời hại chết không dưới trăm người, nói vậy công lực của người hẳn cũng tăng không ít, chẳng qua là người thật cho là người có thể không chế được những xác chết kia sao?”

“Ha ha, việc này cũng không cần phải nhọc công một con mãng xà như người nghĩ hộ ta, lão phu hôm nay vừa bắt được một Linh Nhi, thật là trời cũng giúp ta, ha ha...”

Triệu Hiền Văn hai tròng mắt khẽ nhắm lại, tầm mắt nhưng xuyên thấu qua vòng xoáy đen ngòm, nhìn thấy một cương thi khô gầy khổng lồ, trên thân thể thịt vẫn đang thối rữa, trên tay đang ôm một đứa trẻ toàn thân trơn bóng đang hôn mê bất tỉnh, chính là Hạc Nhi vừa rồi bị mất tích.

Triệu Hiền Văn cười lạnh một tiếng “Ngu xuẩn.” Tiếp theo hai tay vung lên, trong khoảnh khắc, ở giữa thân hình thon dài của con Hắc Mã nhưng lại lóe ra kim quang, thì ra là do hai tròng mắt thâm thúy

trong trẻo, lạnh lùng nhưng lại bắn ra kim quang tán loạn, bắn thẳng về phía vòng xoáy đen ngòm trong sương mù. Vòng xoáy đen ngòm trong nháy mắt bị kim quang tách ra.

“A!” Một tiếng gào thét rùng rợn của cương thi từ bên trong vòng xoáy đen ngòm, đang bị bắn ra bốn phía truyền đến, tiếng kêu sợ hãi vang lên: “Người, người là...”

“Hừ, người biết được cũng đã quá muộn rồi.” Tiếp theo trong miệng Triệu Hiền Văn thấp giọng niệm một câu thần chú, cuối cùng hét lớn một tiếng “Phá!”

“A!” Một tiếng kêu thê lương, thảm thiết vang vọng khắp đất trời, vật thể đen ngòm tan hết, một cương thi già nua, cả người khô héo hai đầu gối quỳ xuống đất, thân thể lạnh run, bò lổm ngổm đến trước xe ngựa, đập đầu cầu khẩn nói: “Linh Vương tha mạng, Linh Vương tha mạng, tiểu lão nhi có mắt như mù, Linh Vương bỏ qua cho tiểu nhân lần này, tiểu lão nhi nhất định đi theo làm tùy tùng báo đáp Linh Vương khai ân tha mạng.”

Triệu Hiền Văn khẽ mỉm cười “Được, ta liền trước bỏ qua cho người một lần, đứng lên đi.”

Thứ 32 lễ: Xà Lang Quân (32)

Lão cương thi mới vừa lộ sắc mặt vui mừng đứng lên, ngẩng đầu nhìn về phía Triệu Hiền Văn, bỗng dưng mắt lộ hoảng sợ “Người...”

Triệu Hiền Văn trong nháy mắt đã hóa thân thành Mãng Xà cực lớn màu vàng, đầu còn lớn hơn gấp đôi so với đầu của mãng Xà cực lớn màu đen kia. Trên thân thể màu vàng, vảy lờ lờ sáng lên, đột nhiên mở cái miệng khổng lồ ra, đem cương thi một ngụm nuốt vào, một lát sau, miệng nhả ra một cương thi chỉ còn da bọc khối đen ngòm

Lúc này Hắc Mãng lại hóa thân thành hình người, dĩ nhiên là một vị thiếu niên tuổi chừng hai mươi, tướng mạo thanh tú, đột nhiên cười mở miệng nói chuyện “Chúc mừng công tử, công lực lại tăng thêm một bậc, có trách thì trách lão cương thi này to gan, dám khiêu khích công tử, thật đúng là không biết tự lượng sức mình!”

Kim Mãng (*) cũng hóa thân thành hình người, khôi phục thành bộ dáng của Triệu Hiền Văn, mâu quang trong trẻo lạnh lùng mang theo một tầng ngoan độc, tuyệt tình, nhàn nhạt nói “Hừ, làm việc thật ngu xuẩn.” Tiếp theo quay người lại, khoe miệng lộ ra vẻ cười lạnh, hướng về phía một đám vật thể đen ngòm kia nói: “Sợ cái gì? Ta nếu muốn ăn các người, thì vừa rồi đã không bỏ qua các người, các người cũng là oan hồn do cương thi kia hại chết, hồn phách còn có ý thức, ta cũng không làm khó dễ các người, đi âm phủ chuyển thể đầu thai đi.”

(* Kim Mãng : mãng xà màu vàng)

Trong đám vật thể đen ngòm vang lên tiếng xôn xao.

Triệu Hiền Văn cười hai tiếng “Cũng được, lần này ta đã làm người tốt thì làm cho trót, đưa các người một đoạn đường.” Nói xong, hai tay vung lên, trong miệng lẳng yên đọc câu thần chú, cho đến khi đám vật thể đen ngòm kia tan hết, mới thu tay lại. Quay đầu liền nhìn thấy thiếu niên bên cạnh đang mang vẻ mặt xem thường, không khỏi cười nói “Làm sao vậy? Người mất hứng sao.”

Thiếu niên thanh tú kia quả nhiên bĩu môi một cái “Công tử, cho dù công tử không thêm để mắt đến đám hồn phách kia, thì thưởng cho ta cũng được a~. Làm như vậy thật là lãng phí, thật là đáng tiếc a!”

Triệu Hiền Văn sau khi nghe hắn nói xong, ha ha một cười nói: “Đám hồn phách kia đối với cương thi có lẽ là thánh dược để tu luyện, nhưng đối với người mà nói bọn chúng chỉ giống như phế vật, người muốn bọn họ là có dụng ý gì? Người tới đây...”

“Công tử...”

Triệu Hiền Văn từ trong miệng nhả ra một hạt châu đen bóng đưa cho thiếu niên.

“Công tử, người...” Thiếu niên kinh ngạc nhìn Triệu Hiền Văn.

Triệu Hiền Văn cười nói: “Đây là nguyên đan của lão cương thi kia, đã ở bên trong thân thể của ta vận hành thêm một tầng công lực, sau khi ngươi ăn vào, không cần phí sức tu luyện cũng thông hiểu được đạo lý, gia tăng đạo hành tu vi ba trăm năm.”

“Công tử, chuyện này làm sao có thể, ta... ta...” Vừa nói liền muốn đem hạt châu trả lại cho Triệu Hiền Văn.

“Khi thiên kiếp buông xuống trên người ta, tu vi càng cao, sẽ gặp kiếp nạn càng lớn, Nguyên Đan này đổi với ta mà nói, chỉ có thể coi là năm mươi năm tu vi mà thôi, đối với ngươi nhưng lại là có ích rất lớn. Nhận lấy đi”

“Tạ công tử thành toàn.” Thiếu niên cảm động đến mức cúi người vái lạy hần.

Thứ 33 lễ: Xà Lang Quân (33)

“Còn Hạc Nhi của ta ...” Một thanh âm mềm nhẹ như gió thổi qua bỗng dưng vang lên.

Triệu Hiền Văn cùng thiếu niên đồng thời cả kinh, quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy Chi Lan đang đứng thẳng tắp ở trên xe ngựa, gió đêm thổi tung bay áo váy của nàng, trên mặt lạnh lùng mang theo sự kiên định, đột nhiên trong ánh mắt toát ra ngậy đại mang theo sự cố chấp “Còn Hạc Nhi của ta, Hạc Nhi là của ta, yêu quái, còn Hạc Nhi của ta...”

Triệu Hiền Văn khẽ nhíu mày, nàng làm sao tỉnh? Hần rõ ràng niệm thần chú bảy đêm cho nàng, trừ phi mình không niệm chú hóa giải, thì không ai có thể hóa giải được! Khẽ cười khổ một tiếng, chẳng lẽ là thiên ý, chẳng qua là không biết được nàng đã thấy được bao nhiêu?

Bỗng nhiên hần nói: “Chi Lan, nàng đã tỉnh.” Khi nói chuyện đồng thời thân hình nhảy đến trước mặt Chi Lan, mỉm cười vươn tay ra ” Xuống đây.”

“Đừng đụng đến ta, yêu quái, ta muốn Hạc Nhi, đem Hạc Nhi trả lại cho ta, Hạc Nhi của ta, ta muốn Hạc Nhi, ta muốn Hạc Nhi...” Chi Lan không có một chút sợ hãi nào cúi mắt nhìn Triệu Hiền Văn, ngậy ngốc vẫn tiếp tục lặp lại những lời này.

Triệu Hiền Văn khẽ than nhẹ, đưa tay đem nàng ôm xuống xe ngựa.

Chi Lan cũng không phản kháng, chẳng qua là trong miệng vẫn nói “Ta muốn Hạc Nhi, ta muốn Hạc Nhi...”

Thiếu niên đi tới, mặt lộ vẻ lo lắng “Công tử, này...”

Triệu Hiền Văn lắc đầu “Vô phương.” Tiếp theo tại trước mặt Chi Lan trước đưa bàn tay lên mở ra, trong lòng bàn tay là những vòng xoáy sáng rực, nhìn kỹ, trong vòng sáng lại có một thân hình con nít nhỏ bằng ngón cái, theo vòng sáng tăng dần, thân hình con nít cũng càng lớn dần, sau khi vòng sáng biến mất, trong ngực Triệu Hiền Văn đã ôm một đứa bé nam trần truồng đang ngủ say, chính là Hạc Nhi.

Chi Lan ánh mắt đại ra, bỗng dưng trợn to “Hạc Nhi!” hét to một tiếng, liền tiến lên đoạt lấy Hạc Nhi trong tay Triệu Hiền Văn, lại bị Triệu Hiền Văn nghiêng người tránh thoát.

“Trả Hạc Nhi lại cho ta.” Chi Lan giọng nói bén nhọn hô to.

Triệu Hiền Văn nhưng chỉ là khẽ lắc đầu. Chi Lan vừa xông lên muốn đoạt lấy Hạc Nhi, lại bị hần dễ dàng tránh thoát. Chi Lan giống như bị điên, đánh tới tấp lên người Triệu Hiền Văn. “Yêu quái, trả Hạc Nhi lại cho ta.” Bỗng dưng, chân vấp phải làn váy, thân hình lão đảo một chút, Triệu Hiền Văn theo bản năng đưa tay ra, đột nhiên ý thức được cái gì, lại đem tay thu hồi lại, cau lại lông mày, trợn mắt nhìn Chi Lan ngậy nhào ở trước mặt mình, mặt lộ ra mê mang cùng nghi ngờ ngay cả chính mình cũng không có phát hiện ra.

“Ta tự nhiên sẽ trả Hạc Nhi lại cho nàng, chẳng qua là...”

“Ngươi muốn như thế nào mới trả Hạc Nhi lại cho ta?” Chi Lan ngậy nhào trên mặt đất, bỗng dưng ngẩng đầu lên, mặt lộ ra quang mang, hận không thể đem đối phương xé thành từng mảnh nhỏ, tình thương mãnh liệt của người mẹ đã chiến thắng được nỗi sợ hãi đối với yêu quái trong tâm tư của nàng.

Thứ 34 lễ: Xà Lang Quân (34)

Triệu Hiền Văn đem Hạc Nhi đưa cho thiếu niên đang đứng ở một bên, khom người đỡ Chi Lan dậy, giọng âm áp nói: “Đều do Thiên ý, nàng đã biết thân phận của ta, ta cũng không muốn giấu diếm nữa.” Chi Lan chỉ lạnh lùng trừng mắt nhìn một cái, mâu quang lần nữa chuyển hướng nhìn Hạc Nhi trong lòng thiếu niên.

Biết Chi Lan vẫn nghe hắn nói, Triệu Hiền Văn dừng lại một chút, sau đó tiếp tục nói: “Thực không dám giấu diếm, ta là Kim Linh Mãng tu luyện ngàn năm, cũng không có ý hại người, chẳng qua là cứ năm trăm năm lại gặp phải thiên kiếp rơi xuống, ta đã tính toán, chỉ có phu quân của nàng mới có thể giúp ta tránh khỏi thiên kiếp này, vì vậy liền mượn tạm thân thể của phu quân nàng mấy ngày, đợi sau khi thiên kiếp qua đi, thì sẽ cùng...”

Chi Lan dời sự chú ý ở trên người Hạc Nhi đến trên người của Triệu Hiền Văn “Ta... tướng công của ta...”

“Phu nhân yên tâm, tướng công của nàng vẫn bình an vô sự, ta chỉ núp trong cơ thể của hắn mà thôi, nếu không phải vừa rồi tình huống khẩn cấp, ta cũng sẽ không hiện thân.”

“Đây là tướng công của ta... Người...”

Còn chưa chờ Chi Lan đem nghi vấn nói ra khỏi miệng, Triệu Hiền Văn liền đã đoán ra suy nghĩ trong nội tâm của nàng, khẽ mỉm cười, nói “Tướng công của nàng tự nhiên là biết chuyện này, cũng đáp ứng để cho ta ở trong cơ thể hắn tạm lánh.” Triệu Hiền Văn nói xong thấy ánh mắt Chi Lan nhìn hắn vẫn hàm chứa đề phòng cùng hận ý, chỉ có thể cười nói “Phu nhân nếu không tin, liền để cho tướng công của nàng đi ra ngoài nói cho nàng hiểu.” Dứt lời, nhắm mắt lại, lui về phía sau nửa bước, chỉ một khắc sau ánh mắt lần nữa mở ra, đã biến thành lo lắng cùng lo âu.

“Chi Lan, nàng không sao chứ?” chạy lại muốn ôm lấy Chi Lan, lại bị nàng đề phòng né tránh.

“Người, người là...” Chi Lan nghi ngờ đánh giá hắn từ trên xuống dưới “Người đừng tới đây.” Bỗng nhiên kêu lên “Đem Hạc Nhi trả lại cho ta.”

“Được thôi.” Triệu Hiền Văn lập tức tùy ý ôm lấy Hạc Nhi đang ngủ say trong ngực thiếu niên, ôm qua đặt vào trong lòng Chi Lan.

Chi Lan rốt cục chiếm được Hạc Nhi, vành mắt đỏ lên, cách nhìn hung ác, thê lương lúc trước đều đã không còn nữa, ôm thật chặt hài tử vào trong lòng “Hạc Nhi, Hạc Nhi của ta. Ô ô... Mẹ cứ nghĩ là đã mất đi con, Hạc Nhi...”

Hạc Nhi ưm một tiếng, từ trong giấc ngủ bình tĩnh dậy, không thể biết được rằng mình vừa mới tìm được đường sống trong chỗ chết, u mê nói: “Mẹ, vì sao mẹ lại khóc?”

“Hạc Nhi, con đã tỉnh... Mẹ không có, mẹ không khóc... Con đã tỉnh là tốt rồi, tỉnh là tốt rồi...”

“Mẹ...” Hạc Nhi mới vừa thức tỉnh có chút ngây ngốc không hiểu gì nhìn mẫu thân vừa cười vừa khóc, quay đầu lại, thấy Triệu Hiền Văn đứng ở đằng xa, trong đôi mắt thật to lóe ra khóe hoặc, cùng lo lắng không hợp với độ tuổi của mình, nhẹ nhàng mà gọi một tiếng “Cha...”

4. Chương 4: Thứ 35 Lễ: (35-44)

Sương sớm tan dần, trên bầu trời dần dần hiện lên một màu xám nhạt, hơi có chút lạnh, bốn phía tuy là bãi tha ma, nhưng bởi vì bầu trời đã chuyển sang ban ngày, cho nên mê chướng cùng quỷ dị của ban đêm cũng bị xóa tan. Hạc Nhi đã mặc quần áo vào, trên người còn ủ thêm một tầng chăn lông, ngủ an lành ở trong lòng Chi Lan.

Chi Lan nhìn Triệu Hiền Văn ngồi đối diện không xa, thiếu niên bên cạnh hắn đã hóa thân thành một con hắc mã đứng ở bên cạnh buồng xe.

“Chi Lan, hãy tha thứ cho ta vì ta đã giấu diếm nàng mọi chuyện, ta chỉ là không muốn làm cho nàng lo lắng mà thôi, Linh Vương có ân cứu mạng đối với ta, ngày đó nếu không phải là hắc đưa tay ra cứu ta, chỉ sợ rằng hài cốt của ta đã sớm chôn thân ở nơi chiến trường, lần này kiếp nạn của Linh Vương buông xuống, ta làm sao có thể không giúp hắc được...” Nói hồi lâu, vẫn thấy Chi Lan mặt không chút thay đổi, chỉ có lúc cúi người nhìn Hạc Nhi đang ngủ say, trên mặt mới hơi lộ ra một tia ôn nhu “Nàng... Hay là không chịu tha thứ cho ta?”

Chi Lan từ từ ngẩng đầu lên nhìn hắc, khẽ lắc đầu, trầm tư hồi lâu, mới nói: “Hiền Văn, ta chỉ là bị chút kinh sợ, cũng không phải là không có tha thứ cho chàng, huống chi đêm qua nếu không phải yêu... Người nọ hiện thân cứu giúp, ta chỉ sợ sẽ không còn được gặp lại Hạc Nhi, đã làm người có ơn thì phải báo, hắc vừa có kiếp nạn, chúng ta giúp đỡ cũng là lẽ phải, chẳng qua là khi biết được hắc ở bên trong cơ thể của chàng, tạm thời vẫn chưa có cách nào thích ứng kịp mà thôi.”

Triệu Hiền Văn vui mừng, đứng lên, “Chi Lan, nàng quả nhiên là người hiểu rõ đạo lý... Sắc trời cũng sắp sáng rồi, chúng ta cũng nên lên đường thôi, có một số việc chúng ta có thể ở trên đường vừa đi vừa nói chuyện.” Nhìn một chút bốn phía “Nơi đây mặc dù đã không có nguy hiểm, nhưng cũng không tiện ở lâu...” Vừa nói liền muốn tiến lên đỡ Chi Lan dậy, lại bị nàng né tránh.

Chi Lan ôm Hạc Nhi đi về phía xe ngựa, gặp phải tuần mã màu đen trước xe, cước bộ đột nhiên dừng lại, tự nhiên là nàng hiểu được hắc mã lần này là thiếu niên tuần tú vừa rồi biến hóa thành, môi mấp máy, lui về phía sau nửa bước, vòng qua nó, đi tới buồng xe. Đem Hạc Nhi đặt vào bên trong xe ngựa.

Triệu Hiền Văn đi tới, đỡ lấy eo của nàng, Chi Lan dưới thân thể ý thức được cần phải trốn tránh, nhưng nhìn thấy ánh mắt cô đơn của Triệu Hiền Văn, tâm tức khắc mềm nhũn, thân thể mặc dù cứng ngắc, nhưng chịu đựng không có hắt tay hắc đang đặt ở bên hông nàng ra, ngược lại thuận thế ngồi lên xe ngựa, Triệu Hiền Văn cũng theo sau đi vào ngồi ở bên trong xe ngựa

Chi Lan vừa nhìn đã biết nội tình, Triệu Hiền Văn liền không cần giả bộ đánh xe nữa, “Thiếu niên” tự nhiên biết kéo bọn họ đi đúng hướng theo lộ trình đã đặt ra.

“Chi Lan, để ta ôm Hạc Nhi cho, nàng ôm nó lâu như vậy chắc cánh tay đã tê rần.” Vừa nói vừa vươn tay ra.

Chi Lan lắc đầu “Ta không sao.” Đem Hạc Nhi vững vàng che ở trong ngực.

Thứ 36 lễ: Xà Lang Quân (36)

Nhìn hai tay vươn ra ở giữa không trung, Triệu Hiền Văn khẽ thở dài một cái, thu hồi hai tay lại, nói: “Chi Lan, ta là cha của Hạc Nhi, sẽ không hại nó, bộ dáng này của nàng...”

“Ta...” Thấy ánh mắt bị thương của Hiền Văn, Chi Lan do dự một hồi lâu, cuối cùng chẳng qua cũng chỉ thấp giọng nói “Thật xin lỗi...”

Xe ngựa ở trên đường nhỏ đi rất ổn trọng, Triệu Hiền Văn không có tiếp tục mở miệng nữa, than nhẹ một tiếng, nhắm mắt lại, ngả người vào vách xe.

Hồi lâu, Chi Lan đột nhiên nhẹ giọng mở miệng nói, giọng nói có hơi một chút do dự “Chàng... Tính tình của chàng thay đổi rất nhiều, là bởi vì... nguyên nhân là do hắc ở bên trong cơ thể của chàng sao?”

Triệu Hiền Văn bỗng dưng mở mắt “Chi Lan, trong ba năm qua, ta đã trải qua rất nhiều chuyện sinh tử, nếu nói là tính tình một chút không thay đổi, thì chỉ có thể là tượng gỗ...” Về mặt cô đơn thở dài một hơi “Aiz! Nguyên là không muốn làm cho nàng biết được, chính là sợ nàng đối với ta trong lòng sinh ra ngăn cách, nhưng hôm nay...”

“Hiền Văn, chàng đừng...” Chi Lan đặt tay lên trên đùi của Triệu Hiền Văn

Triệu Hiền Văn trong lúc kinh ngạc, nhanh chóng nắm chặt lấy bàn tay của Chi Lan, mặt lộ vẻ kích động, Chi Lan trong lòng cũng là kinh ngạc, muốn rút tay về, nhưng lại đã bị Triệu Hiền Văn vững vàng nắm chặt lấy bàn tay nàng không chịu buông.

Xe ngựa đi đến giờ thân * thì dừng lại trước cửa một quán trọ lớn nhất ở trấn trên, để cho bọn họ nghỉ ngơi. Chi Lan dắt Hạc Nhi đã tỉnh ngủ xuống xe ngựa, Triệu Hiền Văn đi ở phía trước, Chi Lan không biết là do vô tình hay cố ý cự tuyệt hẳn đưng chạm.

(*giờ thân : 15-17h)

Tiểu nhị khuôn mặt tươi cười tiến lên đón, Triệu Hiền Văn muốn một gian phòng hảo hạng, sau khi ba người theo tiểu nhị vào phòng, Triệu Hiền Văn thấy Chi Lan vẫn như có như không cùng hẳn giữ vững một đoạn khoảng cách, hiển nhiên trên xe ngựa nói chuyện vẫn không thấy hiệu quả, khe khẽ thở dài, nói với tiểu nhị đang xoay người muốn đi ra ngoài: “Ồ bên cạnh còn có phòng trống nào không?”

“Hồi công tử, phòng bên trái còn trống.”

Triệu Hiền Văn gật đầu một cái “Vậy thì ta thuê luôn phòng bên trái!”

Sau khi tiểu nhị đáp ứng xoay người đi ra ngoài, Triệu Hiền Văn ngồi đối diện với Chi Lan ở trước bàn, nói: “Buổi tối nàng cùng Hạc Nhi ngủ ở trong phòng này, ta nghỉ ở phòng ngay bên cạnh.”

Hạc Nhi cũng không phát hiện vợ chồng phân chia phòng ngủ là có cái gì không đúng, chẳng qua chỉ là hưng phấn mà ồn ào “Cha, con muốn đi mua tượng đất, mới vừa rồi con ngồi ở trong xe ngựa thấy được, tượng đất rất đẹp a~, cha....Người có đồng ý không?” Thấy phụ thân mặt không có chút biểu tình gì, Hạc Nhi nhảy cẫng, câu nói sau cùng có chút chần chừ mang theo ý hỏi, sau đó quay đầu, dường như muốn tìm được sự ủng hộ của Chi Lan.

Chi Lan khẽ mỉm cười “Được, mẹ đi cùng con”

Thứ 37 lễ: Xà Lang Quân (37)

“Chi Lan, nàng cũng đã mệt mỏi rồi, nghỉ ngơi trước đi, để ta mang Hạc Nhi đi là được rồi.”

“Ta không mệt.” Chi Lan lập tức nói, nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của Hạc Nhi “Đi, mẹ đi mua cho con tượng đất.”

Đi tới bên cạnh Triệu Hiền Văn, hắn đột nhiên nhỏ giọng ở nàng bên tai nói một câu “Nàng vẫn là không tin ta?”

Chi Lan thân hình chấn động, tiếp theo khẽ cắn môi, đi lướt qua người Triệu Hiền Văn.

Đúng vậy, nàng dĩ nhiên là không tin, bắt đầu từ bây giờ, nàng một khắc cũng không muốn cùng Hạc Nhi tách ra, cũng không biết nên như thế nào đối mặt với Triệu Hiền Văn vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Chi Lan cùng Hạc Nhi ở trấn trên đi dạo gần một canh giờ, Triệu Hiền Văn cũng là đi theo bên cạnh hai mẹ con họ. Hạc Nhi chơi rất vui vẻ, trong miệng ăn bánh hoa quế, xâu mứt hoa quả, trong tay vuốt vuốt tượng đất nhỏ nhỏ đầy màu sắc nhìn rất đẹp mắt, Chi Lan mặc dù đối với Hạc Nhi cười nói, nhưng vẫn không che dấu được sự buồn bã cùng mệt mỏi lộ ra ở giữa hai đường chân lông mày.

“Hạc Nhi, cũng sắp tối rồi, chúng ta cần phải trở về.” Triệu Hiền Văn nói.

“Dạ.” Mặc dù vẫn còn muốn chơi tiếp, nhưng Hạc Nhi vẫn là hiểu chuyện gật đầu một cái, thân thiết kéo tay Chi Lan, thanh âm làm nũng ngày thơ nói “Mẹ, mẹ nhất định là đã mệt mỏi rồi, chờ Hạc Nhi lớn lên, sẽ công mẹ.”

Chi Lan trong lòng cảm thấy được an ủi, cười một tiếng “Nếu vậy thì Hạc Nhi phải nhanh chóng lớn lên một chút!”

“Dạ!” Hạc Nhi gật đầu thật mạnh.

Nhìn nụ cười ngây thơ của con yêu, Chi Lan nhớ tới hôm qua suýt chút nữa sẽ phải mất đi nó, vành mắt ửng đỏ, Hạc Nhi, con phải lớn lên, con phải nhanh mau lớn lên.

“Ai da!” Chi Lan đột nhiên bị một người đang chạy trốn đụng phải, thân hình lão đảo một chút, suýt nữa ngã nhào. May nhờ có Triệu Hiền Văn bên cạnh đỡ kịp nàng.

“Chi Lan, không sao chứ?” Triệu Hiền Văn nhìn thoáng qua bóng lưng người đang chạy trốn, quay đầu mặt lộ vẻ lo lắng hỏi.

“Không sao...” Chi Lan khẽ lắc đầu, mới vừa đẩy Triệu Hiền Văn ra, đầu lại cảm thấy một trận choáng váng, thân hình lung lay hai cái, lại được Triệu Hiền Văn đỡ lấy.

Nàng đem qua gặp phải sự kinh sợ lớn như vậy, sau lại thấy Hạc Nhi bình an vô sự, tinh thần cũng vẫn không buông lỏng được một chút nào, thêm thân thể vốn chưa được tốt lắm, người nọ trong lúc vô tình va chạm, Chi Lan chỉ cảm thấy một trận cháng váng, tứ chi không còn chút sức lực nào, cũng vô lực không cất bước được nữa, thân thể mềm nhũn dường như dựa hẳn cả lên trên người Triệu Hiền Văn.

Triệu Hiền Văn chặn ngang đem Chi Lan ôm lấy.

“Hạc Nhi đâu?” Chi Lan suy yếu hô.

“Mẹ, con ở bên cạnh mẹ.”

Nghe được Hạc Nhi trả lời, Chi Lan mới cảm thấy yên tâm, để cho Hiền Văn ôm lấy mình trở về quán trọ.

Trở lại quán trọ, Triệu Hiền Văn nhờ tiểu nhị đi mời lang trung đến, lang trung sau khi xem bệnh xong, chỉ nói là do tinh thần hao tổn, lo lắng quá độ, thêm vào nữa là gặp phải chuyện gì đó quá mức kinh sợ, chỉ cần tĩnh dưỡng vài ngày là ổn, sau đó kê mấy thang thuốc an thần.

Thứ 38 lễ: Xà Lang Quân (38)

Chi Lan cơm tối chỉ miễn cưỡng ăn được vài thìa cháo, Hạc Nhi thấy mẫu thân vừa bị bệnh, cơm tối cũng ăn được cực ít “Mẹ, cũng là Hạc Nhi không tốt, Hạc Nhi không nên đi ra ngoài chơi. Hạc Nhi không cần tượng đất nữa.” Vừa nói vừa cầm lấy tượng đất mới mua ở trên bàn muốn ném xuống đất.

“Hạc Nhi, đừng ném, mẹ thích.” Chi Lan thân thể suy yếu, vẫn phải cố sức làm như vẫn khỏe mạnh “Tượng đất giữ lại, mẹ rất thích nó! Mẹ chỉ là có chút mệt mỏi mà thôi, không có chuyện gì đâu, Hạc Nhi, con ăn nhiều một chút, không phải là con muốn mau lớn nhanh một chút hay sao?”

“Hạc Nhi, nghe theo lời mẹ con nói, ăn nhiều thêm một chút đi.” Triệu Hiền Văn gấp thức ăn ở trong mâm, đặt vào trong bát của Hạc Nhi, sau đó đứng dậy nói “Ta đi xem thuốc của nàng đã được sắc xong chưa”

Đợi Triệu Hiền Văn sau khi rời khỏi đây, Chi Lan đem Hạc Nhi gọi tới ngồi bên cạnh mình “Hạc Nhi, con có sợ đau hay không?”

“Mẹ, Hạc Nhi là nam tử hán, Hạc Nhi không sợ đau.”

Chi Lan khẽ mỉm cười, nhìn cửa phòng một chút, cuối cùng cắn răng một cái, nói: “Hạc Nhi, mẹ muốn làm một chuyện, nhưng không muốn để cho cha con biết...”

Sau khi Chi Lan uống xong chén thuốc, liền cùng Hạc Nhi đi ngủ. Lúc nửa đêm, Chi Lan đột nhiên một thân mồ hôi lạnh từ trong giấc mộng tỉnh dậy, bất luận làm như thế nào cũng không thể nhớ lại cảnh trong mơ, tuy là đêm khuya, nhưng bởi vì bên ngoài có trăng tròn, cho nên bên trong phòng vẫn sáng rõ.

Chi Lan hít nhẹ một hơi, xem xét một chút Hạc Nhi đang ngủ bên cạnh, đứng dậy bước xuống giường, choàng thêm bên ngoài một chiếc áo đơn, đẩy cửa phòng ra, hơi lạnh gió đêm, làm cho tâm tình bị đè nén ở trong lòng nàng, trong nháy mắt giảm bớt đi rất nhiều, phòng bên cạnh chính là phòng của Triệu Hiền Văn, đèn vẫn sáng như cũ, Chi Lan trầm tư một hồi lâu, hít một hơi dài, đi tới.

Nhẹ gõ vào cánh cửa đang được đóng, cửa thể nhưng lại tự động mở ra “Hiền Văn.” Chi Lan cất bước đi vào bên trong phòng, cũng là ngăn người ra, trong phòng không có ai!

“Công tử...” bên trong chuồng ngựa phía sau quán trọ, có một thiếu niên đang quỳ gối dưới đất.

Triệu Hiền Văn vẻ mặt lãnh đạm “Đứng lên đi.”

“Công tử có phải hay không vẫn còn đang trách cứ Hắc Nham tự động hành sự, Hắc Nham biết sai rồi, xin công tử trách phạt.”

Triệu Hiền Văn hừ lạnh một tiếng, nói: “Ta nếu trách người, người còn có thể đứng ở chỗ này sao? Làm việc luôn là lỗ mãng, lần trước ở quán trọ trong núi cũng vậy, gây ra chuyện dọa người, nếu không Chi Lan tuyệt sẽ không bị kinh sợ.”

“Là Hắc Nham tham ăn, uống quá hai chén, hắc hắc...” Hắc Nham vẻ mặt có chút lúng túng, cũng không thể hoàn toàn trách hẳn a! Ai mượn những người giang hồ kia chém giết lẫn nhau, mùi tanh nồng đậm của máu tươi đối với kẻ khát máu như hắn mà nói, chính là mùi vị thượng đẳng nhất, cho nên mới...

Thứ 39 lễ: Xà Lang Quân (39)

“Đừng tìm lý do, lần sau nếu tái phạm nữa, sẽ không dễ dãi như thế đâu.” Triệu Hiền Văn dạy dỗ, thấy Hắc Nham cúi đầu quỳ xuống đất, có chút không đành lòng, hắn tu luyện còn thấp, có một số việc đúng là không chế không được, bất đắc dĩ thở dài một hơi “Tính ra, dù sao những kẻ kia cũng là người đáng chết, đứng lên đi, đứng lên trả lời.”

“Dạ, công tử.” thiếu niên tên là Hắc Nham tim đập mạnh liên hồi, vội đứng lên, nhìn lên sắc mặt của công tử, thấy công tử quả nhiên không có tức giận, lúc này mới nhẹ thở phào một hơi. Người buổi chiều tối đứng vào Chi Lan chính là do Hắc Nham dùng pháp thuật cố ý cho hắn đứng vào nàng, Hắc Nham bản ý là vì công tử, trên đường đi, Chi Lan vẫn đề phòng công tử, đem công tử coi như ôn dịch, giữ một khoảng cách nhất định. Hắc Nham nhìn đến mà nóng lòng, liền nghĩ ra chủ ý này, ai ngờ mục đích đạt được, công tử mặc dù thành công cùng Chi Lan có tiếp xúc, nhưng sau khi nhìn phản ứng của công tử cũng không giống như cao hứng. Hắc Nham mới biết mình thật giống như đã gây họa. Về phần việc ăn thịt những người kia, công tử nếu là trách tội cũng sẽ không chờ cho tới bây giờ.

Hắc Nham tuy là Hắc Mãng hóa thân mà thành, nhưng biến ảo thành hình người đã có trăm năm, trong trăm năm sống dưới hình dạng con người này, nhân tình thế sự, tất nhiên biết quá tường tận, cơ trí nhiều hơn so với lão nhân trăm tuổi. Huống chi hắn đi theo Triệu Hiền Văn đã hơn mấy trăm năm, tự nhiên cũng phát giác ra được Triệu Hiền Văn tâm tình khác thường.

Công tử đối với nữ tử người phạm kia, hình như là có gì đó rất khác lạ, nàng mới ốm đau một chút xịu, là đã có thể để cho chân mày của công tử nhíu chặt lại, khẩn trương vô cùng. Chẳng lẽ là bởi vì thiên kiếp lần này của công tử không phải chuyện đùa, cho nên lo lắng đến sự an nguy, sức khỏe của Chi Lan. Hay là công tử đối với nữ tử này đã nảy sinh tình cảm, nhưng là...Đem nổi nghi hoặc này ném bay ra khỏi đầu, căn bản không thể nào a! Không phải là do công tử sẽ không đối với con người sinh ra cái gọi là tình cảm, mà là mấy trăm năm qua, mỹ nữ dạng gì mà công tử lại chưa từng thấy qua a! Như thế nào lại trong khoảng thời gian ngắn liền thích một thôn phụ hơi có vẻ thù mị đâu! Cho nên, không thể nào, không thể nào.

“Công tử, chuyện của Hạc Nhi cứ như vậy chấm dứt sao? Dù sao...”

Lời nói của Hắc Nham bị Triệu Hiền Văn cắt ngang “Triệu Viêm Hạc tuy là Linh nhi chuyển thế, nhưng mắt tiên của hắn chưa được mở, cho dù có là thiên địch của chúng ta đi chăng nữa, cũng không có gì đáng ngại.”

“Nhưng là công tử, nếu như là ở khi bình thường, chúng ta tự nhiên sẽ không cần bận tâm đến, nhưng khi thiên kiếp của người buông xuống, ai cũng không thể nói được rằng Triệu Viêm Hạc kia có dính líu gì đến trường kiếp này hay không, mọi sự cẩn thận vẫn hơn a!” Hắc Nham gian nan khổ cực nói ra những lời trong lòng mình

Ngay từ lúc Triệu Hiền Văn bấm đốt ngón tay tính ra Chi Lan chính là người giúp hắn né qua được thiên kiếp này, liền đã biết đứa con mà Chi Lan sinh ra, chính là Linh Hạc (*) bên bờ sông Dao Trì của Vương mẫu nương nương chuyển thế. Chỉ vì kiếp trước, lúc chơi đùa kêu to, quấy nhiễu Vương Mẫu nương nương nghỉ ngơi, bị giáng chức xuống nhân gian. Hạc cùng xà vốn là thiên địch. Triệu Hiền Văn vì mình bấm đốt ngón tay mấy lần, cũng không phát hiện Hạc Nhi sẽ có hại gì đối với mình, vì vậy cũng không để ở trong lòng.

(*linh hạc: hạc tiên)

Thứ 40 lễ: Xà Lang Quân (40)

Nhưng sau khi ở chung cùng Chi Lan, phát hiện Chi Lan yêu Hạc Nhi quá sâu đậm, có Hạc Nhi tồn tại, chỉ sợ đến lúc đó Chi Lan chưa chắc sẽ xả thân che cho hắn, thiên kiếp không phải là kiếp nạn tầm thường, đến lúc đó nhờ đâu trong lòng nàng lại có một chút chần chừ, đều lo lắng tính mạng cho hai người, không biết phải lựa chọn ai

Khi bọn hắn phát giác trên trời có cương thi tác quái hại người, liền muốn mượn tay cương thi trừ đi Linh Hạc, như vậy thân nhân bên cạnh Chi Lan cũng chỉ còn lại có một mình Triệu Hiền Văn, nàng tự nhiên sẽ đem toàn bộ tinh lực đặt ở trên người hắn. Hắn nếu có cái gì nguy hiểm, nàng chẳng phải là xả thân tương hộ hay sao.

Chẳng qua là thiên ý, thế nhưng lại để cho Chi Lan phát hiện bộ dáng của hắn là do biến ảo mà thành, đến nay hắn cũng không thể biết rõ được Chi Lan trúng thần chú bẫy đêm, tại sao lại có thể tự thức tỉnh được. Cũng chính bởi vì thế, nên kế hoạch này cũng bị làm cho thay đổi.

Triệu Hiền Văn trầm tư hồi lâu mới nói: “Hạc Nhi cho dù mở ra thiên nhân, lấy đạo hạnh của hắn, cũng không phải là đối thủ của ta, chuyện của Hạc Nhi tạm thời để qua một bên đi.”

“Cho dù không đề cập đến chuyện của Hạc Nhi nữa, nhưng là công tử, nàng bây giờ đề phòng người quá sâu, cứ như thế cũng không phải là biện pháp tốt a! Trước mắt cần phải nghĩ ra kế sách, làm cho nàng không hoài nghi thân phận của người nữa.”

“Cứ tạm thời chờ đã, lấy suy nghĩ của nàng, cho dù tin chắc thân phận của ta, cũng sẽ mâu thuẫn khi đối mặt với ta, đây là suy nghĩ thường thấy của con người.”

“Công tử, nếu không hạ chú mất hồn cho nàng, người thấy sao, mê lòng của nàng, chúng ta chẳng phải cũng bớt lo đi một chút hay sao.”

Triệu Hiền Văn yên lặng trong chốc lát “Tạm thời đợi chút đi, nếu muốn mê tâm chí của nàng, ta ngay từ đầu đã làm rồi, sống ở bên cạnh người đầu gối cũng không có ý nghĩa gì, huống chi lòng của nàng nếu hoàn toàn bị đánh mất, lúc thiên kiếp bùng nổ, sao có thể toàn tâm che chắn cho ta được đây.”

“Vâng.” Hắc Nham ừ ừ gật đầu “Công tử, nàng cũng biết thân phận của ta, sau này khi biến thành hình người, ta nên như thế nào cùng nàng đối mặt a?”

“Ngốc, tất nhiên là gọi là phu nhân.”

“Vâng.” Hắc Nham gật đầu

”Công tử, kia...” Hắc Nham lại đưa ra những vấn đề mới. Cho đến giờ sừ Triệu Hiền Văn mới trở về phòng nghỉ ngơi.

(*giờ sừ : 1- 3 giờ sáng)

“Chi Lan!” Triệu Hiền Văn trở lại gian phòng, nhìn thấy Chi Lan cúi đầu ngồi ở đầu giường, vẻ mặt ngơ ngác một chút.

Chi Lan ngẩng đầu liếc hắn một cái, trong ánh mắt hiện lên một vẻ bối rối, lập tức quay đầu tránh đi. Vãn là cúi thấp đầu, thấp giọng nói: “Ta... Khụ!” Ho nhẹ một tiếng, ổn định lại một chút tâm tư, từ từ ngẩng đầu lên, tầm mắt nhưng vẫn cố không chạm vào ánh mắt của Triệu Hiền Văn “Ta ngủ không được, liền nghĩ tới tới thăm chàng một chút. Ta...” Chi Lan do dự chốc lát, vẫn không đem những lời sau nói ra khỏi miệng

Thứ 41 lễ: Xà Lang Quân (41)

Triệu Hiền Văn cười khê một tiếng, đi tới ngồi ở bên cạnh nàng, thấy Chi Lan cũng không bài xích tránh ra, trong mắt mừng rỡ chợt lóe lên. “Chi Lan...” Cầm lấy tay nàng “Làm sao lại lạnh như vậy a? Nhìn nàng xem, thân thể mới khá hơn một chút, buổi tối làm sao không mặc ấm thêm một chút !”

Trong nháy mắt khi Triệu Hiền Văn chạm vào nàng, Chi Lan đầu tiên là run run một chút, thân thể cứng ngắc, bỗng dưng cắn răng một cái, đem thân thể dựa vào trên người hắn.

Triệu Hiền Văn vui mừng ôm lấy Chi Lan “Chi Lan, nàng...” Bỗng dưng cảm giác được thân thể trong ngực cứng ngắc, Triệu Hiền Văn trong mắt lóe ra một tia phức tạp, nhẹ nhàng thở dài, tiếp theo đưa tay chậm rãi vuốt ve sống lưng cứng ngắc của Chi Lan, thở dài nói: “Nếu sợ ta, cần gì phải miễn cưỡng?”

“Là... Là ta không đúng.” Chi Lan nhẹ nói “Chàng là tướng công của ta, ta... Ta không nên trốn tránh chàng. Chàng, chàng chớ để ở trong lòng, ta chỉ là một lúc không cách nào tiếp nhận được mọi chuyện mà thôi.”

“Cô ngốc, ta làm sao có thể trách nàng được? Nàng không có đem ta đối đãi như quái vật, cũng đã làm ta được yêu thương mà nơm nớp lo sợ.” Triệu Hiền Văn từ từ thả nàng ra.

Chi Lan nắm chặt lấy vạt áo, lẳng lặng ngồi ở mép giường.

Hắn thở dài, đứng lên, ở trong phòng từ từ bước đi thông thả hai bước, ánh mắt khôi phục lại như bình thường, nhìn về phía Chi Lan, một lúc lâu sau, mở miệng nói: “Ngày đó ở trên chiến trường, ta bị thương nặng, mê man ngất đi, khi tỉnh dậy, đưa mắt nhìn bốn phía, lại phát hiện trên chiến trường lớn như thế, chỉ có một mình ta may mắn còn sống sót, mà ta vì mất máu quá nhiều, căn bản không còn sức lực đi lại, chỉ có thể ngồi chờ chết mà thôi, trong lúc tuyệt vọng, hắn xuất hiện ở trước mặt ta, mới đầu ta còn tưởng rằng là hoa mắt, là ảo giác xuất hiện trước lúc chết !” Triệu Hiền Văn cười khẽ một tiếng, thấy Chi Lan vẫn cúi thấp đầu, liền ngồi trở lại bên cạnh nàng, nói tiếp “Hắn đã cứu mạng ta, sau đó hắn lại tiết lộ cho ta, hắn là Kim Mãng biến mà thành, ta mới đầu nghe, cảm thấy rất sợ hãi, nhưng nghĩ đến tính mạng của ta là do hắn cứu, sợ hãi liền ít đi vài phần, hắn vừa hướng ta nhắc tới, thiên kiếp của hắn buông xuống, cần ta hỗ trợ, mới có thể né qua. Đã làm người có ơn ắt phải báo, huống chi tính mạng của ta là do hắn đưa tay ra cứu giúp, hắn muốn ta hỗ trợ, ta làm sao có thể cự tuyệt được đây!” Triệu Hiền Văn thở dài một tiếng, nhìn nàng, thấy nàng không nói gì, cuối cùng nói “Cũng đã muộn rồi, để ta đưa nàng trở về phòng.”

Chi Lan bỗng dưng ngẩng đầu lên, giọng nói có chút khẩn trương “Ta... Ta có thể ở lại được không?”

Triệu Hiền Văn chau mày “Nàng...”

Chi Lan mặt liền biến sắc, chẳng lẽ bị hắn phát giác được, bỗng dưng cắn răng một cái, vành mắt ửng đỏ, nhìn thẳng Triệu Hiền Văn “Chàng, chàng... Nếu là chán ghét ta, ta.... ta trở về là được.” Nói xong, đứng dậy đi về hướng cửa. Đang kéo cửa, cổ tay bỗng dưng bị Triệu Hiền Văn tóm lại, Chi Lan vẻ mặt ủy khuất ngẩng đầu nhìn hắn.

Thứ 42 lễ: Xà Lang Quân (42)

Triệu Hiền Văn đưa mắt nhìn nàng hồi lâu, khẽ thở dài một tiếng, đem nàng kéo vào trong lòng, ánh nến bị thổi tắt. Chi Lan chỉ cảm thấy thân thể chợt nhẹ, đã bị chặn ngang ôm lấy, trong nháy mắt được đặt xuống giường, Chi Lan hai mắt nhắm nghiền, hít sâu một hơi, trong lòng âm thầm nói với mình : Chi Lan, người cần phải chịu đựng, vì Hạc Nhi, người nhất định phải chịu đựng.

“Mẹ, mẹ nhìn này, đây là cái gì a?” Hạc Nhi ngồi ở trên xe ngựa, hưng phấn mà chỉ cảnh vật bên ngoài xe ngựa

Chi Lan khẽ mỉm cười “Là lúa nước a~.” đang cười thì thấy Triệu Hiền Văn vén rèm xe ngựa lên, đi vào bên trong ngồi, nói: “Còn hai canh giờ nữa là chúng ta đến nơi.”

“Cha, nơi nào?”

“Là Long Sơn trang, nhà của chúng ta.” Triệu Hiền Văn cười nói.

Chi Lan sắc mặt cứng đờ, tiện đà khẽ cười khẽ hỏi: “Hiền Văn, trong trang còn có ai ở a?”

Triệu Hiền Văn nói: “Chỉ có một vị Ngô quán gia lớn tuổi ở đây trông nom sơn trang, cũng không phải là người ngoài.” Hắn suy nghĩ một chút, lại nói: “Nếu chúng ta đến đó ở, hẳn là phải nhờ Ngô quán gia thuê thêm hai nha hoàn, chiếu cố cho nàng và Hạc Nhi.”

Chi Lan chỉ là đem Hạc Nhi ôm vào trong lòng, cũng không phản bác. Từ sau cái ngày chuyện kia xảy ra, Chi Lan một khắc cũng rời Hạc Nhi, tùy thời cũng sẽ đem con yêu ôm vào trong lòng. Triệu Hiền Văn chỉ nghĩ là do nàng bị kinh sợ, đối với Hạc Nhi giữ quá chặt cũng không để ở trong lòng.

“Nha hoàn giúp việc!” Hạc Nhi cả kinh hét to một tiếng “Cha, vậy chúng ta chẳng phải cũng lợi hại giống như nhà của huyện gia hay sao, bên cạnh huyện gia phu nhân cũng có một vị tỷ tỷ xinh đẹp làm nha hoàn.”

Triệu Hiền Văn cười gật đầu “Đúng a~.”

“Nga, thật tốt!” Hạc Nhi hoan hô một tiếng “Cha, vậy thì đi thuê tỷ tỷ xinh đẹp bên cạnh huyện gia phu nhân có được hay không? Tỷ ấy rất đáng thương, con nhìn thấy huyện gia phu nhân đối với tỷ tỷ một chút cũng không tốt, còn mắng chửi tỷ tỷ, làm tỷ tỷ khóc, nói tỷ tỷ là hồ ly tinh, con thích vị tỷ tỷ kia, nàng là cháu gái của Lý nữ nãi nãi, không phải là hồ ly tinh!”

Triệu Hiền Văn giơ tay lên nhẹ nhàng mà vuốt vuốt tóc Hạc Nhi, cười nói: “Con nếu thật thích vị tỷ tỷ kia, cha liền đem nàng mang đến bên cạnh con.”

Chi Lan đột nhiên đánh nhẹ một cái vào sau ót Hạc Nhi “Lộn xộn, tân huyện cách nơi này xa ngàn dặm, tỷ tỷ há lại nói đến liền tới.” Tiếp theo ngắc đầu giận dữ, trừng mắt nhìn Triệu Hiền Văn đầy trách cứ “Còn nói ta nuông chiều Hạc Nhi, ta xem chàng là chỉ có hơn chứ không kém.”

Triệu Hiền Văn ha ha cười một tiếng, có chút hăng hái, khẽ vuốt một chút dưới cằm Chi Lan “Được, vậy thì nghe lời nàng.”

Thứ 43 lễ: Xà Lang Quân (43)

Chi Lan lóe lên một cái, cũng không có né tránh, không thể làm gì khác hơn là dùng ánh mắt ý bảo —— Hạc Nhi ở đây.

Triệu Hiền Văn khẽ cười một tiếng, xoay người vén rèm ra ngoài xe ngựa, Chi Lan âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

“Mẹ, sau này chúng ta có thể ngày ngày được ăn thịt có phải hay không?” Hạc Nhi ngắc khuôn mặt nhỏ nhắn khờ dại hỏi.

Chi Lan cười một chút “Mèo tham ăn, chỉ có biết có ăn thôi.”

Lúc Hạc Nhi cao hứng hoan hô, thì Chi Lan nhưng lại đưa mắt nhìn ra bên ngoài xe ngựa. Giữa hai đầu chân lông mày mang theo một chút buồn nhẹ, Triệu Hiền Văn từng nói phải đi đến nhà bạn của hắc tử nhờ một thời gian ngắn, tối hôm qua mọi chuyện đều đã được hắc tử nói ra hết cũng không giấu diếm nàng điều gì. Long Sơn trang là nhà của Triệu Hiền Văn, cũng là... Bỗng dưng, một cổ hận ý từ trong ngực dâng lên. Trong mắt bắn ra một cổ hận ý mãnh liệt nhìn về phía bên ngoài rèm xe ngựa...

“Mẹ... Mẹ, mẹ làm sao vậy?”

“Ách, không có chuyện gì.” Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy lo lắng của Hạc Nhi, Chi Lan mới ý thức tới sự thất thố của mình. Thầm mắng mình một tiếng ngu ngốc. Hạc Nhi nếu cũng có thể phát hiện, nó há lại sẽ nhìn không ra. Lộ ra khuôn mặt tươi cười “Hạc Nhi, ngồi yên đi, đừng nhảy loạn nữa sẽ nhanh một đó. Hai ngày này mẹ thân thể không tốt, cũng không đốc thúc con học được... Con đi lấy bao đồ màu xanh lại đây, ở đó có sách của con, đọc ẹ nghe một chút.”

“Dạ.”

Kế tiếp thời gian hơn một canh giờ ngồi nghe Hạc Nhi lạnh lạnh đọc sách mà trôi qua

“... Bá Nha gãy đàn, Chung Tử Kỳ ở ngoài nghe trộm, khen rằng: ngọn núi như Thái Sơn, cuộn cuộn như dòng nước chảy...”

“Chi Lan, đã về đến nhà rồi.” Triệu Hiền Văn dừng xe, xuống xe ngựa, vén rèm xe lên.

Chi Lan vẽ mặt giận ra “Nhanh như vậy!”

“Trong lòng luôn muốn mau mau về tới nhà, đương nhiên sẽ cố gắng đi nhanh hơn một chút..., Hạc Nhi, cha ôm con xuống xe.”

Hạc Nhi được Hiền Văn ôm xuống xe ngựa, Chi Lan cũng được Hiền Văn đỡ xuống xe. Bốn phía u tĩnh, chỉ có duy nhất một căn nhà, cũng không có một nhà nào khác, xe ngựa đang dừng ở trước cửa lớn, Chi Lan vừa ngẩng đầu, liền thấy được, trên bức hoành phi treo trước cửa là chữ Long Sơn trang như rồng bay phượng múa.

Hai bên tường rào đều dùng gỗ làm hàng rào, mang theo vẻ mộc mạc, trang trí nhã nhặn, khác xa so với tường tượng của Chi Lan. Trước cửa có một già một trẻ đang đứng, lão nhân kia chắc cũng chỉ trên năm mươi tuổi, thiếu niên kia Chi Lan cũng biết, theo bản năng quay đầu nhìn lại, quả nhiên, hắc mã kéo xe kia đã biến mất.

“Tiểu nhân Ngô Thông bá kiến công tử, phu nhân.” Lão nhân khom người làm một cái thi lễ.

Chi Lan có chút tim đập mạnh và loạn nhịp nhìn Hiền Văn một cái, nàng từ nhỏ lớn lên ở trong thôn, tuy được phụ thân giáo dục chỉ lễ hiểu biết, cũng coi như là đối với việc thi lễ ra mắt đã nhìn quen một chút, nhưng lại là lần đầu tiên được nhìn thấy một lão nhân gia đầu tóc hoa râu thi lễ với mình, luống cuống cũng là chuyện bình thường.

Thứ 44 lễ: Xà Lang Quân (44)

“Ngô quân gia, đừng đa lễ.” Triệu Hiền Văn cười nói, rồi hướng Chi Lan nói “Hắn chính là Ngô quân gia, sau này trong trang có chuyện gì, nàng cũng có thể hỏi hắn.”

Lúc này Hắc Nham đi tới “Công tử, mọi việc ở bên trong trang đã được thu xếp thỏa đáng rồi.” Tiếp theo thi lễ một cái đối với Chi Lan đang đứng ở bên cạnh Hiền Văn “Phu nhân.”

Chi Lan cũng không tránh né như dự liệu, chẳng qua cũng chỉ lựa chọn trầm mặc.

Triệu Hiền Văn nhỏ giọng ở bên tai Chi Lan nói: “Hắn là Hắc Nham, tạm thời là thư đồng của ta. Nàng không cần để ý đến thân phận của hắn, nàng cũng biết, chủ nhân của hắn trước mắt vẫn đang ở trong thân thể của ta, cho nên...”

Chi Lan nhẹ nhàng gật gật đầu “Ta hiểu.”

Vào trong sơn trang, Hạc Nhi nhìn chỗ nào cũng cảm thấy rất mới lạ, xem một chút cái này, nhìn một chút cái kia, diện tích sơn trang trước mặt rộng hơn rất nhiều so với cả thôn trang trước kia mà bọn hắn đã từng sống ở đó.

“Cha, ba chữ kia có phải đọc là Phong Phi Viện đúng không?” Hạc Nhi chỉ vào bảng hiệu trước một tiểu viện.

“Đúng vậy, đó là Phong Phi Viện.” Triệu Hiền Văn gật đầu nói “Hạc Nhi, sau này nơi này chính là chỗ ở của con.” Đi vào cửa tiểu viện, bên trái chính là một hành lang gấp khúc thật dài, càng đi về phía trước mấy bước, có một hồ nước nhỏ nước xanh biếc hiện ra ở trong mắt mọi người, trên hồ hoa sen đua nhau nở khoe sắc hương, cảnh cực kỳ đẹp mắt, làm cho người ta nhìn không chớp mắt

“Cha, này... Thật là chỗ con ở sao?” Hạc Nhi mắt to ngạc nhiên nhìn về bốn phía, mồm há hốc, líu lười nói “Thật... thật là đẹp, giống như chốn tiên cảnh mà trong sách đã miêu tả.”

“Đúng vậy, đây là nơi ở của con.” Triệu Hiền Văn gật đầu, ôm eo Chi Lan, cười nói: “Chi Lan, Phong Phi Viện chính là nơi đẹp nhất trong sơn trang, rất phù hợp làm nơi ở cho Hạc Nhi.”

“Cha, mẹ, chúng ta sau này sẽ ở nơi đẹp nhất trong sơn trang.” Hạc Nhi hưng phấn la lên.

Triệu Hiền Văn nói: “Ta với mẹ con ở Ngâm Hương viện đối diện, một mình con ở chỗ này.”

“Một mình con?” Hạc Nhi mở to mắt ngạc nhiên

Sôi nổi chơi hơn nửa canh giờ mới cảm thấy mệt mỏi, Ngô quần gia đứng lúc bưng điếm tâm lên, Hạc Nhi sau khi ăn như hổ đói vồ mồi, ngáp dài một cái.

“Hạc Nhi, mệt mỏi sao, con đi nằm nghỉ đi.” Chi Lan sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của con yêu.

“Mẹ, Hạc Nhi còn muốn đi ngắm hoa sen!”

“Ngủ dậy lại đi ngắm. Ngoan, con nhìn xem đệm chăn vừa mềm vừa trơn, nằm trên đó chắc chắn sẽ rất thoải mái nha~!” Dem Hạc Nhi dụ dỗ lên giường, chỉ chốc lát sau, Hạc Nhi liền ngủ say.

Chi Lan cũng có chút kiệt sức, xoa bóp chân mỏi nhứt, khi Hạc Nhi hưng phấn chạy hết nơi này đến nơi khác, nàng một mực đi bên cạnh không mệt mỏi là lạ.

5. Chương 5: Thứ 45 Lễ: (45-54)

“Chi Lan, nàng cũng nghỉ ngơi một lát đi.” Triệu Hiền Văn có chút đau lòng khuyên nàng nên đi nghỉ ngơi “Ngày mai nhờ Ngô quần gia tìm hai nha đầu đến chiếu cố Hạc Nhi, nàng cũng không cần mệt nhọc như vậy nữa.”

Chi Lan nhẹ gật đầu cười “Ta cũng cảm thấy quả thực có chút mệt mỏi.” tháo giày ra, leo lên giường nằm ở bên cạnh Hạc Nhi “Cũng nên ngủ một giấc.”

Nhắm hai mắt lại, Triệu Hiền Văn kéo chăn lên đắp cho hai mẹ con, “Nàng chỉ lo chiếu cố cho Hạc Nhi, cũng không biết quan tâm đến bản thân mình một chút.” Vừa nói, vừa cúi người hôn mẹ lên môi Chi Lan “Ta nghĩ tối hôm qua đã làm nàng mệt chết.” Thấy gương mặt Chi Lan ửng đỏ, mới cười nói “Được rồi, nàng ngủ một giấc đi, một lát nữa ta sẽ quay lại đánh thức nàng dậy.” Đứng dậy, ra khỏi cửa phòng. Chi Lan nghe được thanh âm cửa phòng khép lại, mới từ từ mở mắt ra, đáy mắt vẫn mang theo mệt mỏi, nhìn thoáng qua Hạc Nhi bên cạnh, ngồi dậy...

Triệu Hiền Văn trở lại tiền thính, Hắc Nham cùng Ngô Thông đang ngồi uống trà, thấy Triệu Hiền Văn đi vào, lập tức đứng dậy nghênh đón.

“Công tử, mọi việc ở bên trong sơn trang đã được tiểu nhân chuẩn bị chu đáo từ nửa tháng trước, người xem còn có nơi nào thiếu sót, tiểu nhân sẽ nhanh chóng đi thu xếp tốt.” Ngô Thông khom người nói.

Triệu Hiền Văn vén tà áo, ngồi xuống ghế, Hắc Nham cơ trí đưa lên một chén trà, hẩn nhấp một ngụm, mới nói: “Ngô Thông, người nhận xét thế nào về Chi Lan cùng Hạc Nhi?”

Ngô Thông khê khom người “Tiểu nhân không dám nói.”

“Gì mà dám hay không dám, cứ nói thẳng ra đi.”

“Dạ, Chi Lan phu nhân mi thanh tú mục tú, dáng điệu uyển chuyển, tuy chỉ có một chút ung dung, nhưng lại mang theo linh khí nhã nhặn mà một người phàm hiếm có được, thực không giống cô nương thôn quê như trong thư mà công tử đã nói. Mà đứa bé Hạc Nhi, hai mắt hữu thần, tiếng nói to, rõ ràng, có linh khí bức người, chẳng qua là...” Ngô Thông do dự một chút.

“Nói tiếp.”

“Tiểu nhân đứng ở bên cạnh Hạc Nhi nhưng có chút không thoải mái.”

Triệu Hiền Văn gật đầu “Hắc Nham, người đã đề cập qua chuyện đó với Ngô Thông chưa?”

“Thuộc hạ chưa nói.”

Triệu Hiền Văn nói với Ngô Thông: “Hạc Nhi chính là Hạc tiên trên thiên giới hạ phàm, người đứng cạnh nó cảm thấy không thoải mái cũng là chuyện bình thường, ta hôm nay nếu đã nói chuyện này với người, là muốn người chú ý nó nhiều thêm một chút, coi chừng nó cho thật tốt, nếu phát hiện ra sự khác thường, thấy nó bộc lộ tiềm năng, là lúc đó chỉ sợ thiên nhãn của nó đã muốn mở ra, người mặc dù tu luyện nhiều

năm, nhưng cũng không phải là đối thủ của nó, đến lúc đó bị Hạc Tiên nuốt chửng, cũng đừng trách ta đã không nhắc nhở người trước.”

Ngô Thông lau lau mồ hôi lạnh trên trán, hai đầu gối quỳ xuống đất “Tạ công tử đã nhắc nhở.”

“Đứng lên đi... việc ta bảo người tìm mấy nha đầu giúp việc đến đâu rồi?”

Thứ 46 lễ: Xà Lang Quân (46)

Ngô Thông báo cáo: “Đã sớm thu xếp thỏa đáng, chỉ là sợ Chi Lan phu nhân hoài nghi, bên trong trang như thế nào trong nháy mắt lại nhiều người như vậy, cho nên mới để cho các nàng ngày mai mới qua hầu hạ.” Vừa nói, vừa lấy từ trong ống tay ra bốn con con trùng màu sắc khác nhau, ném xuống mặt đất, trong nháy mắt bốn con côn trùng biến thành bốn vị mỹ nữ tuyệt đẹp. Chia ra mỗi người mặc một màu y phục: hồng, vàng, lam, trắng.

Bốn nàng nhìn thấy Triệu Hiền Văn, nhất tề quỳ xuống đất “Bốn nữ tỳ của Du động bái kiến công tử.”

Ngô Thông : “Công tử, bọn họ là côn trùng của Du động tu luyện thành yêu, nghe nói công tử cần tỳ nữ, nghĩ có thể giúp một chút sức lực vì công tử, nên nhất tề chạy tới đây.”

Triệu Hiền Văn hơi khẽ cau mày, nói với Ngô Thông: “Người nhìn thấy Hạc Nhi, cũng cảm giác thân thể khó chịu, huống chi các nàng pháp lực còn thấp. Làm sao có thể hết lòng chiếu cố Hạc Nhi?” Phải biết rằng, côn trùng cùng Hạc Tiên cũng là thiên địch, mặc dù thiên nhân của Hạc Nhi chưa được mở ra, nhưng côn trùng vẫn sẽ có sợ hãi, cảm giác khó chịu. Tự nhiên không thể nào hết lòng chiếu cố. “Vả lại, bốn nàng yêu khí quá nặng, nơi này mặc dù người ở thừa thớt, nhưng cũng không phải là an toàn, vạn nhất bị đạo sĩ phát hiện nơi này yêu khí ngất trời, lại tạo thêm cho ta một việc phiền toái. Để cho các nàng đi đi.” Vừa nói vừa vung tay lên, cũng không đợi bốn nàng nói chuyện, liền đem các nàng hóa trở lại nguyên thân “Đem các nàng đưa trở về.”

“Đợi một chút.” Hắc Nham đột nhiên mở miệng, ngăn cản Ngô Thông đang muốn đem các nàng thu hồi vào trong tay áo, nói với Triệu Hiền Văn nói “Công tử, có thể đem các nàng thưởng cho ta được không?”

Triệu Hiền Văn cười khẽ “Thật là quỷ tham ăn, các nàng pháp lực còn thấp, người muốn cũng vô dụng, tự thân tu luyện là tốt nhất.”

Bốn côn trùng nghe được lời của Hắc Nham, bị dọa cho sợ đến cả người phát run, một côn trùng màu vàng, tức khắc hóa thân thành hình người, xoay người liền hướng cửa chạy đi.

Hắc Nham thân hình nhoáng lên một cái, liền ngăn cản đường đi của nàng, một phát bắt được cổ tay của nàng “Người chạy cái gì a?”

Nữ tử mặc hoàng y bị dọa cho sợ đến nỗi cả người run lên “Van cầu người.....cầu xin người..... tha cho ta.”

Hắc Nham cười hì hì một tiếng “Người khóc cái gì a? Ta không có muốn hại người, chỉ là thấy các người tướng mạo xinh đẹp, nghĩ muốn đem bọn người giữ ở bên cạnh mà thôi.”

Ba côn trùng khác thấy nữ tử mặc hoàng y bị nắm, cũng rối rít hóa thân thành hình người, lê hoa đài vũ (*) van cầu xin Hắc Nham bỏ qua cho, thấy Hắc Nham vẻ mặt bất cần đời, bọn họ liền chuyển hướng cầu cứu Triệu Hiền Văn.

(* lê hoa đài vũ : khóc nhưng vẫn giữ được vẻ kiêu diễm)

Triệu Hiền Văn lộ ra vẻ mặt dở khóc dở cười “Hắc Nham, chớ hồ nháo.”

Hắc Nham nhún vai một cái “Được thôi, đã như vậy...” mắt đen nhánh chuyển động, nhìn bốn nàng một cái, nói “Bốn người các người ta chỉ có thể lưu một người, cho nên...”

“Xin tha mạng, bốn người chúng ta một trăm năm qua tình như tỷ muội, xin Xà Vương bỏ qua cho chúng ta...” Bốn nàng quỳ xuống đất khóc lóc kể lể.

Bống đứng, nữ tử mặc hoàng y nhưng lại hướng nữ tử mặc áo lam bên cạnh xuất thủ. Bốn nàng lúc trước còn tỷ muội tình thâm, trong nháy mắt liền tàn sát lẫn nhau. Trong khoảng thời gian ngắn, bên trong tiền thính, bốn y phục rực rỡ tung bay, không giống chém giết, mà lại tựa như đang khiêu vũ.

Thứ 47 lễ: Xà Lang Quân (47)

Hắc Nham đứng bên cạnh bữu môi xem thường “Mới vừa rồi ngươi là kẻ gấp gáp bỏ chạy, giờ lại là kẻ ra tay trước, aiz, đáng tiếc cho khuôn mặt xinh đẹp.”

Hắn ở một bên lắc đầu thở dài, Ngô Thông nhưng có chút không đành lòng, nhìn Triệu Hiền Văn “Công tử, người nhìn này...”

Triệu Hiền Văn nhẹ nhàng thanh thản cười một tiếng, ánh mắt tuy có nụ cười, nhưng lại cực đậm mạc “Côn trùng tu luyện, vốn là giết chết đồng loại mới có thể tăng thêm tu vi cho bản thân, Hắc Nham chẳng qua chỉ là giúp các nàng rút ngắn khoảng cách thời gian tu luyện mà thôi, hắn đã muốn thu nhận tiểu yêu bên cạnh, thì cứ để mặc hắn.”

“Dạ.” Ngô Thông bất đắc dĩ chỉ có thể thối lui xuống đứng ở phía sau.

“A!” Theo một tiếng hét thảm thiết, cô gái mặc hoàng y bị đâm ngã xuống đất, thân thể hình người ngã xuống mặt đất, chỉ trong nháy mắt hóa thành một con côn trùng, tiếp theo thân thể mềm mại lắc lư mấy cái, “Bùm!” Một tiếng nổ phát ra, chất lỏng màu xanh tràn đầy phòng.

Ngô Thông giống như đã biết trước chuyện sẽ xảy ra, trong miệng lặng yên đọc câu thần chú, tạo ra một lớp chắn trong suốt trước mặt mình, bảo vệ mình cùng Triệu Hiền Văn, ngăn cách chất lỏng ở bên ngoài không cho tiến vào bên trong lớp chắn.

Tiếp theo không lâu, lại là hai tiếng kêu thảm thiết truyền đến, cô gái mặc hồng y và lam y cũng lần lượt chết thảm, cả gian phòng tràn đầy chất lỏng màu xanh biếc, vô cùng quỷ dị, nhưng cũng ghê rợn cực điểm.

Chỉ còn lại nữ tử bạch y, hướng về phía Hắc Nham dịu dàng quỳ xuống “Tiểu nữ bạch y bái kiến chủ nhân.”

Thiếu niên Hắc Nham hì hì cười một tiếng, đánh giá bạch y từ trên xuống dưới một phen “Ừ, không tệ, yêu lực của bốn người tụ ở trên một mình ngươi, quả nhiên điểm lệ không ít, lúc này mới có tư cách làm tỷ nữ của ta.” Nói xong đem bạch y hóa thành một con côn trùng thu vào trong ngực.

Mặt lộ vẻ đắc ý, như vừa có được vật quý, nói với Triệu Hiền Văn: “Công tử, vị bạch y này quả thật là không tệ phải không?”

Triệu Hiền Văn giả vờ cả giận nói: “Người ta hảo tâm tới giúp chúng ta, ngươi nhưng lại có ý xấu làm cho người ta tự giết lẫn nhau.”

Hắc Nham cười hắc hắc “Công tử, ta thu yêu, chẳng phải là vì tương lai muốn gánh vác ưu phiền cho công tử hay sao?”

Triệu Hiền Văn trừng hắn một cái, nhưng ngay sau đó cười nói: “Đừng đứng đó lải nhải nữa, mau thu thập sạch sẽ phòng khách cho ta...” Rồi hướng Ngô Thông nói “Ngươi đi ra ngoài, thuê mấy nha hoàn tới đây, ta muốn chính là người, không cần phải tìm tiểu yêu, vạn nhất ngày nào đó không cẩn thận phát hiện ra hình dạng, chẳng phải là sẽ làm cho Chi Lan kinh ngạc hay sao. A, đúng rồi, còn có, muốn người tỉ mỉ, lanh lợi một chút, tốt nhất là trong nhà không còn thân nhân nào, như vậy tương lai sẽ dễ xử lý hơn.”

“Dạ, Tiểu nhân đi làm ngay.” Ngô Thông miệng đọc câu thần chú, thân hình biến mất ở bên trong phòng.

“Hắc Nham, ngươi vừa mới thu bạch y tiểu yêu kia, vậy thì bảo nàng bộc lộ bản lãnh, bữa cơm tối hôm nay do nàng chịu trách nhiệm...” Nhìn ngoài cửa sắc trời dần tối “Ta đi xem Chi Lan một chút... Phòng khách dọn dẹp cho sạch sẽ, người phạm nhưng là không chịu được mùi vị này.”

Thứ 48 lễ: Xà Lang Quân (48)

“Dạ, công tử.”

Triệu Hiền Văn đi tới Phong Phi viện, đẩy cửa phòng ra, cũng là cả kinh.

“Chi Lan, nàng làm sao vậy?”

Chi Lan sắc mặt tái nhợt, một tay che miệng, một tay che trước ngực, nhìn thấy Triệu Hiền Văn đi vào, trong nháy mắt vừa ngẩng đầu lên, sắc mặt thật giống như càng thêm tái nhợt.

Hạc Nhi đã tỉnh, lo lắng đứng ở bên cạnh Chi Lan, thấy Triệu Hiền Văn đi vào, lập tức hét lên: “Cha, mẹ nói mẹ không được khỏe, thân thể không thoải mái.”

Triệu Hiền Văn xông lại, đỡ lấy Chi Lan “Sao vậy? Có phải hay không không có nghỉ ngơi tốt? Trước nằm xuống đã.” Đem Chi Lan nâng lên giường “Hạc Nhi, mẹ con không thoải mái, con tại sao không đi gọi cha một tiếng”

“Mẹ nói...”

“Chàng tại sao lại trách Hạc Nhi? Là ta không để cho nó tới tìm chàng, ta chỉ là có chút mệt mỏi, cũng không có gì đáng ngại.”

“Ta không phải trách Hạc Nhi, ta là trách nàng, một chút cũng không biết chiều cố mình.” Vừa nói vừa cất giọng hướng phía ngoài cửa hô to một tiếng “Hắc Nham.”

Cơ hồ là đồng thời, thanh âm của Hắc Nham liền vang lên ở ngoài cửa “Công tử cho gọi Hắc Nham.”

Triệu Hiền Văn nói: “Hắc Nham, người dẫn Hạc Nhi đi tiền thính dùng cơm, sơn trang rộng lớn cẩn thận đừng làm lạc nó... Hạc Nhi, con trước đi ăn cơm đi, đã có ta ở lại đây chiều cố mẹ con.”

Tiền thính! Nhớ tới vừa mới... Chi Lan bỗng dưng lấy tay che miệng lại, lại là một trận buồn nôn.

“Chi Lan, làm sao vậy? Nàng cảm thấy chỗ nào không được thoải mái?”

“Mẹ...”

“Ta... Không có chuyện gì... Hạc Nhi, con đi ăn cơm trước đi, không phải mới vừa rồi bụng con đã réo ầm lên hay sao?” Chi Lan cười nói.

“Vâng.” Hạc Nhi nhìn mẫu thân một cái, nghe lời đẩy cửa ra, đi cùng Hắc Nham ra ngoài.

Triệu Hiền Văn sờ sờ cái trán của nàng “Có phải hay không bị trúng gió lạnh...”

“Không có.” Chi Lan khê mỉm cười “Ta thấy đỡ hơn rồi, có thể là mới vừa rồi do vội vã thức giấc, nên đầu có chút choáng váng. Cộng thêm tối hôm qua ngủ được ít, cho nên mới...”

“Nàng đang oán ta.”

“Sao?”

“Là tối hôm qua ta đã làm nàng mệt chết”

Chi Lan vẻ mặt ngơ ngác một chút, nhưng ngay sau đó mặt đỏ ửng, “Hiền Văn, chàng...”

Triệu Hiền Văn thấy khí sắc của nàng tốt lên rất nhiều, bỗng dưng nhớ tới một chuyện, cả kinh nói: “Chi Lan, nàng không phải là đã có rồi chứ?”

“Có gì?” Nhưng ngay sau đó mặt liền biến sắc “Làm sao có thể? Chỉ có mấy ngày...”

Triệu Hiền Văn mặt lộ vẻ vui mừng “Nàng không hiểu, ta là...” Thanh âm đột nhiên im bặt, suýt nữa là đã nói lộ ra một việc “Ta giúp nàng xem một chút.” Vừa nói, vừa cầm lấy cổ tay của Chi Lan bắt mạch “Tay của nàng thật lạnh, cũng là có chút giống ta ...” Yên lặng trong chốc lát, buông cổ tay Chi Lan ra, giọng nói có chút mất mát “Xem ra là đã mừng hụt rồi.”

Thứ 49 lễ: Xà Lang Quân (49)

Nghe vậy, Chi Lan thì ngược lại thở phào nhẹ nhõm, cười nói: “Có một mình Hạc Nhi cũng đã làm cho ta mệt phờ rồi, nếu là có một lần nữa chẳng phải muốn mệt chết ta hay sao.”

Triệu Hiền Văn phản bác nói: “Hạc Nhi có một mình rất là cô đơn a~! Cho nó thêm đệ đệ, hay muội muội để làm bạn cũng tốt, đến lúc đó mượn thêm mấy bà vú, tỳ nữ chiều cổ là được, một mỗi cũng không đến phiên nàng...” Bỗng dưng thấy sắc mặt không tốt của Chi Lan, lại không nói nữa, thử dò xét hỏi “Ta làm nàng mất hứng sao?” cầm lấy tay Chi Lan, cười nói “Được rồi, nàng không thích thì chúng ta cũng không cần có thêm nữa là được.”

Chi Lan cúi đầu, ánh mắt phức tạp lóe lóe, tâm tư thay đổi thật nhanh, “Ta, ta chỉ sợ mà thôi, sinh Hạc Nhi, đau đến chết đi sống lại, suýt nữa là ta đã mất mạng, cho nên ta...Chàng đừng để ý, chờ thân thể ta khá hơn một chút, khi đó...”

Triệu Hiền Văn khẽ mỉm cười “Nhìn nàng kìa, lại tự trách mình rồi, chuyện này để sau hẵng nói.” Nhẹ khẽ thở dài một hơi, rừ rừ một câu, “Thân thể của nàng mặc dù có thể sinh Hạc Nhi, nhưng nếu là hài tử của ta thì...”

“Hiền Văn, chàng đang nói cái gì?”

“A, không có chuyện gì... Nàng nếu vẫn còn cảm thấy khó chịu, để ta sai người mang bữa tối vào phòng cho nàng.”

“Phu nhân, người thấy nô tỳ thêu thế nào?” Một nha đầu chừng mười bốn mười lăm tuổi, khuôn mặt hơi đen, cầm trên tay túi thơm do mình vừa thêu xong mang đến trước mặt cho Chi Lan nhìn.

Không đợi Chi Lan mở miệng, một tiểu nha đầu cũng độ chừng mười bốn mười năm tuổi nhanh miệng nói: “Khó coi chết đi được, khó coi chết đi được, chỉ có phu nhân thêu là đẹp nhất.”

“Ta dĩ nhiên biết phu nhân thêu là đẹp nhất, nhưng ta dĩ nhiên thêu đẹp hơn so với người cái gì cũng không biết làm như người.”

“Ai nói ta cái gì cũng không biết ...”

Hai tiểu nha đầu thi nhau tranh cãi, Chi Lan ngồi ở một bên chỉ cảm thấy buồn cười. Nàng vào ở trong sơn trang đã được hơn tháng. Trong trang trước sau mượn bốn tỳ nữ, hai người lớn tuổi chăm lo việc bếp núc, hai tỳ nữ. Một sơn trang lớn như thế rốt cục cũng có một chút sinh khí của con người. Ngô quản gia làm việc không tệ, sơn trang được sửa sang lại ngay ngắn rõ ràng. Chi Lan không muốn hỏi thăm, cũng không có ngạc nhiên vì sao phải thuê những hạ nhân này, bởi vì trong lòng nàng biết rất rõ sơn trang vì sao phải sửa sang lại.

Hạc Nhi một mình ở tại Phong Phi Viện, bên cạnh có hai nha đầu chiều cổ, chỉ có những lúc ăn cơm và lúc nghỉ ngơi, nàng mới có thể nhìn thấy Hạc Nhi. Triệu Hiền Văn nói mời tiên sinh đến dạy học cho Hạc Nhi, mẫu thân cứ suốt ngày đi theo bên cạnh, sẽ bất lợi đến việc trưởng thành của đứa trẻ.

Chi Lan không có phản bác, cũng không còn tranh chấp, chỉ cần Hạc Nhi sống bình an, nàng cái gì cũng có thể nhẫn. Huống chi, hần bây giờ cũng không có tâm tư hại Hạc Nhi. Như vậy là tốt rồi. Nhìn dãy núi phía xa xa, sau đó lại nhìn trà bánh tinh sảo đặt ở trên bàn, thật ra thì... Cuộc sống như thế này cũng thật tốt, nếu như... Nàng không biết chân tướng sự thật

Thứ 50 lễ: Xà Lang Quân (50)

Chi Lan khoe miệng khẽ cười khổ một cái, chỗ nàng ở chính là Ngâm Hương viện, quả nhiên là mùi thơm tỏa bốn phía, xung quanh bốn phía đều là những loài hoa không biết tên khoe nhau đua sắc. Kỳ quái chính là, trong nội viện này, nhưng không có phát hiện ra bất kỳ một con ong mật nào, Chi Lan giấu cợt cười một tiếng, quả nhiên là yêu khí hơn người a!

Triệu Hiền Văn đã đi năm ngày rồi, nói là đi ra ngoài làm ăn, lúc gần đi, dặn đi dặn lại muốn nàng chiều cổ bản thân cho thật tốt. Mà nàng thì sao? Nàng nhớ được hình như là nàng cũng thể hiện vẻ mặt nhu thuận nghe lời, giờ nghĩ lại cũng cảm thấy sờn cả da gà.

Hắn không phải là tướng công của nàng, căn bản không phải, nàng nhưng lại muốn tìm mọi cách thân cận với hắn, muôn vàn ân ái. Trong lúc bất chợt cảm thấy vườn hoa trước mặt biến thành địa ngục sâu thẳm thẳm, thân thể trong nháy mắt rùng mình một cái, nếu không phải bên tai vẫn truyền đến thanh âm đầu vỗ mồm của hai tiểu nha đầu, Chi Lan thật sự đã cho rằng mình đã rơi xuống địa ngục sâu thẳm thẳm không thấy đáy.

Quay đầu lại, nhìn thấy hai tiểu nha đầu tranh cãi đến mặt đỏ tới mang tai, sớm đã quên mất bên cạnh còn có chủ tử. Chi Lan cũng không trách các nàng không hiểu quy củ. Nếu không phải phát sinh chuyện này, xuất thân của nàng cùng hai người bọn họ cũng không khác nhau là mấy. Trước kia là do phụ thân thương nàng, cộng thêm phụ thân cũng có nghề dạy học để kiếm tiền nuôi gia đình, nên nàng cũng không cần phải tới nhà giàu để giúp việc.

Hai tiểu nha đầu này, tuy nói là tỳ nữ, nhưng thật ra thì nàng đã xem các nàng là hai muội muội của mình mà đối đãi. Không có vẻ gì là một chủ tử, hai nha đầu cũng nhìn ra được tấm lòng của nàng, thấy chủ tử ôn hòa, liền càng ngày càng tùy ý. Có lẽ từ lâu rồi, cũng là có chút lần đến trên đầu nàng.

Chi Lan ho nhẹ một tiếng “Được rồi, được rồi, hai người các người không nên tranh cãi với nhau nữa.”

Hai tiểu nha đầu rốt cục dừng miệng, đi tới trước bàn, cầm lấy chén trà liền uống một hớp “Wow, cổ họng của ta cũng đã khát khô.”

“Này, đó là chén trà của phu nhân.” Hạ Vũ khuôn mặt hơi đen hét lên.

Chi Lan thở dài một hơi “Uống thì cũng đã uống rồi, Hạ Vũ giọng của người cũng đã khản rồi! Uống một ngụm trà đi.” Nhìn sắc trời một chút, nói “Thu Thiên, người đi Phong Phi viện xem Hạc Nhi đã học bài xong chưa? Sau đó đi nói cho phòng bếp, hôm nay cơm tối sẽ dùng ở Ngâm Hương viện. Thuận tiện cũng mời luôn tiên sinh đến đây...Thôi không cần nữa, để ta tự mình đi mời có lẽ tốt hơn. Người đi phòng bếp nói một tiếng là được.”

“Dạ phu nhân.” Thu Thiên đáp một tiếng, sau đó giống như một cơn gió nhỏ chạy đi ra ngoài.

“Hạ Vũ, đi, chúng ta đi đến Phong Phi viện xem một chút.”

Ăn cơm tối xong, đến giờ ngủ, Hạc Nhi nhưng lại cứ rúc vào trong lòng Chi Lan không chịu đi. “Mẹ, con muốn ngủ với mẹ có được hay không? Hạc Nhi không muốn ở một mình. ”

” Cha của con đã nói với con những gì?” Chi Lan cười nói.

Thứ 51 lễ: Xà Lang Quân (51)

Hạc Nhi đầu nhỏ ngẩng lên, bướng bỉnh nói: “Nhưng là phụ thân không có ở đây a! Mẹ, ôm Hạc Nhi ngủ có được hay không? Đã rất lâu rồi Hạc Nhi không được ở cùng với mẹ. Khi có mẹ ở bên cạnh, những lúc con gặp ác mộng cũng không còn thấy sợ nữa.”

“Việc này...” Chi Lan nhìn khuôn mặt bu bẫm đáng yêu của con trai, đang muốn gạt đầu, Ngô quản gia đang đứng chờ ở một bên đột nhiên lên tiếng.

“Phu nhân, công tử trước khi đi có công đạo lại phải để cho tiểu thiếu gia ở Phong Phi viện, xin phu nhân đừng làm khó cho lão nô.”

Chi Lan cúi đầu hít sâu một hơi, sau đó từ từ ngẩng lên cười nói với Hạc Nhi “Hạc Nhi, nghe lời mẹ, cùng Ngô quản gia trở về đi ngủ đi.”

“Mẹ...”

“Ngaoan.” Chi Lan khẽ mỉm cười, lưu luyến nhìn Hạc Nhi được Ngô quản gia nắm tay dắt ra khỏi Ngâm Hương viện.

Chờ Ngô Thông đi xa, Thu Thiên mới dám nói chuyện, thay phu nhân tức giận bất bình, trên thực tế mấy nha đầu này đều có chút ít e ngại Ngô Thông, khi có Ngô Thông ở đây đều tỏ ra có quy củ

“Phu nhân, Ngô quân gia cũng thật không có nể mặt người, hắn chẳng lẽ đã quên cái nhà này còn có phu nhân, tất cả mọi việc hắn đều ra mặt định đoạt. Hừ! Một chút quy củ cũng không có.”

Chi Lan mặt trầm xuống “Không được đoán mò.” Thấy cái miệng nhỏ nhắn của Thu Thiên chu lên, biết nàng giận dữ không hài lòng, nghĩ bị tổn thương bởi nàng đã bắt công, thích thú cười nói “Hắn chẳng qua cũng chỉ là nghe theo sự phân phó của công tử mà thôi, cũng là vì muốn tốt cho Hạc Nhi. Mẹ nuông chiều thì con sẽ sinh hư, một đứa nhỏ dù sao cũng không nên nuông chiều quá... Nói đi thì cũng phải nói lại, Thu Thiên, người nếu cũng biết quy củ như lời người vừa nói, thì người cũng đã không cười lên trên đầu ta rồi.”

Thu Thiên le lưỡi, cười ha hả một tiếng “Nếu vậy từ bây giờ, Thu Thiên có làm sai chuyện gì thì phu nhân cứ việc mắng nô tỳ ngay nha. Về sau Thu Thiên sẽ thay đổi là được rồi chứ gì.”

Chi Lan cười cười, “Được rồi, dọn dẹp một chút, các người cũng đi nghỉ ngơi đi.”

Đợi sau khi Thu Thiên cùng Hạ Vũ rời khỏi phòng, Chi Lan mới hơi lộ ra vẻ mặt mệt mỏi, nhẹ xoa xoa giữa trán, ngồi vào trước bàn trang điểm, dưới ánh nến mờ mờ, nhìn hình ảnh phản chiếu của mình qua chiếc gương, vẻ mặt ngẩn ra, mình thật là đã già rồi! Lại không thấy tư thái đẹp đẽ, cũng không có dung nhan tuyệt thế, hân thể nhưng lại hết mực cứng chiều nàng, sợ rằng chỉ là vì mục đích kia mà thôi. Đợi sau khi chuyện này kết thúc, sợ rằng kết quả của mình rất thê thảm! Lúc đó mình cũng không còn gì để cho hân lợi dụng, vậy Hạc Nhi phải làm sao bây giờ? Không còn giá trị lợi dụng, hậu quả chắc chắn sẽ chỉ có một. Nghĩ đến đây, tim của Chi Lan bỗng đập nhanh. Làm sao, làm mới có thể làm cho Hạc Nhi tránh được kiếp này đây?

Chi Lan ở trước gương ngẩn ngơ ngồi hồi lâu, bỗng đứng, khoe miệng khe nhếch lên một độ cong, nhìn vào trong gương, khoe mắt có đường chân chim mờ nhạt

Thứ 52 lễ: Xà Lang Quân (52)

“Đang nhìn cái gì vậy?” trong phòng đang yên tĩnh, đột nhiên có thanh âm của nam tử vang lên.

Chi Lan thần sắc cả kinh, nhưng cũng không có quay đầu lại, trong gương đồng trước mắt xuất hiện thêm một hình ảnh nam nhân, chính là Triệu Hiền Văn đã rời đi năm ngày. Hắn cúi người xuống, gác cằm lên trên vai Chi Lan, hai khuôn mặt nhìn như tương thân tương ái xuất hiện ở trong gương đồng.

“Trở về lúc nào? Cũng không nghe thấy động tĩnh, làm ta sợ chết khiếp.” Chi Lan cười, nhấc tay lên bắt được bàn tay to đang khoắc lên trên vai nàng.

Triệu Hiền Văn nói: “Vừa mới về tới đã nhìn thấy nàng đang nhìn gương đồng ngẩn ngơ, đang suy nghĩ gì vậy?”

Chi Lan quay người lại, khe mỉm cười, “Không có gì, chẳng qua là trong lúc bất chợt phát giác mình đã già rồi mà thôi.”

Triệu Hiền Văn thuận thế đem nàng ôm vào trong ngực “Ai nói, Chi Lan của ta không bao giờ già đi!”

Chi Lan cười khanh khách “Khỏe mắt đều đã có đường chân chim, cũng chỉ có chàng mới không nhìn thấy.”

Triệu Hiền Văn đem Chi Lan chặn ngang ôm lấy, ném lên trên giường, thân thể nhưng ngay sau đó đè ép ở phía trên, cúi người sờ nhẹ má phần hồng của nàng, trêu chọc: “Tuy mới rời đi có năm ngày, nhưng cảm giác giống như đã chia xa ngàn năm rồi.”

Chi Lan mặt đỏ ửng “Nói lung tung.” Quay đầu né tránh nụ hôn của hắn, nhưng trốn không thoát khỏi bàn tay to của hắn, y phục trên người rối rít bay xuống dưới giường.

“Chàng... Ừm...”

”Ừm... Chi Lan, nàng có muốn mãi mãi trẻ đẹp không? Phu quân liền để cho nàng trường sinh bất lão...”

“Công tử, Hắc Nham đã trở lại.”

Triệu Hiền Văn đang ở trong thư phòng đọc sách, liền ngẩng đầu lên, cười nói: “Vào đi.”

Hắc Nham đẩy cửa đi vào bên trong phòng, trên gương mặt đang cười hì hì vẫn mang theo vẻ phong trần “Công tử, ta đã lấy được đan dược.” Vừa nói, vừa lấy ra từ trong ngực áo một chiếc bình ngọc đưa cho Triệu Hiền Văn. Triệu Hiền Văn cười nhạt “Quá trình có thuận lợi không?”

“Ha ha, không xảy ra chuyện gì lớn, chẳng qua là...”

Triệu Hiền Văn lông mày nhíu lại “Chỉ là cái gì?”

Hắc Nham có chút lúng túng chà xát hai tay “Chẳng qua là bạch y bị thương, chính là tiểu yêu ta mới thu nhận, vì cứu ta, bị đả thương, cho nên công tử có thể ban cho hai ta viên Kim Hương hoàn được không, nếu cứ để như vậy, nàng sẽ hồn bay phách tán, rất là đáng tiếc.”

Triệu Hiền Văn trong mắt hàm chứa ý thâm sâu khó dò, nhìn Hắc Nham có chút luống cuống đang đứng tại nguyên chỗ, Hắc Nham bị nhìn, mặt đỏ tới mang tai “Công tử, người... Nhìn cái gì?”

Triệu Hiền Văn khẽ cười cười “Nếu như là trước kia, ta nhất định sẽ không cho người Kim Hương hoàn, ngược lại sẽ khuyên người giết nàng để hồng trừ hậu họa. Nhưng kể từ khi gặp được Chi Lan...”

Thứ 53 lễ: Xà Lang Quân (53)

Hắn bỗng nhiên dừng lại không nói nữa, mà Hắc Nham cũng không phát hiện ra vẻ mặt khác thường của Triệu Hiền Văn, chỉ vội vã hỏi tới: “Ý công tử là nói sẽ đem Kim Hương hoàn cho ta.”

“Cầm lấy đi.” Triệu Hiền Văn đem Kim Hương hoàn ban cho Hắc Nham, nhìn Hắc Nham vội vã rời đi, cũng đứng lên, trầm tư một chút, cầm lấy bình ngọc trên bàn, xoay người ra khỏi thư phòng.

“Chi Lan đã trở lại chưa?” Triệu Hiền Văn đứng ở tiền thính, hỏi thăm Ngô Thông. Sáng sớm, Chi Lan liền dẫn Hắc Nhi cùng hai nha đầu và một tên hạ nhân đánh xe ngựa đi ra chợ. Vốn hắn cũng định đi cùng, nhưng do mấy ngày trước trong cơ thể thu vào mấy yêu đan, không những không thể giao hòa, mà ngược lại cản trở lên thân thể của hắn, không thể làm gì khác hơn là phải ở trong sơn trang tĩnh tâm tu luyện.

Vì hắn nghĩ ở trăm dặm xung quanh sơn trang này, đều là thuộc sự quản lý của hắn, bọn tiểu yêu sơn dã cũng sẽ không dám đối với Chi Lan làm ra cái gì, đi chợ chắc sẽ không xảy ra chuyện gì, nên liền để cho bọn họ tự đi.

“Bẩm công tử, vừa mới qua buổi trưa, dựa theo thời gian mà suy tính, ta nghĩ phu nhân chắc mới vừa cơm nước xong xuôi, đang chuẩn bị trở về.”

“Ừm.” Hiền Văn gật đầu một cái, vung tay lên “Người đi xuống trước đi.”

Triệu Hiền Văn ngồi ở đại sảnh, thở dài, rõ ràng mình cũng suy tính như vậy, lại cứ muốn người khác nói một lần mới có thể yên tâm. Aiz...

Giờ Mùi (*) vừa trôi qua, Triệu Hiền Văn liền đứng ngồi không yên “Ngô Thông, người đi ra ngoài xem xét một chút, sợ trên đường trở về Long Sơn trang, ở chỗ đường xá vắng vẻ lại đột nhiên xông ra vài tên dã thú hù dọa phu nhân.”

(*giờ mùi : 13-15h)

“Dạ.” Ngô Thông hóa thành một cơn gió nhẹ không thấy bóng dáng.

“Công tử.” Hắc Nham không biết từ nơi nào chui ra, đột nhiên mở miệng nói chuyện “Công tử, Hắc Nham có vài chuyện không rõ, không biết có nên hỏi hay không a?”

Triệu Hiền Văn quay người lại, bỗng dưng cười một tiếng “Hắc Nham, mấy ngày nay cách nói chuyện của người cũng thay đổi không ít a!”

“Công tử, Hắc Nham chẳng qua là... Chẳng qua là tò mò mà thôi.”

Triệu Hiền Văn mâu quang thâm thúy lóe lóe “Nói đi, người muốn hỏi điều gì?”

” Sau khi thiên kiếp kia qua, Chi Lan cùng...”

“Gọi phu nhân.”

“Là Hắc Nham lỗ miệng... Phu nhân cùng Hạc Nhi muốn xử trí như thế nào a?”

“Tự nhiên là...” Thanh âm bỗng dừng dừng lại, xóa đi trí nhớ của bọn họ, để bọn họ trở về bên cạnh Triệu Hiền Văn chân chính. Đây là ý nghĩ ban đầu của hắn, chẳng qua là bây giờ...” “Vì sao ngươi lại hỏi vậy?” Hắn hỏi ngược lại.

“Công tử, Hạc Nhi kia chính là Tiên Hạc chuyển thế, là thượng phẩm tu luyện ta khó tìm thấy được, không hiểu được sau khi thiên kiếp qua đi, công tử có thể đem Hạc Nhi ban cho Hắc Nham được không?”

Triệu Hiền Văn mắt hí lại, quát lên: “Ồ nháo.”

Thứ 54 lễ: Xà Lang Quân (54)

Hắc Nham bị làm cho sợ đến mức quỳ phịch xuống mặt đất “Công tử...”

Triệu Hiền Văn vung tay áo, trầm giọng nói: “Chuyện này đừng vội nhắc lại, nếu Hạc Nhi xảy ra chuyện gì, ta cứ lấy ngươi mà hỏi tội.” Nói xong, sải bước rời đi, lưu lại Hắc Nham cô độc một mình quỳ ở trên mặt đất ngẩn người.

Thật lâu, Hắc Nham mới dám bò dậy, phun ra một câu “Công tử thật là thay đổi a!” Vừa nói vừa lấy một vật ở trong ngực ra, ném xuống đất, tức khắc trước mắt xuất hiện một nữ tử mặc bạch y xinh đẹp tuyệt trần “Bạch y, lần này đánh cuộc coi như ngươi thắng. Không đúng, coi như ngươi thắng một nửa. Công tử mặc dù thái độ khác thường, nhưng cũng không có nghĩa là công tử đã nảy sinh tình cảm với người phạm kia. Cho nên tiền đánh cuộc ta vẫn không thể cho ngươi...”

“Phu nhân, người cuối cùng đã trở lại.” Chi Lan mới vừa bước vào Ngâm Hương viện, Thu Thiên liền một đường chạy chậm lao đến.

“Có chuyện gì sao?” Chi Lan vẽ mặt ngẩn ra.

“Là công tử a! Mặt của công tử âm trầm đến mức dọa người, làm cho người ngày thường nhiều lời như nô tỳ cũng không dám mở miệng.”

Chi Lan tâm cả kinh, trên mặt lại lộ ra nụ cười “Nhất định là do ngươi đã làm sai chuyện gì rồi.”

Thu Thiên gấp đến độ thẳng lắc đầu “Phu nhân, Thu Thiên không dám a!”

Chi Lan lại hỏi: “Công tử đang làm gì? Còn ở trong phòng không?”

“Công tử mới vừa đi hậu viện, hậu viện chính là khu vực cấm địa trong sơn trang, Thu Thiên cũng không hiểu được là công tử đang làm cái gì?”

Chi Lan gạt đầu một cái, hướng bên trong nhà đi tới, vừa đi vừa phân phó “Thu Thiên, ngươi đi mang một chút nước ấm vào phòng để cho ta rửa mặt... Hạ Vũ, mang đồ chúng ta mới mua về sửa sang lại một chút.”

Chi Lan ở sau tấm bình phong thay y phục, vừa mới chuyển đi ra ngoài liền nhìn thấy Triệu Hiền Văn ngồi ở đầu giường, đang nhìn nàng. Nhưng ngay sau đó cười đi tới nói “Thu Thiên nói chàng đi hậu viện, ta đang muốn để cho Ngô quân gia đi gọi chàng đến đây.” Triệu Hiền Văn định ra quy củ, hậu viện chính là cấm địa của sơn trang, trừ Ngô Thông cùng Hắc Nham ra, những hạ nhân khác không được phép tới gần.

“Ngô quân gia đã cho ta biết.” Triệu Hiền Văn cười nói.

Chi Lan thấy Triệu Hiền Văn bình tĩnh cười, thần sắc bình thường, tâm mới hơi hạ xuống.

“Tại sao lại về muộn vậy? Sắp đến giờ暮 (*) rồi.” Triệu Hiền Văn nhàn nhạt hỏi một câu.

(*giờ dậu: 17-19h)

Chi Lan cười nói: “Trên đường có xảy ra một chút chuyện, gặp được Du Phương hòa thượng, nhìn thấy Hạc Nhi nói nó có cái gì mà tuệ căn, muốn thu Hạc Nhi làm đồ đệ.”

“Ừm.” Triệu Hiền Văn chân mày chau lên “Nàng đáp ứng?”

“Làm sao có thể? Ta chỉ có một mình Hạc Nhi là con trai, làm sao có thể bỏ nó được, bất quá sư phụ kia cứ khẳng khẳng nói rằng, Hạc Nhi chỉ cần tu luyện thêm một chút sẽ có bản lãnh thông linh, ta vốn là không tin trên đời này có yêu quái, nhưng là chàng... Aiz, tự mình có kinh nghiệm, ta không tin cũng không được, cho nên thật là có chút ít động tâm.” Chi Lan vẻ mặt khó xử, khẽ thở dài.

6. Chương 6: Thứ 55 Lễ: (55-64)

Triệu Hiền Văn suy nghĩ một chút mới nói “Chuyện này cứ để thuận theo tự nhiên đi, nàng cũng không nên suy nghĩ nhiều quá..., cái này cho nàng.”

“Cái gì vậy?” Chi Lan nhìn bình ngọc hẩn nhét vào trong tay mình, tháo nút gỗ trên miệng bình ra, nhất thời một cỗ mùi thơm ngát sộc thẳng vào mũi nàng, tinh thần tức khắc chấn động, kinh ngạc hỏi: “Đây là cái gì?” Triệu Hiền Văn cười thần bí “Tất nhiên thứ tốt, đáng tiếc là chỉ có ba viên.” Thay Chi Lan đổ một viên ra tay “ăn nó.”

Chi Lan sợ run lên, sau đó đem hoàn đan tản mát ra mùi thơm ngát kia nuốt vào trong bụng. Chỉ trong chốc lát, Chi Lan cảm thấy thân thể nhẹ nhõm, sáng khoái lên rất nhiều, sự mệt mỏi bay mất không còn sót lại một chút nào.

“Đây chính là hoàn đan tráng kiện thân thể, kéo dài tuổi thọ, có công hiệu hồi tử hoàn sinh, chỉ còn lại hai viên, nàng phải giữ cho thật cẩn thận.”

“Hiền Văn, chàng lấy từ đâu ra đồ tốt như vậy?”

“Ách...” Triệu Hiền Văn do dự một chút.

“Là hẩn sao?”

Triệu Hiền Văn nhưng ngay sau đó gạt đầu một cái, nói: “Thân thể nàng không tốt. Cho nên ta liền nhờ hẩn giúp một việc...”

“Hiền Văn.” Chi Lan đột nhiên hỏi “Cái kia... Thiên kiếp của hẩn lúc nào sẽ đến?”

“Cái này...” Triệu Hiền Văn ngừng lại một chút “Là ngày đông chí.”

(*ngày đông chí : Ngày 21/12 hàng năm được gọi là ngày đông chí – đó là ngắn ngắn nhất trong năm)

“Vậy là chỉ còn chưa tới ba tháng nữa... Hiền Văn, chàng có nắm chắc không? Có nguy hiểm gì hay không? Nếu nói là thiên kiếp, chẳng phải là hung hiểm vạn phần sao!” Chi Lan lo lắng nói.

“Hẩn là không có việc gì xảy ra đâu.” Triệu Hiền Văn cười cười, vỗ vỗ vai của nàng, nhưng ngay sau đó lại nói “Cho dù có xảy ra chuyện gì, cuộc sống sau này của nàng cùng Hạc Nhi cũng không có gì phải lo...”

“Không cho chàng nói gở.” Chi Lan đưa tay che cái miệng của hẩn “Ta cùng Hạc Nhi sẽ không rời bỏ chàng.”

Triệu Hiền Văn một tay kéo lấy Chi Lan ôm vào trong ngực.

“Phu nhân, phu nhân.” Thu Thiển vẻ mặt ngạc nhiên chạy vào trong nhà, hai gò má đỏ bừng, thở hồng hộc.

Chi Lan đang may áo bông cho Hạc Nhi thấy thế ngẩng đầu lên “Có chuyện gì vậy?”

“Phu nhân, nô tỳ thấy được... Thấy...”

“Thấy cái gì?” Chi Lan dừng tay lại, cũng có chút ngạc nhiên, Thu Thiên này ngày thường luôn nhanh mồm nhanh miệng, hôm nay nhưng lại cũng nói lắp

“Phu nhân, nô tỳ thấy được tiên nữ.”

“Tiên nữ?”

“Đúng vậy a~, ở tại hậu viện, có một tiên nữ mặc bạch y, từ trên trời giáng xuống, rất xinh đẹp. Ta, ta...”

Chi Lan cũng là cả kinh “Người đi hậu viện sao?” Nghĩ đến hậu quả, sắc mặt lập tức trầm xuống, quát lên: “Không phải nói nơi đó là cấm địa sao? Ai bảo người đến đó một mình?”

Thứ 56 lễ: Xà Lang Quân (56)

“Phu nhân, Thu Thiên không có.” Thu Thiên gấp đến độ thẳng khoát tay “Nô tỳ không có đi vào, chẳng qua là đang đi ngang qua, tình cờ ngẩng đầu lên liền nhìn thấy tiên nữ kia bay vào trong viện. Thu Thiên không có tiến vào hậu viện.”

Chi Lan tỉnh táo lại, vội hỏi: “Còn có ai biết người nhìn thấy vị nữ tử bạch y kia không?”

“Chỉ có phu nhân, nô tỳ vừa nhìn thấy liền vội vã trở về nói cho phu nhân... Phu nhân, công tử vốn đến phía sau viện, mà trong viện lại có một vị tiên nữ, không đúng, có lẽ là hồ ly tinh biến thành! Phu nhân, Thu Thiên lo lắng công tử sẽ bị mê hoặc...”

Chi Lan dở khóc dở cười, nhẹ nhàng nói: “Bây giờ mà người vẫn còn tâm tư nghĩ đến việc này.” Nàng cũng tình nguyện muốn hẳn có người khác. “Người thiếu chút nữa sẽ mất mạng, người có gặp lại vị nữ nhân bạch y kia không?”

“Không có.” Thấy Chi Lan vẻ mặt nghiêm túc như vậy, Thu Thiên cũng có chút sợ “Phu nhân, Thu Thiên thật sự là không có vào hậu viện, Ngõ quân gia sẽ không bởi vì ... việc này mà đuổi nô tỳ ra khỏi sơn trang chứ.”

Chi Lan trong lòng thở dài, nếu là đuổi ra ngoài thì đã tốt. “Nhớ kỹ, chuyện hôm nay, không được kể cho bất kỳ ai. Người đã nghe rõ chưa?” Chi Lan nghiêm túc nói.

“Thu Thiên biết rồi.”

Chi Lan thở dài một hơi “Được rồi, sao mặt mũi người lại nhem nhuốc thế kia, quần áo cũng vậy.”

“Tại mới vừa rồi chạy vội quá, nên nô tỳ bị vấp ngã.” Thu Thiên cười hắc hắc.

“Thật là nha đầu ngốc, về phòng thay bộ quần áo khác đi.”

Sau khi Thu Thiên rời đi, Chi Lan một lần nữa cảm lấy kim chỉ. Tâm rối cuộc cũng không thể bình tĩnh được nữa, liền dăm phải ngón tay, thấy vết máu nhuộm trên tấm gấm trắng một màu đỏ tươi, tim nàng lại đập càng nhanh. Tay nàng từ từ đặt lên trên bụng, nhẹ nhàng mà vuốt ve, không hiểu được mình làm như vậy là đúng hay sai? Nhưng vì Hạc Nhi, nàng quyết định đánh cược một lần.

Xế chiều, Chi Lan tự mình xuống bếp làm mấy món ăn tối, Hạ Vũ cùng một lão nhân đứng bếp phụ nàng một tay.

“Hạ Vũ, mang cái trắng đi rửa cho sạch, Hạc Nhi thích ăn nhất là món này.”

“Phu nhân, Hạ Vũ biết rồi, phu nhân thật cưng chiều Hạc Nhi a~, ngay cả công tử nhà chúng ta cũng phải ghen!”

Lão nhân đang nhóm lửa ở bên cạnh cũng nói: “Ăn nói linh tinh, nào có chuyện cha ghen với con, công tử cũng giống như phu nhân rất thương yêu Tiểu công tử.”

Chi Lan cười cười, đột nhiên hỏi: “Tiểu nha đầu Thu Thiên đi đâu rồi? Hạ Vũ, người có gặp qua nàng không?”

“Mới vừa rồi thấy nàng đang cầm một chậu quần áo bẩn, nói đi giặt.”

“Ừm.” Chi Lan nghe vậy gật đầu, cũng không để ý đến nữa.

Thứ 57 lễ: Xà Lang Quân (57)

Cho đến lúc thức ăn đã được dọn lên trên bàn, Chi Lan tính toán thời gian “Chỉ một lát nữa, Hạc Nhi cùng công tử là có thể tới đây dùng cơm ... Triệu mẹ, chú ý một chút lửa trong lò bếp, nồi nước này phải luôn ở độ nóng, chờ hai cha con đến, đem súp bùng lên là vừa. Ta trở về phòng đổi lại xiêm y... Hạ Vũ, người không cần đi theo ta, người đi gọi Thu Thiên tới đây.”

“Phu nhân, không thấy Thu Thiên.”

“Cái gì?” Chi Lan từ sau tấm bình phong đi ra bên ngoài “Nàng đi đâu?”

“Không biết a? Nô tỳ trở về phòng không thấy nàng.” Thu Thiên cùng Hạ Vũ ở cùng một phòng, “Cũng đã đi tìm khắp xung quanh, nhưng không thấy nàng đâu.”

“Người xế chiều không phải là thấy nàng đi giặt quần áo sao?”

“Nô tỳ cũng đi đến bên cạnh giếng, nhưng không thấy nàng.” Hạ Vũ thành thật trả lời.

Chi Lan đột nhiên cảm thấy ngực bị bóp chặt lại “Người đi hỏi Ngô quản gia, hỏi hắn có phải đã giao việc gì cho Thu Thiên làm rồi hay không?”

“Dạ.”

Chi Lan mới vừa bước qua cánh cửa, liền nghe được thanh âm non nớt của Hạc Nhi “Mẹ, tối nay thức ăn thơm quá đó.”

Chi Lan cười sáng giọng: “Ăn vụng nha, cha con vẫn chưa tới mà.”

“Mẹ, Hạc Nhi không có, Hạc Nhi chẳng qua là nghĩ thấy được mùi vị mà thôi.”

Chi Lan cười cười, quay đầu nói với Triệu mẹ: “Trước tiên đem súp bùng lên.”

Cúi đầu cùng Hạc Nhi nói chuyện một lát, Hạ Vũ vội vàng chạy đi vào, “Phu nhân, Thu Thiên đi rồi.”

“Cái gì?” Chi Lan ngẩng đầu lên hỏi lại.

Hạ Vũ nói: “Ngô quản gia nói, hôm nay có người thân thích của Thu Thiên đến tìm nàng, nói là nhà nàng xảy ra chuyện. Sau đó nàng liền cùng người thân thích kia vội vã đi ngay.” Hạ Vũ nói xong có chút không cam lòng, nhỏ giọng thăm hỏi: “Thu Thiên rõ ràng đã nói nhà nàng không còn thân nhân, làm sao trong lúc bất chợt lại có người chạy đến nhận làm người thân thích, cho dù trong nhà đã xảy ra chuyện, cũng nên nói cho chúng ta một tiếng a...”

“Mẹ, mẹ, người làm sao vậy?”

Hạ Vũ vừa ngẩng đầu lên, cũng là cả kinh “Phu nhân, người làm sao vậy?”

Chi Lan hai tay gắt gao nắm chặt mép bàn, đôi môi mím chặt lại, sắc mặt tái nhợt.

“Phu nhân, phu nhân, người buông tay a! Tay của người đã chảy máu rồi.”

“Mẹ, mẹ...”

Chi Lan lúc này mới bừng tỉnh, nhìn lại đầu ngón tay đã mơ hồ có vết máu, hẳn là vừa nãy bám vào góc bàn quá gấp, nên xước qua cạnh góc bàn.

“Phu nhân, người đừng nóng giận, nha đầu Thu Thiên kia không hiểu chuyện, thế nhưng không nói tiếng nào đã đi...”

Chi Lan khẽ lắc đầu “Là Ngô quản gia nói với người như vậy sao?”

Thứ 58 lễ: Xà Lang Quân (58)

“Dạ.”

“Kia...” Chi Lan hít sâu một cái, ôm lấy một tia hy vọng cuối cùng, hỏi “Thu Thiên có mang theo quần áo không?”

“Ồ!” Hạ vũ ngơ ngác một chút, thử nghĩ xem, sau đó nói “Không có a! Kỳ quái đó, nàng cũng không có nhiều tiền, tại sao cũng không mang theo bọc quần áo. Chẳng lẽ thật gấp như vậy a! ”

“Choang” một tiếng, chén trà trên bàn bị ném xuống mặt đất “Ngô Thông, người thật to gan!”

“Phu nhân...”

“Mẹ...”

“Chi Lan, có chuyện gì vậy?” Đúng lúc Triệu Hiền Văn cất bước đi vào bên trong phòng, nhìn trên mặt đất là những mảnh vỡ của chén trà bị ném vỡ vụn, lại nhìn hướng Hạc Nhi, Hạ Vũ ở một bên đang sợ hãi, trầm giọng nói: “Người nào chọc cho phu nhân tức giận?”

“Nô tỳ không dám.” Hạ Vũ bị ánh mắt lạnh lùng của Triệu Hiền Văn đảo qua, liền bị làm cho sợ đến mức quỳ phịch xuống mặt đất

“Cha, không phải là Hạc Nhi... Dạ, hình như là... Thu Thiên tỷ tỷ bỏ đi...”

Triệu Hiền Văn đi tới bên cạnh Chi Lan, xoay người nàng lại “Chi Lan, đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì...” Lời nói bỗng dừng dừng lại, Chi Lan trong mắt hàm chứa nước mắt, ngẩng đầu nhìn hắn, trong mắt nhưng lại ẩn chứa một tia hận ý.

“Là lỗi của ta, là lỗi của ta... Ta không nên phóng túng nàng như vậy, không nên cưỡng chiều nàng như vậy, ta thương nàng vì nghĩ rằng thân thể của nàng giống ta, thể nhưng ta lại đã hại nàng...” Nàng nên dạy quy củ cho nha đầu nhanh miệng kia, không thể giấu diếm được bất kỳ một chuyện gì, nhất định là đã nói với người khác chuyện mình nhìn thấy bạch y tiên nữ. Nha đầu ngốc! Nha đầu ngốc!

Chi Lan chỉ có thể đổ lỗi cho chính bản thân mình

Triệu Hiền Văn đột nhiên híp mắt lại “Hạ Vũ, phu nhân đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?”

“Công tử, không phải là lỗi của Hạ Vũ a! Thu Thiên nàng...” Hạ Vũ mặc dù bị làm cho sợ muốn chết, nhưng vẫn là dứt quãng đem câu chuyện xảy ra nói rõ.

Triệu Hiền Văn sau khi nghe xong, chân mày cau lại, nhưng ngay sau đó lại nhẹ nói với Chi Lan: “Chỉ vì chuyện này mà làm cho nàng bức mình, nàng là trách Ngô quản gia không có thông qua sự đồng ý của nàng, đã để cho Thu Thiên rời đi có phải hay không? Ta đây sẽ gọi Ngô quản gia tới.” Nói xong, trao cho Hắc Nham đang đứng ngoài cửa một ánh mắt.

Một lát sau, Ngô quản gia bị Hắc Nham đẩy vào bên trong phòng

Triệu Hiền Văn quát to một tiếng: “Ngô Thông, lá gan của người thật là càng lúc càng lớn, còn có hiểu quy củ hay không, nha hoàn bên cạnh phu nhân, làm sao người có thể tự tiện cho phép rời đi.”

Ngô Thông quỳ phịch một tiếng xuống mặt đất “Công tử, phu nhân thứ tội. Lão nô chẳng qua là nghe nói nhà của Thu Thiên có chuyện lớn xảy ra, mà nàng cũng vội vã muốn trở về thăm nhà, cho nên lão nô nhất thời mềm lòng liền để cho nàng đi.”

Thứ 59 lễ: Xà Lang Quân (59)

Chi Lan cười trào phúng “Thu Thiên không phải là đã ký văn tự bán mình năm năm sao? Ngô quản gia thật đúng là có tấm lòng tư bi nha?”

Ngô Thông lập tức nói: “A, là như vậy, thân thích của Thu Thiên có giao cho lão nô một chút ngân lượng, cho nên...”

Chi Lan hừ lạnh một tiếng, giễu cợt nói: “Nếu đã cho người bạc, còn nói cái gì là do mình mềm lòng.”

“Ách!” Ngô Thông á khẩu không nói được lời nào “Lão nô... lão nô ... là lão nô đuổi nàng về.”

“Đuổi về?” Chi Lan cười khở, chỉ sợ nha đầu ngốc Thu Thiên kia đã sớm bị xà nuốt chửng vào trong bụng rồi. “Cút... Ta nói cút có nghe thấy không! Choang!” bát súp mới vừa được Triệu mẹ bưng lên, bị nàng đột nhiên ném xuống mặt đất.

Tất cả mọi người ở bên trong phòng khách đều giật mình, tính cách của Chi Lan từ trước đến giờ luôn luôn dịu dàng, từ khi đến Long sơn trang đến nay, đây là lần đầu tiên nàng giận dữ như vậy.

Triệu Hiền Văn chân mày nhíu chặt, đột nhiên cho Ngô Thông một ánh mắt, Ngô Thông từ trên mặt đất bò dậy, nhanh chóng lui xuống. Sau đó là Triệu mẹ, Hạ Vũ cũng chạy “rầm rập ” ra khỏi phòng, không còn thấy bóng dáng, Hạc Nhi đang kinh sợ cũng bị Hắc Nham lôi đi ra ngoài.

“Phu nhân tại sao lại tức giận như vậy?” Triệu mẹ đứng ở ngoài cửa, vẻ mặt lo lắng.

“Đều do Thu Thiên, phu nhân mới sẽ...” Hạ Vũ lấy tay che chặt cái miệng lại, nhìn Ngô quản đang cúi đầu đứng yên ở phía xa, đem lời đang muốn nói tiếp nuốt xuống.

Hắc Nham đang lôi kéo Hạc Nhi ở hành lang bên cạnh, không biết đang nói cái gì.

“Aiz, cũng chỉ có công tử nhà chúng ta là người có tính tình tốt, vị lão gia trước kia ta hầu hạ ở Lý phủ, đánh người bằng gậy gộc là chuyện bình thường, nhưng người ta là lão gia, phát giận cũng không ai dám nói gì, Lý phủ có ba vị phu nhân, vị lợi hại nhất cũng chỉ có thể thừa dịp lão gia không có ở đây, đập vỡ ít đồ đạc, đánh chửi hạ nhân để trút giận, nhưng ở trước mặt lão gia đó thì cũng là ôn thuận, ngoan ngoãn như con nai a... Chi Lan phu nhân của chúng ta tính tình dịu dàng dễ gần như vậy, không nghĩ tới khi tức giận cũng thật dọa người a~. Công tử đứng ngay bên cạnh cũng không để ý đến. Công tử thật là rất lo lắng cho phu nhân a!” Triệu mẹ nói nhỏ một tràng dài.

Sau khi tất cả mọi người lui ra ngoài, Triệu Hiền Văn cũng không nói chuyện, chẳng qua chỉ là ngồi xuống đối diện Chi Lan. Thời gian nửa nén hương trôi qua, Chi Lan từ từ ngẩng đầu lên, miễn cưỡng đối với Triệu Hiền Văn cười một chút “Ta có chút ít không thoải mái, về phòng trước.” Nói xong, đứng dậy đi về phía cửa.

“Nàng đã biết?” Triệu Hiền Văn đột nhiên nói.

Chi Lan dừng cước bộ, thanh âm hơi có chút run rẩy “Cái gì?”

“Nàng...” Hắc nhẹ nhàng thở dài “Nếu ... Nàng nếu thật thích Thu Thiên, ta sẽ phái người đuổi theo đem nàng trở về.”

4b5afea4_5e0f2dc8_00j7052iiwh.gif

Thứ 60 lễ: Xà Lang Quân (60)

“Không... Không cần.” Ý thức được mình trả lời quá khẩn cấp, giọng nói lại hơi trì hoãn một chút “Trong nhà nếu xảy ra chuyện, tại sao có thể làm trễ nải nàng được!” Mang Thu Thiên trở lại chưa chắc đã phải là Thu Thiên ban đầu, nàng không muốn ngày ngày đi theo bên cạnh mình cũng là một con quỷ biến thành người.

Phía sau Triệu Hiền Văn im lặng một lúc lâu, cảm giác được sau lưng có đôi mắt nhìn mình chằm chằm, Chi Lan cắn cắn môi, cuối cùng cũng không quay đầu lại, đi ra ngoài.

Chi Lan thần thái chật vật chạy trở về phòng, hô hấp dồn dập, ngồi ở đầu giường, hai tay đè thật chặt trước ngực, hấn đã nhìn ra, hấn đã nhìn ra, hấn nhất định là đã nhìn ra.

Làm sao bây giờ? Hạc Nhi phải làm sao bây giờ? Nàng thực ngốc, nàng tại sao không không chế được cảm xúc của mình, nàng không lo lắng đến sự sống chết của bản thân, chẳng qua là tính mạng của Hạc Nhi không thể có sơ xuất a!

Thu Thiên cũng vì do nàng sơ xuất mà...

Hạc Nhi, bất luận như thế nào nàng không thể mất đi Hạc Nhi. Trong ánh mắt mê loạn loại đột nhiên bắn ra quang mang kiên nghị.

Từ hôm đó trở đi, Chi Lan nói thân thể không được thoải mái, cả ngày nhốt mình ở trong phòng, Triệu Hiền Văn cũng không gạn hỏi gì nàng thêm.

Kỳ quái chính là, Triệu Hiền Văn nhìn thấy cửa phòng đóng chặt, cũng chỉ khẽ thở dài, liền quay đầu rời đi, cũng không miễn cưỡng nàng cái gì. Chỉ có Hạ Vũ ngày ba lần mang thức ăn đến cho nàng.

Hạc Nhi cũng mấy lần muốn gặp mẹ, Chi Lan cũng chỉ là cách cánh cửa, nhẹ giọng nhỏ nhẹ dặn dò mấy câu, nói không được ham chơi, chú ý thân thể...

Bảy ngày sau, Chi Lan rốt cục đi ra, nhưng đối với Ngô quán gia nói muốn đi chợ. Ngô Thông được chứng kiến tính tình ngày đó của Chi Lan, ngay cả công tử cũng không nói gì nàng, hẳn tự nhiên không dám nói thêm cái gì. Không thể làm gì khác hơn là trì hoãn thời gian, về phía sau viện bẩm báo công tử.

Vậy mà khi Ngô Thông vừa xoay người đi, Chi Lan liền cùng Hạ Vũ lên xe ngựa, chạy thẳng tới chợ.

Ngô Thông gấp đến độ cuồng cuồng cả lên, công tử nhưng là đã phân phó qua, không có mệnh lệnh của hắn, bất luận kẻ nào ở bên trong trang cũng không được ra ngoài.

Trong lòng sốt ruột không yên, rốt cục cũng đợi được đến khi công tử trở về, Triệu Hiền Văn nghe xong hơi khẽ cau mày, nói với Hắc Nham bên cạnh: “Người âm thầm đi theo, nếu bên cạnh xuất hiện tiểu yêu rình mò, người chỉ cần đuổi bọn chúng đi là được, nên nhớ ở bên trong trăm thước chung quanh Chi Lan không được sát giới.”

Bởi vì Chi Lan đã ăn hoàn đan, linh khí bên trong thân thể tiết ra bên ngoài, sẽ trở thành thánh phẩm cho bọn tiểu yêu muốn tu luyện.

“Công tử, cần gì phải đuổi đi, trực tiếp giết chết không phải là đã bớt đi một nỗi lo hay sao. Chi Lan phụ nhân sẽ không nhìn thấy đâu.”

“Không nhìn thấy?” Triệu Hiền Văn khẽ cười nhạt “Có thật vậy không! Chỉ mong là ta suy nghĩ nhiều ... Hắc Nham, đừng đứng ngây ngốc ở đó nữa, nhanh đi đi.”

“Dạ.”

Thứ 61 lễ: Xà Lang Quân (61)

“Phu nhân, chúng ta đang đi đâu vậy?” Hạ Vũ có chút sợ hãi nhìn Chi Lan đang đánh xe ngựa, trong mắt vẫn chưa hết ngạc nhiên, phu nhân thật là lợi hại nha! Ngay cả xe ngựa cũng biết đánh, phu nhân trước kia có nói nàng cũng là xuất thân từ nhà nghèo, Hạ Vũ vẫn không tin, phu nhân vóc người nhỏ bé dịu dàng như vậy, thanh tú như vậy, đáng vẻ này không thể là một thôn phụ làm việc nông được a!

Chi Lan khẽ mỉm cười với Hạ Vũ ở bên cạnh “Tất nhiên là đi chợ a!”

“Phu nhân tại sao phải... A, Hạ Vũ đã hiểu rồi.” Hạ Vũ đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ nói “Phu nhân là muốn đi chợ mua chút ít đồ tốt đưa cho công tử có đúng hay không, như vậy công tử sẽ cùng phu nhân hòa hảo như lúc ban đầu.”

Chi Lan ngơ ngác một chút, tiếp theo nhẹ nhàng cười một tiếng “Không tệ, đúng là như vậy.”

Hạ Vũ bĩu môi “Vậy tại sao mới vừa rồi Phu nhân lại muốn vội vã đi chợ a? Chờ Ngô quán gia bẩm báo qua công tử, sau đó chúng ta đi không phải tốt hơn hay sao? Vạn nhất công tử tức giận thì làm sao bây giờ? ”

“Nếu hắn thật tức giận, ta cùng Hạc Nhi chắc cũng khó giữ được mạng sống.”

“Cái gì? Phu nhân, Hạ Vũ không rõ.”

Chi Lan cười cười “Không rõ cũng tốt...” Giọng nói đột nhiên ngừng lại, thần sắc cũng khấn trương lên.

Hạ Vũ thấy Chi Lan trong nháy mắt sắc mặt trắng nhợt, nghi ngờ hỏi: “Phu nhân, người làm sao vậy? Có phải là không thoải mái hay không? Nếu không để Hạ Vũ đánh xe cho, Hạ Vũ mặc dù...”

Chi Lan bỗng dừng hẳn rồi nói một cái “Hạ vũ, người ngồi cho vững nha.” Cầm lấy roi ngựa “Giá!” Xe ngựa nhanh chóng chạy.

Hạ Vũ hai tay bắt được bên cạnh thùng xe, bị làm cho sợ đến mức oa oa kêu to: “Phu nhân, không cần đi nhanh như vậy được không! Chúng ta còn thừa thời gian mà, phu nhân, Hạ Vũ sắp bị té xuống xe.”

Chi Lan làm như không nghe thấy, chỉ đưa mắt kính hãi đầy khiếp đảm nhìn khắp bốn phía, liều mạng đánh xe ngựa chạy như bay, đột nhiên, Chi Lan ánh mắt trợn to, kéo dây cương lại “haiz...” hai con ngựa phía trước đột nhiên bị người kéo lại, bốn vó tung cao, hí dài một tiếng, ngừng lại.

“Ai nha nha... Cứu mạng a! A...” Hạ Vũ suýt nữa bị quăng ra khỏi thùng xe, tóc rối bù lồm cồm ngồi dậy “Phu...phu nhân, chuyện gì xảy ra vậy?”

Chi Lan chỉ kinh ngạc nhìn phía trước, ngay sau đó thở dài một hơi, lúc này mới quay lại nhìn Hạ Vũ một cái “Người không sao chứ?”

Hạ Vũ nuốt nuốt nước miếng “Phu nhân, Hạ Vũ....Hạ Vũ còn chịu được. Nếu có thể phu nhân đi chậm lại một chút là tốt nhất.”

Chi Lan cười cười “Được rồi, đi chậm một chút... Giá...” Xe ngựa một lần nữa lên đường. Lần này quả nhiên chậm hơn rất nhiều. Hạ Vũ cũng rất cục cựa cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Thứ 62 lễ: Xà Lang Quân (62)

Xe ngựa chạy để lại một làn bụi mù ở phía sau, Hắc Nham nhìn theo bóng lưng xe ngựa đang dần đi xa, nhẹ ho hai tiếng, nói: “Bạch y, người nói Chi Lan phu nhân có phải hay không đã nhìn thấy chúng ta?”

Nữ nhân tuyệt sắc bên người cúi đầu trả lời nhàn nhạt: “Bạch y không biết.”

Hắc Nham nghi ngờ gãi gãi đầu “Vậy thì thật là kỳ quái, vẻ mặt của phu nhân... Tính, không muốn nàg...” Nhìn một chút bốn phía cánh rừng, mắt lộ ra một tia quang mang thị huyết, tiếc nuối nói: “Aiz, công tử thế nhưng không để cho ta mở sát giới, thật là tức nghẹn chết người mà.”

Bạch y đột nhiên nói: “Công tử chỉ phân phó ở bên trong trăm thước chung quanh phu nhân không ở sát giới, nhưng ở ngoài trăm thước thì...”

“Đúng vậy!” Hắc Nham vui mừng “Bạch y, người quả là thông minh.” quang mang thị huyết chuyển hướng nhìn vào trong rừng, nhếch miệng cười một tiếng, phất ống tay áo nói: “Bạch y, người tiếp tục đi theo xe ngựa, bảo vệ phu nhân, ta đi kiểm một chút thức ăn cho đỡ nghiền.”

“Dạ.”

“Phu nhân sau khi đến chợ, liền đến quán ăn, thời gian cùng Hạ Vũ uống trà mất nửa nén hương, kêu một phần bánh nướng. Sau đó lại ở chợ đi dạo nửa canh giờ, hai người chia nhau ra đi mua vải vóc, trang sức, vòng đeo tay, đai lưng, sau đó mua một bó hương, mang theo Hạ Vũ đến miếu thờ cách chợ ba dặm ở bên ngoài, công đức mười hai lượng bạc, sau được trụ trì mời đến sương phòng ở hậu viện nghỉ ngơi. Một nén nhang sau đi ra ngoài. Bởi vì trên người trụ trì có khoác áo cà sa, bạch y không dám tới quá gần, nên cũng không biết phu nhân cùng trụ trì ở bên trong sương phòng đã nói những gì. Sau khi Phu nhân từ miếu thờ đi ra ngoài, liền cùng Hạ Vũ trực tiếp trở về cái Long Sơn trang.” Sau khi Bạch y bấm báo xong, lui qua một bên.

Triệu Hiền Văn gật đầu “Phu nhân hiện ở nơi nào?”

Ngô Thông đứng ra đáp lời nói: “Ở Phong Phi viện.”

“Nha. Các người lui xuống đi... Hắc Nham, người đi theo ta.”

Đi vào trong một căn phòng có tạo hình kỳ lạ, Triệu Hiền Văn ngồi xuống tám bồ đoàn (*), ý bảo Hắc Nham ngồi vào đối diện.

(*bồ đoàn: Bồ là cỏ bồ, đoàn là tròn. Người xưa dùng cỏ bện lại thành nệm có hình dáng tròn để ngồi thiền, lạy Phật hoặc ngồi tụng kinh.)

Triệu Hiền Văn đầu tiên là trầm tư một chút, thấy Hắc Nham một bộ dạng nhấp nhúm ngồi không yên, khẽ mỉm cười, nói: “Hắc Nham, người theo ta đã bao lâu.”

“Ừm, hình như là đã bảy trăm năm, công tử.”

Triệu Hiền Văn cười nói: “Là bảy trăm mười ba năm, lẻ sáu tháng.”

Hắc Nham cười hắc hắc “Công tử trí nhớ thật tốt. Không biết công tử gọi Hắc Nham đi vào đây, là có chuyện gì quan trọng muốn phân phó a!”

Triệu Hiền Văn trầm mặc một hồi lâu mới nói: “Tiểu yêu Bạch Y mà người thu nhận không phải là yêu tinh tầm thường, mà là tập hợp của bốn yêu lực tạo thành. Người sau này chuyện gì cũng phải tự mình suy nghĩ, không nên lệ thuộc mọi chuyện vào nàng, tránh cho tương lai chủ biến thành nô bộc, nô bộc ngược lại làm chủ, đến lúc đó sẽ khó mà lợi dụng được nàng.”

Thứ 63 lễ: Xà Lang Quân (63)

“Công tử, sẽ không có chuyện đó đâu, đừng nói chuyện về ta nữa, hãy nói chuyện của công tử đi!”

Triệu Hiền Văn đưa mắt nhìn về nơi xa xăm “Hắc Nham, thiên kiếp lần này chỉ sợ...”

“Công tử, có Chi Lan phu nhân ở đây, người còn lo lắng cái gì a? Chờ thiên kiếp đi qua, pháp lực của người sẽ được nâng cao thêm một bước, đắc đạo thành tiên cũng không thành vấn đề, đến lúc đó gia tộc chúng ta sẽ là bá chủ của yêu giới.”

“Hắc Nham, ta hôm qua vừa bấm đốt ngón tay tính lại một lần nữa, tính ra thiên kiếp của ta là cái gì.”

“Người có tính ra không?” Hắc Nham há to mồm “Nếu tính ra được thì thật tốt quá, chúng ta có thể đề phòng được nhiều chuyện hơn.”

Triệu Hiền Văn than khẽ, hồi lâu mới nói: “Là tình kiếp.”

“Tình?” Hắc Nham lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, nhưng ngay sau đó cười nói: “Công tử, nếu là tình kiếp, thì không cần phải lo lắng, loại tình cảm của người phạm làm sao công tử có thể để ở trong lòng được, hơn nữa...” Bỗng dưng, Hắc Nham dừng lại, kinh ngạc há to mồm, hần đi theo công tử nhiều năm như vậy, hiểu rõ tính tình công tử như lòng bàn tay, tự nhiên ý thức được cái gì “Công tử, tình kiếp kia không phải là liên quan đến Chi Lan phu nhân đó chứ?”

Triệu Hiền Văn cười cười, thở dài “Mấy ngày trước đây, ta trong lúc bất chợt đã có ý niệm làm vợ chồng cả đời với Chi Lan ở trong đầu, nghĩ thầm chờ sau khi thiên kiếp trôi qua, liền sẽ trở thành một Triệu Hiền Văn cả đời, cùng Chi Lan sống đến đầu bạc răng long, nếm thử hoan ái của nhân gian. Đợi sau khi tỉnh táo lại, thế nhưng lại bị cái ý nghĩ này làm cho kinh hãi, bấm ngón tay tính toán mới biết, thiên kiếp lần này chính vì một chữ tình.”

“Nhưng là công tử...” Hắc Nham vội vàng nói “Chi Lan phu nhân là chúng ta tìm đến a? Nói như vậy ngay từ đầu không phải chúng ta...”

“Này cũng có thể gọi là sự đùa cợt của thiên ý.”

Hắc Nham bỗng nhiên từ dưới đất đứng phắt dậy “Công tử, để ta đi giết nàng, tình kiếp này liền sẽ tự nhiên sẽ bị phá... Ai ui !” Hắc Nham mới đi tới cửa liền bị một cỗ ngoại lực kéo trở lại, ngã ngồi xuống mặt đất, hần không phục quát to một tiếng “Công tử...”

“Không có mệnh lệnh của ta, không cho phép bất luận kẻ nào đã thương nàng dù chỉ là một cọng tóc.”

“Công tử, chỉ là một người phạm mà thôi, hơn nữa mỹ nữ trên thế gian còn rất nhiều, rất nhiều a~, chờ thiên kiếp qua đi, công tử muốn chọn dạng người nào mà chả được.”

“Hắc Nham, ta tuy đã có hơn ngàn năm pháp lực, nhưng đối với chuyện tình yêu cũng là lần đầu tiên ném trái, trước kia ta cùng Hoa Yêu, người phạm cũng chỉ là chơi đùa, dây dưa một chút, duy chỉ có đối với Chi Lan, ta không nhẫn tâm đả thương nàng chút nào, từ khi tu luyện đến nay, ta cho dù không cố ý muốn đả thương đến tính mạng của người phạm, nhưng ta cũng không phải là một người thiện lương gì, lần này rõ ràng tính ra thiên kiếp có liên quan đến Chi Lan, bằng với tính tình trước kia của ta, ta chắc chắn đã sớm diệt trừ nàng rồi, nhưng hôm nay...”

Thứ 64 lễ: Xà Lang Quân (64)

“Công tử, tình yêu gì đó của người phạm ta cũng không hiểu, nhưng Chi Lan phu nhân tướng mạo cũng bình thường, bộ dáng lại yếu đuối, bất quá cũng chỉ được xếp ở hạng trung đẳng trong thế giới của người phạm mà thôi, Hắc Nham thật sự không thể hiểu nổi, nàng có cái gì mà làm cho công tử thích đến vậy, theo ta, Hạnh Hoa tiên tử mà một trăm năm trước chúng ta gặp, mới thật sự là mỹ nhân nha! Đáng tiếc người ta hoa rơi hữu ý, nhưng công tử tâm địa cũng là sắt đá.”

Triệu Hiền Văn thật giống như là đang nghĩ lại đoạn hồi ức trước kia, cười một chút, than nhẹ một tiếng nói: “Có khi tình yêu cũng không phải là chỉ nhìn vẻ bề ngoài, vả lại tiên yêu khó có thể kết hợp.”

“Nhưng là công tử, Chi Lan phu nhân là phạm nhân, giới luật của trời cũng là không cho phép.” Hắc Nham lập tức nói.

Triệu Hiền Văn chẳng qua chỉ cười cười, nhưng không có lên tiếng.

Hắc Nham không phục, con người vòng vo vừa chuyển.

Triệu Hiền Văn liếc hán một cái, nói: “Không cho thương tổn nàng cùng Hạc Nhi.”

“Đưa ra giải quyết cuối cùng, ta không có...”

“Người cũng không được sai sử người khác, ở trước khi thiên kiếp của ta chưa đến, không được phép phát sinh ra bất cứ biến hóa nào. Nàng mặc dù là tình kiếp của ta, nhưng có lẽ cũng là người duy nhất có thể cứu ta.”

Chi Lan cẩn thận cầm lấy tay phải của Hạc Nhi, dùng kim chỉch vào ngón trỏ, nhỏ một giọt máu vào trong chén. Sau đó, Chi Lan đem ngón trỏ của Hạc Nhi để vào trong miệng hút một chút, ngay sau đó lại thổi thổi, cười nói: “Còn đau không?”

Hạc Nhi lắc đầu “Mẹ, một chút cũng không đau.”

Chi Lan vui mừng mỉm cười, tiếp theo đổ một chút sương buổi sớm nàng hứng lấy từ trên những chiếc lá vào trong chén đã nhỏ sẵn một giọt máu của Hạc Nhi, quấy mấy cái, mở cửa sổ ra, đem chén đặt ở bên cửa sổ, ánh mặt trời chiếu thẳng đến chỗ cái chén

“Mẹ, tại sao không đem chuyện này nói với phụ thân, cả nhà ta cùng nhau làm có phải tốt hơn không?” Hạc Nhi ngoan ngoãn ngồi ở một bên, nhìn mẫu thân loay hoay với cái chén. Kể từ sau khi mẫu thân ngã bệnh, có khi đến gặp nó để chỉch ngón tay nó, lấy hai đến ba giọt máu. Nói muốn cầu phúc, làm như vậy sẽ mang lại may mắn đến cho cả nhà. Hạc Nhi tự nhiên là rất tin, không nghi ngờ gì, chẳng qua là tò mò về quá trình cầu phúc.

Chi Lan ngẩng đầu đối với Hạc Nhi cười nói: “Cha con bề bộn nhiều việc, chuyện này hai mẹ con ta làm là tốt nhất.”

“Nhưng là con nghe Hạ Vũ tỷ tỷ nói, phụ thân cả ngày đều ở tại hậu viện đọc sách, cũng không bận rộn a!”

Chi Lan ngẩn ra, lập tức nói: “Con vẫn chỉ là một đứa nhỏ, chờ con lớn lên sẽ hiểu rõ mọi việc.”

Hạc Nhi chu cái miệng nhỏ nhắn lên, khờ dại nói: “Lại là lớn lên, aizz! Con lúc nào mới có thể trưởng thành a! Hắc Nham thúc thúc nói như vậy, mẹ nói như vậy, tỷ tỷ xinh đẹp cũng nói như vậy...”

“Ai là tỷ tỷ xinh đẹp?” Chi Lan tâm cả kinh.

7. Chương 7: Thứ 65 Lễ: (65-74)

“A!” Hạc Nhi đột nhiên lấy tay che cái miệng lại, cũng ý thức được mình lỡ miệng. “Mẹ, con, con...”

“Hạc Nhi, nói ẹ biết, tỷ tỷ xinh đẹp là ai?” Chi Lan nghiêm túc nói.

Hạc Nhi lắc đầu “Mẹ, con đã hứa với tỷ tỷ là sẽ giữ bí mật.”

“Đối với mẹ cũng không thể nói sao?”

“Mẹ, chuyện của mẹ con ta đều giữ bí mật với phụ thân a! Đây là bí mật. Không phải là mẹ đã từng nói, làm người phải luôn giữ chữ tín hay sao!”

Chi Lan á khẩu không trả lời được, không biết có nên tự trách bản thân mình đã giáo dục con quá tốt hay không. Trong lòng mặc dù lo lắng vạn phần, rồi lại tức giận không được, suy nghĩ một chút, lại nói: “Được rồi Hạc Nhi, bây giờ mẹ hỏi con đáp, con không cần nói ra, nếu mẹ nói đúng, con chỉ cần gật đầu là được, nếu không đúng chỉ cần lắc đầu, như vậy sẽ không tính là đã làm trái lời hứa.”

Hạc Nhi suy nghĩ một chút “Hẳn là không tính a~.”

“Mẹ hỏi... Vị tỷ tỷ xinh đẹp kia có phải có phải là người luôn mặc y phục màu trắng không?”

Hạc Nhi gật đầu.

Chi Lan hít sâu một hơi, lại hỏi: “Vị tỷ tỷ xinh đẹp kia có phải hay không mới chỉ tầm mười bảy mười tám tuổi, giữa lông mày có một nốt ruồi màu hồng đúng không?”

Hạc Nhi lại gật đầu “Mẹ, mẹ đã nhìn thấy vị tỷ tỷ xinh đẹp kia a?”

Chi Lan trong lòng cả kinh, quả nhiên là nàng. Thu Thiên chỉ xa xa nhìn thấy qua thân ảnh của nàng, liền vĩnh viễn biệt tích. Vì sao đối với Hạc Nhi... “Mẹ chưa từng thấy qua, mẹ chỉ đoán vậy thôi, mẹ lại hỏi con, có phải nàng luôn ở bên cạnh Hắc Nham đúng không?”

Hạc Nhi lắc đầu.

Chi Lan ngẩn ra “Con cùng tỷ tỷ xinh đẹp ước định, Hắc Nham cũng không biết?”

Hạc Nhi gật đầu.

Ồ! Kỳ quái! Chi Lan lâm vào trầm tư. Chờ Chi Lan lấy lại tinh thần, lại thấy Hạc Nhi vẻ mặt ủy khuất ngồi ở trên ghế, hai tay nhỏ bé chống cằm, ánh mắt có chút cô đơn nhìn phía trước.

“Hạc Nhi, con sao vậy?”

Hạc Nhi quay khuôn mặt nhỏ nhắn lại, đáng thương nói: “Mẹ, con có cảm giác, cảm thấy làm như vậy không đúng, con đã đáp ứng tỷ tỷ xinh đẹp là sẽ giữ bí mật, nhưng là con ...”

Chi Lan mâu quang khẽ chớp động, cúi người xuống, từ ái xoa xoa đầu nhỏ của Hạc Nhi “Hạc Nhi, trên đời có một số việc không thể như ý của chúng ta được, có một số việc con cảm thấy rất khó chịu, nhưng con nhất định vẫn phải làm. Hiểu chưa?”

Lắc đầu “Hạc Nhi không rõ.”

“Chờ con...”

“Lớn lên sẽ hiểu có đúng hay không?” Hạc Nhi thanh âm chán nản nói tiếp.

Chi Lan trấn an cười cười.

“Phu nhân.” Thanh âm của Hạ Vũ từ bên ngoài cửa vang lên “Thanh Nhi ở Phong Phi viện tới đón Hạc Nhi trở về để nghỉ ngơi.” Đã đến giờ ngủ trưa của Hạc Nhi.

Thứ 66 lễ: Xà Lang Quân (66)

“Là Thanh Nhi tỷ tỷ tới.” Hạc Nhi từ trên ghế nhảy xuống, Thanh Nhi là một trong hai nô tỳ hầu hạ bên cạnh Hạc Nhi, ngày đêm như hình với bóng chiếu cố Hạc Nhi, nếu đem ra so sánh, Hạc Nhi đối với Thanh Nhi còn thân thiết hơn đối với Hạ Vũ.

“Mẹ, con trở về phòng đây.”

Chi Lan gật đầu “Đi đi.”

Sau khi Hạc Nhi rời đi không lâu, Chi Lan đi đến bên cửa sổ cầm chén lên, vừa từ trong lòng ngực lấy ra một gói nhỏ phấn vụn, rắc vào trong chén. Chỉ trong chốc lát, vết máu trong chén hóa thành không có. Nghiêm nhiên trong chén là nước trong suốt.

Đem nước đổ vào trong ấm trà, đặt lên lò sưởi đang được đốt ở trong góc phòng. Đun thành một bình trà nóng, đúng lúc Hạ Vũ mang lên một chút điểm tâm, cầm theo cả một bàn cờ tướng. Hai người cùng ngồi xuống, trong không gian yên tĩnh, cùng nhau đánh cờ.

“Phu nhân, cờ đen của nô tỳ đặt ở chỗ này có gì sai hay không ?”

Chi Lan nhíu mày nhìn một chút “Tự nhiên là không sai, bất quá nếu quân cờ trắng của ta đặt xuống chỗ này, thì người sẽ bị ta ăn hai quân cờ.”

“Vậy ta đặt ở chỗ này là tốt nhất.” Hạ Vũ lập tức đổi vị trí đặt quân cờ

“A, nơi này a!” Chi Lan cũng đuổi theo.

Thì ra là hai người cũng không biết chơi cờ, hai ngày được Triệu Hiền Văn giảng giải, mới có thể hiểu được một chút ít, thay vì nói hai người tỷ thí với nhau, chẳng bằng là nói hai người đang cùng nhau học chơi cờ.

Bỗng dưng, Hạ Vũ đột nhiên vui mừng hét to một tiếng, “Wow, phu nhân, lần này nô tỳ nhất định thắng.”

Chi Lan chau mày, nhìn toàn bộ bàn cờ một hồi lâu, suy nghĩ một lát, rốt cục hạ xuống một quân cờ

Hạ Vũ cũng vội vàng đặt xuống một quân cờ, nhưng nước cờ này đã rơi vào bên trong lộ tử của Chi Lan.

“Ồ! Phu nhân, hình như là người đã thắng, chuyện gì xảy ra? Mới vừa rồi rõ ràng là nô tỳ a.”

“Kia, liền hạ ở chỗ này là tốt nhất.” Đột nhiên một quân cờ màu đen được hai ngón tay kẹp lên, đặt xuống trên bàn cờ.

“Công tử.” Hạ Vũ cả kinh, đứng lên. Minh thật đúng là chơi cờ quá nhập tâm, ngay cả công tử lúc nào xuất hiện cũng không phát hiện ra, đáng chết, thật đáng chết mà. Nếu bị Ngô quản gia biết, thể nào cũng lại bị phạt tiền công.

Triệu Hiền Văn cười cười “Không sao.”

Chi Lan đứng lên, đối với Triệu Hiền Văn cười nói: “Chàng thấy người đệ tử này của chàng kỳ nghệ thể nào a?”

Triệu Hiền Văn gật đầu, phê bình nói: “Nàng có tiềm năng, nhưng kinh nghiệm vẫn chưa nhiều, ra tay vẫn còn dẫn đo không dứt khoát, cho nên luôn ở thế hạ phong.”

Chi Lan sáng giọng: “Thì ra là không phải khen ta a! Nếu như thế chúng ta đấu thử với nhau ván kế tiếp, chàng thấy thế nào a?”

“Này...” Triệu Hiền Văn suy nghĩ một chút, thời gian vẫn còn sớm “Được, chúng ta chơi ván tiếp theo.”

Thứ 67 lễ: Xà Lang Quân (67)

Chi Lan khẽ mỉm cười “Hạ Vũ, ở bên cạnh hầu hạ, châm trà cho công tử.”

Nói là chỉ chơi một ván, nhưng là chơi đến hơn ba ván vẫn không cảm thấy chán. Hai người cứ thế chơi cờ đến hết cả buổi chiều.

Gần tới ban đêm, Hắc Nham đột nhiên xuất hiện, trận đại chiến kỳ nghệ này mới được coi là kết thúc.

“Chi Lan kỳ nghệ tiến bộ thật thần tốc.” Triệu Hiền Văn vận thất lưng mệt mỏi cười nói.

Chi Lan cười nói: “Ta biết là chàng nhường ta, để cho ta thắng đến năm ván liền.” sau đó nhìn sắc trời “Thật là, cũng đã trễ thế này rồi sao... Hạ Vũ, người ở bên cạnh cũng không biết nhắc nhở.”

Triệu Hiền Văn đột nhiên nói có chuyện phải làm, liền cùng Hắc Nham rời đi. Cũng nói cơm tối không cần phải chờ hẳn.

Chi Lan cũng không hỏi gì nhiều, chỉ nói lời xin lỗi: “Thật xin lỗi, ta đã làm trễ nãi thời giờ của chàng.”

Triệu Hiền Văn cười cười “Nói linh tinh, là do bản thân ta thấy vui đến quên cả trời đất, thời gian chúng ta ở chung một chỗ trôi qua nhanh thật.” Nói xong thật sâu nhìn Chi Lan một cái, mới cùng Hắc Nham xoay người rời đi.

Hạ Vũ ở một bên len lén che miệng lại, nghĩ thầm, từ sau khi chuyện của Thu Thiên xảy ra, hôm nay mới thấy phu nhân cùng công tử hòa hảo lại với nhau, so với trước kia có vẻ càng thêm thân ái hơn, nhưng có khi lại cảm thấy bọn họ đối với nhau khách khí hơn trước, nhưng là Triệu mẹ nói, vợ chồng nhà giàu sang người ta cũng là như vậy, hơn nữa cũng có thể là như vậy mới đúng. Bỗng dưng vừa ngẩng đầu lên, thấy Hắc Nham đang nhìn nàng. Nguy rồi, hành động mờ ám của mình bị hắn thấy được, vội vàng cúi đầu xuống.

“Hạ Vũ, người đi đến Phong Phi viện gọi Hạc Nhi đến đây.” Sau khi bọn Triệu Hiền Văn rời đi, Chi Lan phân phó Hạ Vũ đang đứng bên cạnh.

“Dạ.”

Cửa phòng mở ra, lại được đóng kín lại ngay. Tuy thế vẫn mang vào trong phòng một trận gió lạnh, phía ngoài đã là trời đông giá rét, bên trong phòng bởi vì có lò sưởi ấm áp nên không cảm thấy cái lạnh giá ở bên ngoài, ngược lại có cảm giác ấm áp như mùa xuân. Nhìn chén trà Triệu Hiền Văn đã uống cạn ở trên bàn, Chi Lan kinh ngạc nhìn một hồi lâu, bỗng dưng cầm chén trà lên, khẽ vuốt dọc theo thân chén, lâm vào trầm tư.

Hắn rốt cục đã uống!

Nửa đêm, Hạ Vũ đang chìm vào trong giấc ngủ say, lại bị Chi Lan gọi dậy “Phu nhân, có chuyện gì vậy?”

“Suyt! Nhỏ giọng một chút.” Chi Lan nhẹ giọng nói “Nhanh mặc y phục chỉnh tề vào. Mặc nhiều một chút, ban đêm lạnh đó.” Nói xong lại quay trở lại phòng trong, Hạc Nhi cũng là đang nửa mê nửa tỉnh, miệng ngáp liên tục, ngồi ở đầu giường.

“Mẹ, chúng ta muốn làm gì a?” Thật là cao hứng, mẹ nói tối nay muốn ôm nó ngủ, nó cảm thấy rất vui vẻ, thật vất vả mới vừa ngủ được có một chút, lại bị mẫu thân đánh thức dậy.

“Phu nhân.” Hạ Vũ choàng thêm áo bông ở bên ngoài đi vào phòng trong, nàng là thiếp thân tỳ nữ của Chi Lan, ban đêm nếu là Triệu Hiền Văn không có ở đây, nàng liền nằm canh ở bên ngoài buồng, ban đêm tỉnh thoảng lại dậy để cho thêm chút ít củi vào lò sưởi. Đang ngủ mơ mơ màng màng, cứ tưởng phu nhân vì lạnh nên mới gọi nàng dậy

Thứ 68 lễ: Xà Lang Quân (68)

Chi Lan xoay người lại nhìn nàng, tức giận nói: “Ta bảo người mặc quần áo chỉnh tề vào, người lại ăn mặc phong phanh thế này là sao?”

Hạ Vũ bị Chi Lan mắng, lập tức thanh tỉnh “Nha... Lập tức, lập tức đi ngay.” Chạy về buồng ngoài, nhanh chóng cầm quần áo mặc vào, mặc dù không biết phu nhân đến tột cùng là muốn làm cái gì. Một nén nhang sau, toàn bộ đã chỉnh tề. Chi Lan đem Hạc Nhi bao bọc thật kỹ vào trong một chiếc chăn bông to, công ở phía sau lưng, cùng Hạ Vũ đi từ cửa hông ra khỏi sơn trang, ở bên ngoài sơn trang đã có một chiếc xe ngựa chờ sẵn.

Hạ Vũ ngạc nhiên trừng to mắt, di! Người đánh xe nhưng lại là một vị hòa thượng, nhưng kỳ lạ hơn là bốn góc xe ngựa lại treo phật châu (*), Hạ Vũ cũng không nhịn được nữa “Phu nhân, đến tột cùng là chúng ta đi đâu a?”

(*phật châu: chuỗi tràng hạt dùng để niệm kinh của các nhà sư)

“Lên xe rồi hãy nói.” Chi Lan nói.

Hạ Vũ trước nhảy lên xe ngựa, tiếp lấy Hạc Nhi, sau đó Chi Lan cũng ngồi vào trong xe. Roi ngựa nhẹ nhàng vung lên, xe ngựa im ắng rời khỏi Long Sơn trang.

Hạc Nhi dựa vào Chi Lan buồn ngủ, Chi Lan lấy lò sưởi nhỏ xíu đã chuẩn bị sẵn ra, đặt vào trong lòng Hạc Nhi, sưởi ấm cho nó. Xe ngựa lao đảo đi trên đường tối om, cũng là chạy trốn thật nhanh.

“Phu nhân.” Hạ Vũ vén rèm xe nhìn ra bên ngoài cửa xe một chút, bên ngoài là một màu tối đen, xoa xoa hai bàn tay vào nhau, thật là lạnh a! “Phu nhân, chúng ta rốt cuộc muốn đi đâu a?” Bây giờ trên đỉnh đầu của Hạ Vũ là một dấu chấm hỏi to đùng!

“Đi trần trên.”

“A! Nếu vậy... Nếu vậy cũng không cần phải đi ngay trong đêm khuya khoắt a! Hôm qua công tử không phải đã nói, không có mệnh lệnh của công tử, thì bất luận kẻ nào cũng không được ra khỏi sơn trang hay sao? Bây giờ công tử đang dưỡng bệnh tại hậu viện, phu nhân nhưng lại len lén...” những lời sau nàng không dám nói ra, nhưng cảm thấy phu nhân muốn lợi dụng lúc công tử ngã bệnh để đi ra khỏi sơn trang.

Chi Lan cười lạnh một tiếng “Hắn dĩ nhiên sẽ không để cho chúng ta đi ra ngoài.”

“Công tử không phải đã nói trong núi chung quanh đây xuất hiện mãnh thú hay sao, tự tiện đi ra khỏi sơn trang sẽ gặp phải nguy hiểm.” Hạ Vũ đem những lời Triệu Hiền Văn đã nói ngày hôm qua, nói lại một lần nữa.

“Nếu như chúng ta không rời đi thì mới thật sự sẽ gặp nguy hiểm! Thật ra thì chúng ta đang đi đến ngôi chùa ở ngoài trấn, chỉ có trụ trì mới có thể bảo vệ được tính mạng của chúng ta.”

“A!” Hạ Vũ kinh ngạc há hốc mồm, càng ngày càng mơ hồ “Phu nhân, Hạ Vũ không rõ.”

Chi Lan cười cười “Không rõ là tốt nhất...” Than nhẹ một tiếng “Ta cũng chỉ có thể mang theo một mình người, còn những người khác, aiz! Chỉ mong hắn có hạ thủ lưu tình, dù sao bọn họ cái gì cũng không biết.”

“Phu nhân, cái gì mà hạ thủ lưu tình a?” Hạ Vũ chân mày chau lại

“Mẹ, Hạc Nhi cũng không hiểu.” Hạc Nhi toàn thân được bao kín bởi chăn bông, chỉ lộ ra ánh mắt cùng cái miệng nhỏ nhắn.

Thứ 69 lễ: Xà Lang Quân (69)

“Con không cần hiểu, chỉ cần tin tưởng vào mẹ là được.” Mẹ làm tất cả mọi chuyện nhưng cũng chỉ là vì để bảo vệ cho con a!

“Dạ.” Hạc Nhi đầu dựa vào trước ngực của Chi Lan, Chi Lan dựa lưng vào vách xe, chậm rãi nhắm mắt lại. Hạ Vũ mặc dù cũng lạnh, nhưng cũng không vượt qua được cơn buồn ngủ, dựa vào vách xe nhắm mắt lại chìm vào trong giấc ngủ.

Bỗng dưng, con ngựa hí vang, xe ngựa đột nhiên ngừng lại, ba người đang ngồi ở trong xe, thân thể nghiêng về phía trước “Ai ui!” Hạ Vũ xui xẻo nhất, đầu đụng phải cạnh xe, đau đến nàng mắt đỏ ngầu rơm rớm nước mắt. Chi Lan nhưng chỉ lo che chở cho Hạc Nhi, thất lưng cũng va phải cạnh xe một chút, khẽ chau mày, nhưng cũng chẳng quan tâm trên người mình có bị thương hay không.

Vén rèm xe lên, vội hỏi: “Tại sao lại dừng lại...” Thấy ngăn cản phía trước xe là một con Mãng Xà cực lớn màu đen, thanh âm đột nhiên ngừng lại. Đầu của Hắc Mãng to lớn hơn mấy lần so với đầu ngựa, hướng chỉ thân thể lại cao lớn, phá hỏng luôn cả con đường. Chi Lan dĩ nhiên nhận ra được con Hắc Mãng này, cũng không phải là lần đầu tiên thấy mãng xà hung hãn. Ánh trăng vốn đang được những đám mây dày che lấp,

lúc này thế nhưng lại trùng hợp lộ dần ra, dưới ánh trăng thanh lãnh, trên thân thể của Hắc Mãng hiện ra từng lớp vảy da rắn vô cùng rõ ràng, lộ ra quỷ dị.

Hạ Vũ cũng thò đầu ra bên ngoài xe ngựa dò xét “Phu nhân, cái gì... A...” Đợi thấy rõ quái vật trước xe ngựa, chớp mắt, lăn đùng ra hôn mê bất tỉnh.

Chi Lan cũng là không quan tâm đến nàng, trong lòng đang lo lắng cực điểm, Hắc Nham hẳn là phải đi theo bên người hắn mới đúng a! Hắc Nham nếu xuất hiện, hẳn chẳng phải cũng ...

“Mẹ, đây là cái gì...”

Chi Lan kinh hãi quay đầu lại “Hạc Nhi đừng xem...” nhưng cũng đã chậm mất, Hạc Nhi đã nhìn thấy. Hạc Nhi thế nhưng lại không sợ hãi quái vật đang ngăn cản ở trước xe ngựa, ngược lại đem ánh mắt trừng thật to, ngạc nhiên ngắm nhìn.

“Mẹ, hắn thật to a! Là rồng trong truyền thuyết sao? Nhưng là nó không có móng vuốt a! Hắn không phải là rồng rồi...”

Thấy Hạc Nhi nhưng lại không có sợ hãi. Chi Lan tâm tình mới hơi thả lỏng được một chút, những điều đạo sĩ cùng hòa thượng nói quả nhiên không sai, Hạc Nhi quả nhiên là cùng người khác bất đồng. Vị hòa thượng đánh xe kia, lúc này hai tay chấp lại với nhau, trong miệng mặc niệm kinh Phật.

Chi Lan lấy lại bình tĩnh, hỏi hòa thượng bên cạnh: “Tiểu sư phụ, người có biện pháp gì không?” Hắc Nham nếu hiện ra nguyên thân, ngăn cản đường đi của bọn họ, nhất định là đang đợi hắn chạy tới, cơ hội bỏ chạy duy nhất của bọn họ bây giờ, chính là chạy trước khi hắn tới.

“A Di Đà Phật, tiểu tăng đạo hành vẫn kém nên không biết nên xử lý ra sao, phương trượng từng nói, lúc nguy cấp, nữ thí chủ có thể lấy vật ở trong túi gấm ra xem.”

Chi Lan vui mừng “Đúng là có chuyện này.” Vừa nói vừa cởi nút áo choàng ra, từ trong ngực lấy ra một túi gấm.

“A Di Đà Phật, có thể giao cho tiểu tăng mở ra được hay không.”

Thứ 70 lễ: Xà Lang Quân (70)

“Được.” Chi Lan đem túi gấm đưa cho tiểu hòa thượng, bây giờ tiểu hòa thượng đã hoàn toàn trở thành người tâm phúc của Chi Lan.

Tiểu hòa thượng nhận lấy túi gấm, cũng không mở ra, mà là đem nó để vào trong lòng bàn tay, lặng yên đọc chú ngữ, sau đó đem túi gấm thu vào trong ngực.

“Ngươi...” Chi Lan ngẩn người.

“Phu... Phu nhân, Hạ Vũ thật giống như... Thấy được yêu quái...” Hạ Vũ mới vừa bị sợ hãi ngắt đi, trùng hợp lúc này tỉnh lại.

Tiểu hòa thượng đột nhiên nhảy xuống xe ngựa, đi về phía Cự Mãng, tiếp theo quay người lại nhìn Chi Lan. Vung ống tay áo lên, trong chớp mắt nhưng lại biến thành một người khác.

Hạ Vũ mở to mắt “Ngô quản gia! Ta... Ta nhất định là đã thấy quỷ.” lại nhắm chặt mắt lại, tiếp tục lâm vào hôn mê.

Chi Lan sắc mặt đại biến “Ngươi là...”

“Chi Lan!” Lúc này, từ ven đường trong rừng tối như mực chậm rãi đi ra một người.

“Cha!” Hạc Nhi gọi một tiếng.

Chi Lan thân lão đảo hai cái, tay vịn chặt vào thành xe, mới không có bị ngã xuống xe ngựa.

Hạc Nhi thấy được phụ thân, liền muốn nhảy xuống xe ngựa.

“Không được đi!” Chi Lan lớn tiếng quát lên.

“Nhưng là phụ thân...”

“Hắn không phải là cha con!” Chi Lan hô to.

“Mẹ...” Hạc Nhi sợ ngây người, ngồi yên ở trên xe ngựa không nhúc nhích.

“Cha của con có lẽ cũng đã sớm... Đã...” Chi Lan rù rì, cũng rốt cuộc nói không được. Bỗng dưng ngừng đầu nhìn hướng Triệu Hiền Văn, trong ánh mắt bi thương toát ra thật sâu tuyệt vọng cùng hận ý “Người... Người đã sớm biết, chén trà kia người cũng không có chân chính uống có đúng hay không?”

Triệu Hiền Văn chậm rãi hướng Chi Lan đi tới, ở trước xe ngựa dừng lại, nói: “Ta đã uống.”

“A!” Chi Lan sau khi thấy rõ khuôn mặt của Triệu Hiền Văn, kinh ngạc thở gấp một tiếng.

Hạc Nhi ở một bên cũng sợ hết hồn, kêu to trốn ra phía sau Chi Lan, “Phụ thân thật đáng sợ!” Hạc Nhi không sợ hãi con mãng xà to lớn kia, nhưng lại sợ Triệu Hiền Văn.

Thì ra là, khuôn mặt vốn chữ điền chững chạc của Triệu Hiền Văn, hôm nay nhưng hiện đầy gân xanh, bên trái gương mặt lại là những mảng vẩy da rắn trải dài, nếu nhìn kỹ không chỉ là má trái, nửa người bên trái cùng cánh tay trái, nhưng cũng là vẩy da rắn làm cho người ta sợ đến dựng cả tóc gáy.

Duy nhất không biến đổi là cặp mắt thâm thúy, chẳng qua là hôm nay, khi nhìn về phía Chi Lan lại mang theo sự đậm đặc cùng đau lòng.

Triệu Hiền Văn dừng bước lại, nhìn thẳng vào Chi Lan, thản nhiên nói: “Đây chính là bộ dáng sau khi ta uống xong chén trà kia, không cách nào quay lại như trước được nữa.”

Thứ 71 lễ: Xà Lang Quân (71)

“Người vốn cũng không phải là người.” Chi Lan nói từng câu từng chữ rõ ràng.

Triệu Hiền Văn chẳng qua cũng chỉ là khẽ cười một tiếng, liền lại nói: “Vốn định cáo bệnh không ra, để tránh hù đến nàng, nhưng nàng nếu đã sớm biết được chân tướng, ta cần gì phải quan tâm đến bộ dáng hiện tại này nữa!” Nói xong vung ống tay áo lên, quanh thân Triệu Hiền Văn phát ra kim quang.

Chi Lan theo bản năng lấy tay che kín hai mắt, đợi kim quang tản đi, Chi Lan mới từ từ mở mắt ra.

“Đây mới chính là tướng mạo thật sự của ta.”

Chi Lan kinh ngạc ngấm nhìn. Thì ra là... Thì ra là...

Một thân quần áo màu vàng cũng không xa hoa, mặc ở trên thân thể cao ngất thon dài, hai cánh tay chấp sau lưng, má trái mặc dù vẫn dữ tợn kinh khủng như cũ, nhưng má phải lại hoàn hảo như Bạch Ngọc không tỷ vết, mày kiếm dày rậm, tiêu sái phi phạm, lộ ra một cổ bức khí kinh người đẹp đẽ, nam tử người phạm không thể nào có được dung mạo anh tuấn phi phạm như vậy.

“Người rốt cục không giấu diếm nữa.” Chi Lan thấp giọng nói, trong thanh âm lộ ra một cổ bất đắc dĩ.

“Mẹ, phụ thân làm sao có...”

“Hắn không phải là cha của con, cho tới bây giờ cũng không phải.”

Hạc Nhi hai mắt đề phòng nhìn Triệu Hiền Văn “Mẹ, tại sao? Hắn... Hắn nhìn rất đẹp a, nhưng là con... Không thích hắn.” Hạc Nhi chẳng qua là chỉ đem cảm thụ chân thật trong lòng mình nói ra mà thôi.

Triệu Hiền Văn chuyển hướng nhìn sang Hạc Nhi đang núp ở phía sau Chi Lan, cười nhạt nói: “Cái này là đương nhiên, bởi vì chúng ta từ khi khai thiên lập địa tới nay, chính là thiên địch.”

“Thiên địch?”

“Đúng.” Triệu Hiền Văn vẫn là một vẻ mặt mỉm cười “Mẹ ruột của người nhất định là hiểu được điều này, có phải hay không Chi Lan?”

Chi Lan thân hình chấn động.

“Mẹ, hẳn thật không phải là cha của con sao? Vậy cha của con đi đâu rồi? Còn thiên địch là cái gì a? Hẳn là ai?” Hạc Nhi liên tiếp đặt ra câu hỏi.

Chi Lan cũng chỉ biết cười khổ “Hắn... Hắn là người đã hại cha của con.”

“Mẹ...” Hạc Nhi vẻ mặt khiếp sợ, cố gắng lấy lấy lá gan lớn hỏi “Người... Vậy người là người nào?”

“Kim Càn Khôn.” Hắn nhàn nhạt trả lời.

“Vậy người thật đúng không phải của ta rồi?” Hạc Nhi trợn mắt há hốc mồm, có vẻ như đáp án này đã đã kích nó khá lớn, trong nháy mắt phụ thân biến thành một người khác. Hòa thượng biến thành Ngô quản gia, tất cả mọi người là đối tới đối lui, mẫu thân bề ngoài mặc dù không có biến đổi, nhưng vẻ mặt lại trở nên thật kỳ quái, thật kỳ quái.

“Chi Lan, ta chỉ hỏi nàng một câu, nàng thật sự muốn đi sao?”

Chi Lan ngẩng đầu lên, vẻ mặt có chút bi thương “Người sẽ thả ta đi sao?”

Thứ 72 lễ: Xà Lang Quân (72)

“Không thể.” Hắn trả lời rất dứt khoát.

“Đã như vậy, còn hỏi ta nữa để làm gì!” Chi Lan thở dài nói, nàng khi vạch ra kế hoạch này, cũng đã nghĩ đến hậu quả xấu nhất sẽ xảy ra, cùng lắm thì sẽ chết, Hạc Nhi có thể thoát thân là tốt nhất, nếu không, cả nhà bọn họ ba người đoàn tụ ở âm phủ, cũng chưa hẳn là chuyện xấu “Ta chỉ có một việc muốn biết, người là lúc nào phát giác ra?”

Kim Càn Khôn do dự một chút, mới nói: “Ồ quán trọ, nàng ban ngày rõ ràng còn e ngại ghét ta, buổi tối nhưng lại tới lấy lòng ta.”

Chi Lan cả kinh “Sớm như vậy!” Tiếp theo lộ vẻ sâu thẳm cười một tiếng nói “Nói vậy mọi hành động ta đã thực hiện chẳng phải đều đã nằm trong dự liệu của người rồi hay sao, thật là nực cười, ta thế nhưng vẫn cứ nghĩ rằng kế hoạch của mình không có một tia sơ hở nào.” Chi Lan nhất thời cảm thấy lòng đau như cắt, để đề phòng bọn họ thương tổn đến tính mạng của Hạc Nhi, nàng vẫn phải cố gắng chịu nhục, miễn cưỡng cười vui, toan tính nịnh nọt. Nhớ tới mình ở dưới người hắn hầu hạ, rên rỉ. Xong hẳn nhưng lại như một con trâu điên cuồng. Đột nhiên cảm thấy xấu hổ và giận dữ vô cùng, hận không thể lập tức chết ngay tức khắc. Đột nhiên ngẩng đầu lên, trong mắt hàm chứa nước mắt khuất phục và nhục nhã, phần hận quát to: “Đã như vậy, người vì sao phải làm bộ làm tịch uống cạn chén trà kia?”

Kim Càn Khôn trên mặt toát ra một tia bi thương nhàn nhạt, trầm mặc một hồi sau đó mới lên tiếng: “Ta tuy đã phát hiện ra, nhưng lại chưa bao giờ có một chút đề phòng nào đối với nàng.”

“Không đề phòng! Chỉ là do người nghĩ một người phạm nho nhoi sao có thể đã thương được người mà thôi!”

Kim Càn Khôn than nhẹ một tiếng “Có lẽ vậy! Nhưng ta đối xử tốt với nàng không phải là giả dối. Muốn cùng nàng cả đời làm vợ chồng ân ái cũng là xuất phát từ chân tâm.”

“Người nào muốn cùng yêu quái như người làm vợ chồng.” Chi Lan nói. Kim Càn Khôn trong mắt hiện lên vẻ đau đớn, nhưng ngay sau đó biến mất. Chi Lan lại nói tiếp “Người sở dĩ đối xử tốt với ta, chỉ là bởi vì ta có thể giúp người né qua thiên kiếp. Hừ, yêu quái há lại thật lòng, cũng chỉ là hư tình giả ý, nếu ta không có giá trị lợi dụng, chỉ sợ sớm đã bị người nuốt chửng vào bụng, trở thành bữa ăn cho người rồi.”

Kim Càn Khôn vẻ mặt có chút đau lòng nhìn về phía Chi Lan, dần dần vẻ mặt chuyển sang đậm đặc “Đã như vậy, phu nhân, xin mời theo ta trở về Long Sơn trang được không!”

Chi Lan lắc đầu, tiếp theo đem Hạc Nhi đang núp ở phía sau ôm vào trong lòng “Hạc Nhi, con có sợ hay không? Mẹ thật xin lỗi con.”

“Mẹ, Hạc Nhi không rõ.” nó vẫn chỉ còn là một đứa trẻ, nhất thời không cách nào thừa nhận được những việc này.

Chi Lan chỉ lẩm bẩm nói nhỏ: “Hạc Nhi, không có chuyện gì đâu, không có chuyện gì đâu, sẽ không đau đớn đâu. Đến lúc đó chúng ta có thể nhìn thấy phụ thân.”

Đột nhiên một tiếng than nhẹ truyền đến, Chi Lan từ từ quay đầu nhìn thoáng qua, người phát ra âm thanh chính là Hắc Nham, hắn chẳng biết từ lúc nào đã hóa thành hình người, cùng Ngô quân gia sóng vai đứng chung một chỗ “Nếu như người chết, thì mới thật sự sẽ không được nhìn thấy Triệu Hiền Văn, công tử cũng không hại tướng công nhà người, Triệu Hiền Văn chân chính bây giờ đang ở kinh thành, hắn ở trên chiến trường lập được công lớn, được Hoàng thượng phong quan, lại vừa cưới nữ nhi của tả đốc tướng quân làm vợ, hôm nay đang ở kinh thành hưởng thụ vinh hoa phú quý!”

Thứ 73 lễ: Xà Lang Quân (73)

Chi Lan cả kinh “Người... Nói nhảm!” Nghe được tướng công không có chết, Chi Lan bán tín bán nghi, nhưng cũng là cao hứng, nhưng sau lại nghe thấy ... Chi Lan dĩ nhiên không tin, nhưng lại hy vọng tin tức tướng công còn sống là sự thật.

“Nếu người không tin, có thể đi xem một chút a!”

Chi Lan giận dữ: “Kinh thành cách nơi này xa đến ngàn dặm, thật thật giả giả tất nhiên đều do người bố trí.”

Hắc Nham lắc đầu “Không xa, đến trấn trên có thể nhìn thấy công văn bố cáo thiên hạ, Hoàng thượng thông báo thiên hạ, ngự phong Triệu Hiền Văn là Đại tướng quân, đây cũng là chuyện mà cả thiên hạ đều đã biết a!”

“Thật sự?” Chi Lan mặc dù hỏi Hắc Nham, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía Kim Càn Khôn.

Kim Càn Khôn khẽ nhủ mảy, tiếp theo là từ từ gật đầu.

Hắc Nham tiếp tục nói mát “Thật ra thì công tử nhà chúng ta là sợ người sẽ bị thương tâm, tướng công thăng chức rất nhanh, nhưng cũng rất nhanh rũ bỏ thế tử kết tóc xe duyên của mình, cái mà người phàm các người gọi là thiên trường địa cửu, thề non hẹn biển... Thật là buồn cười đó!”

“Hắc Nham, câm mồm.”

Hắc Nham bĩu môi một cái, ngậm chặt miệng lại. Dù sao thì hắn cũng đã nói xong.

Chi Lan cả người run rẩy, cực kỳ thương tâm, nhưng vẫn là không tin, “Giả, là giả.” Trong ánh mắt nàng đột nhiên hiện lên một tia ác độc nhìn trừng trừng về phía Hắc Nham “Trừ phi người thề độc, nếu không ta sẽ không tin.”

Hắc Nham nhún vai một cái “Thề độc thì như thế nào? Nếu những lời ta mới nói vừa rồi là lời nói dối, ta nguyện bị thiên lôi đánh chết không toàn thây.”

Những lời hắn vừa nói đúng là sự thật, chẳng qua vẫn còn giấu diếm một chút chưa nói ra mà thôi. Triệu Hiền Văn đúng là vừa lấy vợ, cũng là do khi hắn trở về thôn trang phát hiện ái thê cùng con đều mất tích, lần tìm không được, hắn cho là họ đã chết nên mới tái giá.

Nghe được hắn thề độc xong, Chi Lan liền kinh ngạc đến ngẩn người.

Hắc Nham nhìn thoáng qua sắc mặt đăm đăm của Kim Càn Khôn, lại tiếp tục nói tiếp: “Người chỉ cần giúp công tử vượt qua thiên kiếp, đến lúc đó ta sẽ đưa các người đến kinh thành, ba người một nhà đoàn tụ.”

Chi Lan khinh miệt nhìn Hắc Nham một cái “Ta không tin, ta biết nhiều như vậy, các người có thể dễ dàng bỏ qua cho ta hay sao?” Nếu thật là dễ dàng như vậy, Thu Thiên há lại mất tích.

“Phu nhân, không ngờ người lại nghĩ chúng ta xấu xa đến vậy a! Nếu thế thì ta đành phải nhận là kẻ xấu xa nhất, ích kỷ nhất, âm hiểm và vô cùng tàn nhẫn. Chuyện cho tới bây giờ, tin tưởng hay không tin tưởng đã không còn quan trọng nữa, người không tin cũng phải tin.”

“Vô sỉ!”

“Phu nhân, vô sỉ thì như thế nào? Phu nhân tự nhận mình là người thiện lương sao? Người lập kế để cho công tử nhà ta uống hết chén trà có hòa máu của Hạc Nhi, nói ra thì người mới thật sự là người độc ác! Hắc Nham không hiểu được phu nhân vì sao lại biết được biện pháp này. Bất quá, phu nhân nếu biết phương pháp này, phải chăng cũng biết nếu người tu luyện mà uống máu Linh Tử, có người bị thương nặng, sẽ mất hết pháp lực đúng không?”

Thứ 74 lễ: Xà Lang Quân (74)

“Ta...” nàng dĩ nhiên là biết điều này, ban đầu vị Du Phương đạo sĩ kia đã từng nói qua, Hạc Nhi chính là Hạc tiên chuyển thế, nếu gặp nguy nan, máu của nó sẽ giúp tránh được kiếp nạn này. Nàng khi đó mặc dù kinh ngạc, lại cũng chỉ cho là trò đùa, lúc Kim Càn Khôn hướng nàng dò hỏi đạo sĩ kia đã nói những gì với nàng, nàng đã đem việc này ném bay ra khỏi đầu. Mới không tiết lộ cho Kim Càn Khôn biết. Sau khi biết được trong cơ thể của Triệu Hiền Văn nhưng lại ẩn núp một yêu quái, sợ hết sức, cũng là cùng đường mới chích ngón tay của Hạc Nhi, sau khi nhỏ lấy ba giọt máu, Chi Lan thể nhưng phát hiện mình có bản lãnh của Thiên Lý Nhân, Thuận Phong Nhĩ. Không chỉ như thế, nàng còn nhìn ra được nguyên hình của yêu quái. Mặc dù pháp lực linh huyết chỉ ở trong cơ thể nàng có nửa canh giờ, nhưng điều này cũng đủ để cho nàng nhìn ra được chân tướng sự thật.

Sau đó nàng gặp được trụ trì đại sư, mới biết được phương pháp có thể làm trọng thương yêu quái. Mà lúc Kim Càn Khôn bị trọng thương, chính là thời cơ tốt nhất để nàng cùng Hạc Nhi chạy trốn, không ngờ, vẫn bị ngăn ở chỗ này, ngay cả tiểu hòa thượng tới đón, tiếp ứng cho bọn họ cũng là do người khác biến thành.

Chi Lan ngây người hết sức, Hắc Nham nói tiếp: “Người mưu hại công tử, chẳng lẽ lại không phải vô sỉ, công tử nhà ta đã không thương tổn người nữa phần, ngược lại khi người ngã bệnh, công tử lại hết lòng chiếu cố. Người đây cũng chính là lấy oán báo ơn a! Chi Lan phu nhân.”

“Người...” Chi Lan giận đến khế cắn đôi môi, đối với sự chiếu cố của Kim Càn Khôn dành cho nàng, nàng tất nhiên biết được đó không phải là giả dối, lúc trước khi chưa biết được chân tướng sự thật, Chi Lan cũng thường âm thầm mừng rỡ khi tướng công đối với nàng tử tế, ôn nhu, chăm sóc rất chu đáo. Trong chuyện phòng the, mặc dù ngượng ngùng, cũng là mỉm cười hầu hạ. Nhưng khi chân tướng rõ ràng, chuyện vui vẻ của dĩ vãng, cũng là chuyện mà Chi Lan thống khổ nhất. Nàng là một cô gái thủ lễ giáo, một nữ không thờ hai phu, hôm nay lại bị yêu quái lừa gạt, nàng làm sao có thể chịu nổi.

“Hắn gạt ta, để cho ta về sau không còn mặt mũi nào gặp lại tướng công, hắn...”

Quay đầu nhìn về phía Kim Càn Khôn, lại thấy hắn vẻ mặt đạm mạc vô tình, dưới ánh trăng, gương mặt xem ra vô cùng quý dị, lại càng phát ra vẻ đẹp dễ động lòng người. Chi Lan nhìn vậy da rần bên má trái hắn, nhớ tới mình từng cùng hắn thân cận, chỉ cảm thấy rừng mình chán ghét.

Mà Kim Càn Khôn sau khi thấy vẻ mặt của Chi Lan, vẻ mặt hắn lại càng thêm đạm mạc, ngay cả đôi mắt thâm thúy kia cũng dần dần kết thành băng. Nhưng vẫn không lên tiếng, phẳng phất như chuyện này không liên quan đến hắn, toàn quyền giao cho Hắc Nham.

Hắc Nham không thèm quan tâm nói: “Tình yêu nam nữ có cái gì là không được. Vạn vật trên thế gian vốn phân là âm dương.” Hắc Nham là yêu, đối với những lễ giáo của người phàm từ trước đến nay hắn luôn khinh thường, mà ở yêu giới, dâm loạn là chuyện bình thường.

Chi Lan tự nhiên là không biết điều đó, mà thái độ của Hắc Nham làm như chuyện ô nhục nhất trong mắt Chi Lan chẳng có gì đáng nói. Đôi môi tái nhợt bị nàng cắn chặt ứa ra máu “Người... Các người...”

8. Chương 8: Thứ 75 Lễ: (75-84)

“Mẹ...” Hạc Nhi có chút sợ hãi ôm chặt lấy mẫu thân cả người đang run rẩy “Hắc Nham... Thúc thúc...” Hạc Nhi ngập ngừng kêu lên “Các người... Không nên khi dễ mẹ...”

Hắc Nham vừa len lén liếc Kim Càn Khôn một cái, nếu như Chi Lan chú ý đến lời hắn nói sẽ phát hiện ra sơ hở của hắn. “Phu nhân, bây giờ người chỉ có hai lựa chọn, thứ nhất, theo chúng ta trở về, đợi sau khi thiên kiếp qua đi, tự nhiên chúng ta sẽ thả người đi kinh thành đoàn tụ cùng Triệu tướng quân kia; nếu không, chỉ còn con đường thứ hai...” Hắc Nham hướng chỗ rừng sâu nhìn một chút “Chung quanh đây nhưng là có rất nhiều sơn dã yêu quái, phu nhân đã từng ăn hoàn đan, nhưng lại sẽ trở thành thánh phẩm cho bọn tiểu yêu tu luyện a! Không có công tử nhà ta che chở, bọn họ sẽ bỏ qua cho người sao?”

“Người...” Chi Lan vốn định nói, lại nhìn phật châu vốn là thánh vật để xua đuổi yêu ma được treo ở bốn góc của xe ngựa, trong lúc bất chợt nghĩ đến, ngay cả hòa thượng đánh xe cũng là Ngô thông biến thành, phật châu kia tự nhiên cũng là giả. Nàng lúc trước vốn là ôm quyết tâm liều mạng chết, nhưng từ lúc nghe được tin tức Triệu Hiền Văn vẫn còn sống, liền cũng không còn dũng khí này nữa, bỗng dưng nghĩ đến mình cần phải tiếp tục sống “Người sẽ không dám đâu, nếu như ta chết, hắn cũng không tránh né được thiên kiếp.”

“Vậy thì đã sao? Cùng lắm thì chúng ta lại đi tìm một người khác.” Hắc Nham hờ hững nói.

“Này...” Chi Lan tâm bỗng dưng cảm thấy loạn. Nhưng là nếu cứ như vậy trở về, chẳng phải là những việc nàng làm đã thành công cốc hay sao? Vô luận như thế nào, cũng phải làm cho Hạc Nhi an toàn a! “Thả Hạc Nhi ra, ta liền trở về Long Sơn trang.”

“Không thể.” Kim Càn Khôn trầm mặc một lúc lâu, rốt cục cũng mở miệng nói chuyện.

Chi Lan hít sâu một hơi “Ta sẽ giúp người né qua thiên kiếp, chỉ cần bây giờ người để cho Hạc Nhi rời đi.”

Kim Càn Khôn vẻ mặt đạm mạc khẽ lắc đầu.

Hắc Nham ở một bên nói: “Xem ra phu nhân cố ý muốn chọn con đường thứ hai, đã như vậy, xin mời phu nhân lên đường đi!” Vừa nói vừa tránh sang một bên, lộ ra một con đường, ngay sau đó vung tay lên, bốn phía trong rừng liền vang lên thanh âm quái dị.

“Mẹ, là cái gì a?” Hạc Nhi bị làm cho sợ đến nỗi trốn ở phía sau Chi Lan.

Chi Lan ánh mắt nhìn thẳng về phía Kim Càn Khôn. Vậy mà Kim Càn Khôn chẳng qua cũng chỉ là nhàn nhạt nhìn Chi Lan một cái, quay người lại, từ từ đi.

“Phu nhân, cáo từ!” Hắc Nham cười hì hì đối với Chi Lan chấp tay, đối với Ngô quân gia nháy mắt một cái, hai người song song đi theo phía sau Kim Càn Khôn.

Chi Lan trong lòng đau xót, trước đó vài ngày hắn đối với mình vẫn là cực kỳ nhu tình, chăm sóc tỉ mỉ, quả nhiên cũng chỉ là giả. Yêu làm sao lại có thể có tình cảm của con người đây! Vốn tưởng rằng nàng có thể giúp hắn né qua thiên kiếp, có thể hắn sẽ quan tâm đến tính mạng của nàng? Nhưng thì ra là...

Thứ 76 lễ: Xà Lang Quân (76)

Âm thanh xôn xao ở trong rừng càng lúc càng lớn, bỗng dưng, ở trước khi thân ảnh của Kim Càn Khôn sắp biến mất, Chi Lan đột nhiên hô to: “Ta đã mang thai cốt nhục của người.”

Kim Càn Khôn thân hình đột nhiên khựng lại, chậm rãi quay người lại. Mà Hắc Nham sau khi nghe được lời nói của Chi Lan, thân thể lão đảo, suýt chút nữa thì ngã xuống đất, hiển nhiên là bị dọa không nhẹ.

Kim Càn Khôn trong nháy mắt liền đi tới trước mặt của Chi Lan “Nàng nói gì?”

Chi Lan bị làm cho sợ đến giật nảy mình “Ta... Ta nói ta đã mang thai cốt nhục của người... A! Người làm cái gì?” cổ tay của Chi Lan bỗng dưng bị Kim Càn Khôn nắm lấy.

“Người, người thả mẹ ta...” Hạc Nhi kêu to.

Kim Càn Khôn không để ý Chi Lan giãy giụa, sau khi cẩn thận bắt mạch, khiếp sợ ngẩng đầu lên, nhìn về phía Chi Lan “Nàng nhưng lại thật sự có...”

Hắc Nham cũng nhanh chân chạy bay tới, hét lớn: “Công tử, chẳng lẽ là thật sao?” Wow! Làm sao có thể như thế được? Nhiều yêu tinh quỷ quái từng có hoan hảo cùng công tử, nghĩ muốn mang thai cốt nhục của công tử cũng không thành công, nàng chỉ là một người phạm nhỏ bé làm sao có thể..... Nhưng việc này cũng

không tệ, chẳng phải là công tử có tâm tư này hay sao, nếu không cũng sẽ không vạn ngàn cực khổ để cho hần đi chuẩn bị thánh dược, ai ngờ thuốc này lại tốt như vậy a! Ăn một viên đã kết châu thai.

Chi Lan đột nhiên rút tay về “Người thả Hạc Nhi ra, ta sẽ theo người trở về.”

Kim Càn Khôn ánh mắt phức tạp nhìn Chi Lan hồi lâu, rốt cục gật đầu “Được.”

“Công tử...” Hắc Nham cùng Ngô Thông kêu to kinh ngạc.

Kim Càn Khôn chậm rãi lắc đầu với bọn họ. Tiếp theo nói với Chi Lan: “Nàng còn có điều kiện gì nữa không?”

Chi Lan hít sâu một hơi, nói: “Dem Hạc Nhi đưa đến ngôi chùa ngoài thành trấn, giao cho trụ trì đại sư.”

“Được.” Kim Càn Khôn lần nữa gật đầu “Ngô Thông, đánh xe, chúng ta đi.” Hắc cùng với Hắc Nham nhảy lên xe ngựa, Chi Lan ôm Hạc Nhi ngồi vào trong xe. Xe ngựa chạy thẳng tới chùa miếu.

Sau nửa canh giờ, xe ngựa dừng ở trước cửa chùa, một hòa thượng sắc mặt hồng nhuận, lẳng lặng đứng ở bậc thang trước cửa chùa lo lắng nhìn bốn phía, có vẻ đã chờ một lúc lâu rồi, nhìn thấy Kim Càn Khôn từ trên xe ngựa nhảy xuống, chấp tay trước ngực “A Di Đà Phật!”

Kim Càn Khôn cũng không lên tiếng nói chuyện, chỉ hừ nhẹ một tiếng, đưa mắt ra hiệu cho Hắc Nham.

Hắc Nham cười lớn một tiếng, chỉ thấy hắc bào vung lên, trong nháy mắt trước mặt xuất hiện một cái bao thật to, miệng bao mở ra, lộ ra một đầu trọc, rõ ràng là vị tiểu hòa thượng đánh xe kia. “Nguyên vật xin trả lại!” Hắc Nham cười lớn nói.

“Ai da! Đầu của ta thật đau... Phu nhân, đây là nơi nào a?” Hạ Vũ ôm đầu, ở trong buồng xe từ từ ngồi dậy “A! Ngô quán gia... Hòa thượng... Yêu quái... Công tử...” Hạ Vũ mỗi khi nhớ tới một chuyện, ánh mắt liền hoảng sợ càng lúc càng trợn to, tiếp theo chớp mắt.

Thứ 77 lễ: Xà Lang Quân (77)

Hạc Nhi đột nhiên nói: “Hạ Vũ tỷ tỷ, tỷ lại muốn té xỉu nữa hay sao?”

Hạ Vũ lần này không có té xỉu, cả người phát run lui dần vào trong một góc xe, ô ô khóc rống lên.

Chi Lan đột nhiên xé rách một mảnh góc áo, cắn đầu ngón tay, viết xuống mấy chữ, tiếp theo nhét vào trong ngực Hạ Vũ. Đang muốn nói chuyện với Hạ Vũ, rèm xe trùng hợp bị Kim Càn Khôn vén lên ...

Cửa phòng khép chặt, trong phòng âm u chỉ có một cây nến chiếu sáng ở trên bàn, trên giường là một khối màu vàng khổng lồ, đợi nhìn kỹ thì đó chính là một con Cự Mãng màu vàng. Hắc Nham vẻ mặt nghiêm túc đứng ở đầu giường, trong miệng đang thấp giọng nói cái gì đó.

Bỗng dưng, Cự Mãng ngẩng cao đầu, nhìn về hướng cửa. Hắc Nham lập tức ngưng nói chuyện, xoay người đi ra khỏi gian phòng.

“Ngô Thông, có chuyện gì?” Hắc Nham nói.

“Công tử đã khá hơn chút nào chưa ?” Ngô Thông hỏi.

Hắc Nham thở dài một hơi “Đang nghỉ ngơi! Aiz!”

Ngô Thông lại nói tiếp: “Hai ngày nay Chi Lan phu nhân chưa từng ăn cơm, uống một giọt nước nào.”

Hắc Nham nhăn lại lông mày “Không cần phải để ý đến nàng, nếu không phải bởi vì công tử, ta sớm một chưởng đem nàng đánh cho hồn phi phách tán rồi.” Hắc tức giận nói “Nếu không phải bởi vì nàng, công tử cũng sẽ không bị thương nặng như thế, Hạc Nhi kia sớm nên trừ đi mới đúng, công tử chính là mềm lòng. Nếu không, công tử cũng sẽ không giống như bây giờ.”

“Công tử pháp lực cao thâm, vài giọt máu của đứa bé kia không đáng là gì.”

Vốn là không có gì lớn, lấy pháp lực của công tử chỉ cần khôi phục nguyên thân, tĩnh dưỡng ba ngày là được. Chẳng qua là công tử không yên lòng hẳn, hết lần này tới lần khác muốn cùng theo đi chặn nữ nhân kia lại. Vừa tự tiện vận dụng pháp thuật, lúc này mới làm cho thương thế tăng thêm. Nghĩ đến bộ dáng yếu ớt của công tử, Hắc Nham oán hận nói: “Không cần phải để ý đến sự sống chết của nữ nhân kia, nàng muốn chết đói, cứ làm theo ý nàng.”

“Này...” Ngô Thông nói “Nhưng là nàng đang mang thai cốt nhục của công tử, nếu xảy ra sơ xuất gì, ta đây muôn lần chết cũng không gánh được tội...”

“Đúng vậy!” Hắc Nham lúc này mới nhớ tới việc nàng đang mang thai cốt nhục của công tử “Thật là phiền phức, tự người nghĩ cách đi! Làm cho nàng còn sống là được.” Vừa nói vừa xoay người liền muốn trở về phòng, hẳn còn muốn chữa thương cho công tử nha!

“Đợi một chút!”

Hắc Nham không nhịn được quay đầu “Còn có chuyện gì?”

“Cái kia... Ta là nói... Chúng ta có thể hay không...” Ngô Thông vẻ mặt có chút do dự.

“Người muốn nói gì, đừng có dông dài.”

Ngô Thông thấy Hắc Nham nóng nảy, lúc này mới nói: “Lão hòa thượng chiếm được đứa bé kia, nếu là lợi dụng Hạc Nhi, ta lo lắng...”

Thứ 78 lễ: Xà Lang Quân (78)

Những lời Ngô Thông vừa nói ra, Hắc Nham vẻ mặt cũng thay đổi, lão hòa thượng kia cùng bọn họ vẫn bình an vô sự, thứ nhất là công tử không muốn chọc vào tránh gây phiền toái, thứ hai, lão hòa thượng cho dù có ý nghĩ tiêu trừ bọn họ, nhưng bởi vì pháp lực thấp kém mà vẫn không dám hành động thiếu suy nghĩ. Nhưng bây giờ, nếu linh lực trên người của Hạc Nhi bị lão hòa thượng kích phát ra, bọn họ có thể gặp nguy hiểm, mà hiện tại công tử đang bị thương, không biết có thể chống đỡ nổi hay không.

Aiz! Công tử thế nhưng lại đồng ý đem Hạc Nhi giao cho lão hòa thượng, thật là, thật là... Xem ra thiên kiếp của công tử đúng là liên quan đến một chữ tình.

“Người ở đây chờ, ta đi hỏi ý kiến của công tử.” Nói xong, Hắc Nham xoay người đi vào trong phòng.

“Mẹ, mẹ không nên đi!” Hạc Nhi khóc hô to, thân thể nhỏ bé được hòa thượng ôm lấy.

Chi Lan cơ hồ là bị Kim Càn Khôn kéo lên xe ngựa “Hạc Nhi, nhớ nghe lời trụ trì đại sư, mấy ngày nữa mẹ sẽ tới thăm con.”

Hạ Vũ bị Hắc Nham ném xuống xe ngựa, trốn ở phía sau lão hòa thượng, tiếp tục khóc rống lên, nàng mặc dù bị dọa đến gần chết, nhưng cũng biết trốn ở phía sau lão hòa thượng là an toàn nhất.

“Mẹ, mẹ... Mẹ không nên đi, không nên bỏ lại Hạc Nhi, mẹ...”

“Hạc Nhi...” Chi Lan bình tĩnh, đầu ướt đầm mồ hôi, đưa mắt nhìn bốn phía, không phải là ở trước cửa chùa, hóa ra là nàng lại vừa nằm mơ. Rõ ràng là chuyện của hai ngày trước, nàng nhưng lại vẫn nghĩ chỉ là một giấc mộng.

Màn đêm buông xuống, mẫu tử chia lìa, sau khi Chi Lan bị Kim Càn Khôn mạnh mẽ kéo lên xe ngựa, liền vẫn hỗn loạn, trong đầu không ngừng hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt của Hạc Nhi. Sau khi trở về Long Sơn trang, Chi Lan liền bị nhốt ở trong phòng, hằng ngày ba bữa cơm đều có Triệu mẹ đưa vào, hai ngày, nàng không bước ra khỏi cửa phòng nửa bước, Kim Càn Khôn cũng chưa từng xuất hiện.

Chi Lan từ từ ngồi dậy, lau cái trán đầy mồ hôi, lại lau nước mắt trên mặt đi, nhắc chân muốn xuống đất mang giày, phát giác phòng có chút lạnh, lúc này mới phát hiện ra, bốn góc trong phòng ban đầu có đặt lò sưởi xung quanh, giờ chỉ còn lại một cái đang cháy, còn lại toàn bộ đều đã bị dập tắt.

Chi Lan cười khỏ, đi tới bên cạnh lò sưởi ấm áp, lấy ống gậy thàn khơi lại ngọn lửa, cho thêm hai khúc củi, kinh ngạc nhìn ngọn lửa cháy bùng bùng thiêu đốt đến xuất thần.

Trên bàn thức ăn đã sớm nguội, Chi Lan vẫn là chưa có đụng đũa qua, mấy ngày nay Triệu mẹ đi vào, mỗi lần cũng là một bộ dáng muốn nói gì đó nhưng lại thôi, sau lại thấy nàng vẫn không ăn cơm, mới nhỏ giọng khuyên mấy câu, cái gì mà không nên quật cường nữa, công tử không có xử phạt nàng đã coi như là đại ân đại đức lắm rồi, nếu ở nơi khác với loại nữ nhân bỏ chồng trốn khỏi nhà như nàng, khi bị bắt trở lại, chắc chắn sẽ bị xử tử. Về mặt mặc dù đối với nàng có chút xem thường, nhưng Chi Lan nhìn ra được, Triệu mẹ vẫn là quan tâm nàng, còn nói nữ nhân nên an phận thủ thường, công tử là một người tốt.

Thứ 79 lễ: Xà Lang Quân (79)

Chi Lan chỉ cảm thấy buồn cười, đồng thời trong lòng cũng có một chút vui mừng, xem ra Triệu mẹ vẫn chưa biết được chân tướng sự thật, bị sự việc diễn ra ở trước mắt che mờ mắt, có lẽ như vậy Triệu mẹ vẫn còn có thể tiếp tục sinh tồn.

Có trụ trì che chở, Hạc Nhi tạm thời hẳn là không có nguy hiểm gì. Chính là không biết Hạ Vũ có làm theo lời nàng phân phó hay không, nha đầu kia trải qua chuyện lần này, không biết là có bị dọa cho sợ đến choáng váng đầu óc hay không nữa. Sờ sờ cái bụng đã khê nhô cao, hôm nay cũng chỉ có thể đi được bước nào hay bước ấy.

Chẳng qua là Chi Lan cảm thấy may mắn quá sớm, buổi tối hôm đó, Triệu mẹ không có xuất hiện. Người tới đưa cơm ngược lại đổi thành bạch y.

“Triệu mẹ đâu?”

“Đã đi.” Bạch y nhàn nhạt trả lời. Dem thức ăn đặt lên trên bàn “Ăn đi.”

Chi Lan trong lòng căng thẳng “Là rời đi? Hay là đã...”

“Rời đi, mấy hạ nhân khác ở trong trang cũng bị đuổi đi hết rồi, yên tâm, không có giết bọn họ, chỉ đem bọn họ đưa đến trấn trên, công tử nói, làm như vậy người mới vui vẻ một chút, mà vui vẻ đối với thai nhi mới có lợi.” Bạch y giọng nói vẫn lạnh lùng.

Chi Lan trong lòng vẫn không an tâm, nàng làm sao có thể biết được là bạch ý có phải là đang lừa nàng hay không “Tại sao lại đuổi bọn họ đi?”

“Bây giờ ở Long Sơn trang trừ căn phòng mà người đang ở ra, những nơi khác đều bị sơn dã yêu quái chung quanh đây chiếm hết. Yêu khí quá nặng, người phạm chịu không được.”

“Yêu quái, làm sao có?”

“Còn không phải là do lão hòa thượng kia hay sao.” Bạch y tức giận nói, nàng mặc dù tính tình lạnh lùng, nhưng thời gian ở cùng Hắc Nham đã lâu, thần thái nói chuyện cũng bị một chút ảnh hưởng từ hắn. “Bên cạnh hắn có Hạc Nhi, đối phó với sơn dã tiểu yêu tự nhiên sẽ dễ như trở bàn tay, bọn họ không muốn bị thu phục, không thể làm gì khác hơn là tìm nơi nương tựa, tới đây thỉnh cầu công tử che chở.”

Chi Lan vẻ mặt ngẩn ra “Có Hạc Nhi? Ý của người là...”

“Lão hòa thượng đã sớm nghĩ trừ đi chúng ta, nhưng khổ nỗi pháp lực của hắn thấp kém, hiện tại hắn chiếm được Hạc Nhi, rốt cục có thể thực hiện được mong muốn.”

“Ta không tin, người xuất gia từ bi, trụ trì nếu đã đáp ứng ta bảo vệ Hạc Nhi, nhất định sẽ làm được, về phần trừ yêu... Đó cũng là vì suy nghĩ cho sự sinh tồn của thiên hạ mà thôi.”

Bạch y lạnh lùng nói: “Ta biết, người hận yêu quái, thật ra thì yêu quái đối với người phạm cũng không có cảm tình gì. Tự như ta và người vậy. Người cho dù chết cũng tốt, hồn phi phách tán cũng được, ta cũng sẽ không có chút đau lòng.”

Chi Lan lạnh lùng trào phúng cười một tiếng “Người dĩ nhiên sẽ không có tình cảm, ngay cả tỷ muội của mình, người cũng có thể không chút do dự nào mà giết chết bọn họ, người như thế nào lại có tình cảm,

không chỉ là mình người, yêu quái cũng không có. Các người cũng là tâm địa sắt đá, thích giết chóc thành tính.”

Thứ 80 lễ: Xà Lang Quân (80)

“Người phạm chẳng lẽ không như vậy hay sao? Ích kỷ, tham lam, bạo tàn, tàn nhẫn, nghi kỵ, nếu nói là thích giết chóc thành tính, hẳn chẳng phải là hoàng đế người phạm của các người hay sao! Một đạo thánh chỉ là có thể giết chết được ngàn người, vạn người. Nếu như là yêu quái chúng ta mới chỉ giết mấy người phạm tu luyện, liền bị ghét, liền muốn bị trừ đi. Tương đối mà nói, ta cảm thấy được chúng ta cũng chẳng khác nhau là bao.”

“Cãi cùn, người phạm biết cái gì là lễ nghi liêm sỉ, cái gì là trung hiếu nhân nghĩa, cái gì là...”

“Được rồi, người không nên hơn thua với ta nữa, ta tới không phải là để cãi cọ với người.” Bạch y lạnh lùng cắt đứt vẻ mặt kích động của Chi Lan “Nếu không ăn, cơm sẽ nguội. Người nhanh một chút ăn hết đi, để cho ta còn trở về phục mệnh a!”

Chi Lan hít sâu một hơi “Ta sẽ ăn, mời người đi ra ngoài trước.”

Bạch y lắc đầu “Không được, ta phải nhìn tận mắt người ăn xong, đây là phân phó của chủ nhân.”

“Đừng giả bộ bày ra bộ dáng trung thành nữa, đừng quên, ban đầu nếu không phải do người chỉ điểm, ta cũng không biết giọt sương sáng sớm cộng thêm máu tươi của Hạc Nhi sẽ trở thành độc dược chí mạng của Kim Càn Khôn. Nếu như ta đem việc này nói ra, chỉ sợ tính mạng của người cũng khó mà giữ được!”

“Vậy thì đã sao?” Bạch y cười lạnh không thêm để ý chút nào “Đây chính là cái mà người phạm các người gọi là uy hiếp sao? Thật là buồn cười. Cho dù công tử biết rồi thì sẽ như thế nào? Hắn chỉ là chủ nhân của chủ nhân ta, cũng không phải là chủ nhân của ta. Nếu như hắn bị ta hại chết, chỉ có thể nói rằng là do năng lực của hắn thấp kém, không thể trách người khác được. Vả lại, nếu như có một ngày, pháp lực của ta thắng được chủ nhân, như vậy ta sẽ trở thành chủ nhân, mà hắn chính là người hầu của ta, sinh tử tùy ta quyết định. Đây là quy củ của yêu giới chúng ta, chỉ có kẻ mạnh mới sinh tồn được, cái mà người gọi là nhân từ, ở yêu giới sẽ không cách nào sinh tồn được.”

Chi Lan nghe Bạch y nói xong, á khẩu không trả lời được, giật mình ngậy người một lúc lâu, chỉ cảm thấy kinh hãi, chuyện mà mình cho là tội ác tày trời, ở yêu giới dĩ nhiên lại là chuyện đương nhiên.

“Người vẫn là nên ăn cơm đi, người chết cũng không sao cả, nhưng cốt nhục của công tử ở trong bụng người thì không thể để xảy ra sơ xuất gì.”

“Tạ ơn người đã quan tâm.”

Bạch y thật giống như là không nghe ra lời nói giễu cợt của nàng “Không cần cảm ơn ta, người chỉ cần biết, nếu không có hài tử trong bụng, người cũng không còn gì để uy hiếp công tử được nữa. Đến lúc đó người chịu khổ chính là người.”

Chi Lan nắm chặt tay thành quả đấm, lạnh lùng trào phúng nói: “Yêu giới cũng có phụ tử thân tình sao?”

“Đương nhiên là có, cũng có tình yêu nam nữ, chỉ bất quá là có ít mà thôi. Yêu và người mến nhau cũng có, nhưng không có kết quả tốt. Hơn phân nửa là loài người sau khi biết thân phận yêu quái của chúng ta, tình yêu trong khoảnh khắc liền không còn sót lại một chút nào, ngoài mặt thì tỏ ra mọi chuyện vẫn tốt đẹp, nhưng trong lòng lại chính là chán ghét, mới tới pháp sư hàng phục. Đoạn tình tuyệt nghĩa, người phạm các người việc gì cũng có thể làm được.”

Thứ 81 lễ: Xà Lang Quân (81)

Chi Lan lần nữa sau khi nghe bạch y nói xong, lại lâm vào trầm tư, “Người... Yêu mến nhau... Vốn là không đúng.”

“Cho nên mới nói, bị trừng phạt thường thường là yêu, người nếu thật sự hận công tử, sao không để cho hắn yêu người, như vậy cho dù người không phạt hắn, trời cũng sẽ phạt hắn.” lời nói của Bạch y mặc dù ác độc, nhưng vẻ mặt vẫn là lạnh lùng nhàn nhạt, tiếp theo nhưng lại nhún lông mày “Bất quá, muốn cho công tử chân chính yêu người sợ rằng có chút khó khăn, dù sao người là người, hắn là yêu, người lại không có dung mạo tuyệt thế, không có trí khôn hơn người, cũng phải thôi, hơn phân nửa người phạm dung mạo không thể sánh bằng yêu. Nhưng trong bụng người có hài tử của hắn, cũng có thể sử dụng được một chút.”

“Đi ra ngoài.” Chi Lan đột nhiên nói.

“Ồ!” Bạch y hơi có chút kinh ngạc nhìn nàng tức giận.

“Người đi ra ngoài.”

“Nhưng người còn chưa có ăn cơm...”

“Đi ra ngoài.” Chi Lan đột nhiên đứng lên, thẳng tắp trừng mắt nhìn bạch y.

Rõ ràng bạch y cao hơn Chi Lan đến nửa cái đầu, trong nháy mắt nhưng lại theo bản năng lui về phía sau nửa bước, tiếp theo có chút kinh ngạc vì sự khiếp đảm của bản thân. Kỳ quái? Nàng làm sao trong lúc bất chợt lại sợ. Lòng này chau lên, đánh giá Chi Lan từ trên xuống dưới một hồi lâu “Người... Ý niệm rất mạnh, không trách được công tử lại muốn làm cho người thụ thai. Một loại người phạm không bị yêu khí làm ảnh hưởng.” Bạch y rừ rừ nói.

Chi Lan giận đến cả người phát run, thấy bạch y vẫn đứng nguyên tại chỗ, trong cơn tức giận, xoay người ra khỏi gian phòng, nhưng vừa mới đẩy cửa phòng ra, liền cảm thấy một cỗ trọc khí đập vào mặt. Mới vừa đi về phía trước được hai bước, đã ngửi thấy trong không khí mùi máu tanh nồng đậm, được gió bí mật mang theo thổi thẳng vào mặt nàng, Chi Lan thấy hoa mắt, trong hoảng hốt thật giống như thấy được một bàn tay to máu chảy đầm đìa, tiếp theo hét thảm một tiếng. Bạch y vừa mới còn đứng ngăn người ở trong phòng, đã đứng ở trước người Chi Lan, nghiêm nghị nói: “Người bị mù mắt rồi hay sao, phu nhân mà cũng dám đụng tới, hôm nay chỉ là nhắc nhở, nếu lần sau còn tái phạm, không cần ta nói, thủ đoạn của công tử chắc các người cũng đều đã biết, các người nghe rõ đây, từ nay về sau các người phải chịu trách nhiệm về sự an toàn của Chi Lan phu nhân, nếu phu nhân thiếu một cọng tóc, các người cứ mang cái mạng nhỏ của mình đến mà gặp công tử, có nghe hay không... Tốt lắm, Cũng nên hiện thân đi! Để cho phu nhân thấy được các người...”

Tiếp theo trong viện thể nhưng lại xuất hiện đủ loại yêu quái từ lớn đến nhỏ, có bộ dáng của con người, còn lại là nửa người nửa yêu, mặc dù là thân người, nhưng trên người vẫn là một bộ lông thật dài. Có diện mục đẹp đẽ, nhưng cũng có diện mục xấu xí.

Chi Lan đứng ở trong viện, cảm giác mình giống như một con mồi, trăm ngàn ánh mắt giống như kim châm đâm vào trên người của nàng. “Ừa...” Một trận buồn nôn, nhưng không nôn ra được bất kỳ một thứ gì.

Thứ 82 lễ: Xà Lang Quân (82)

“Phu nhân...” Bạch y đem Chi Lan suy yếu dìu vào trong phòng, rót một chén trà. Chi Lan uống liền nửa chén mới coi là khá hơn một chút.

Bạch y đột nhiên nói: “Phu nhân, sau này không nên thử dò xét như vậy nữa.”

“Cái gì?” Chi Lan khó hiểu nhìn nàng.

Bạch y lạnh lùng nói: “Phu nhân chẳng qua là không tin lời nói của bạch y, liền muốn mượn tức giận, xông ra ngoài thử dò xét, nhưng phu nhân đừng quên, những yêu vật phía ngoài kia, cũng không biết đến sự tồn tại của người, vạn nhất gây thương tổn cho người...”

“Người hiểu lầm rồi.”

“Ta có hiểu lầm hay không, trong lòng phu nhân tự mình hiểu. Bạch y chẳng qua là kỳ quái, ngay cả ta cũng có thể nhìn thấu kỹ lưỡng, lấy trí tuệ thông minh của công tử, thế nhưng lại cũng có thể bị người lừa gạt, xem ra kết cục như thế nào thật đúng là không thể nào dự liệu được!” Tiếp theo nhẹ nhàng thở dài một

hơi “Đồ ăn nguội rồi, ta đi hâm lại. Tóm lại, với tình huống bây giờ, trong lòng phu nhân hẳn là đều biết, những thứ khác bạch y cũng không muốn nói nhiều.” Nói xong, đem thức ăn đã nguội lạnh bỏ vào trong rổ, xoay người ra cửa.

Chi Lan nắm chặt chén trà trong tay, ngó chừng cửa, trong nháy mắt ánh mắt bỗng thay đổi!

“Mấy ngày nay, nghe nói nàng ăn được cực ít, thức ăn không hợp khẩu vị sao?” Kim Càn Khôn cất bước đi vào bên trong phòng, nhìn thức ăn trên bàn cơ hồ vẫn nguyên xi chưa hề được đụng đũa tới, khẽ chau mày.

Chi Lan kinh ngạc xoay người lại, sau khi về sơn trang đã được bảy ngày, đây là lần đầu tiên hẳn tới thăm nàng. Mặc dù không phải là lần đầu tiên nhìn thấy gương mặt thật của hắn, nhưng ở trong nháy mắt tiếp xúc, Chi Lan vẫn cảm giác được khiếp sợ.

Vảy da rắn bên má trái cùng cánh tay trái, và nửa người bên trái đã hoàn toàn biến mất, giờ đây da thịt hẳn hoàn mỹ như bạch ngọc không tỳ vết, một dung mạo tuyệt thế, hai tròng mắt phức tạp thâm thúy, trong lạnh lùng lại mang theo một chút ôn tồn, tuy là hình tượng nam tử ngang tàng cao ngất, nhưng Chi Lan lại cảm thấy tướng mạo của hắn, trong quỹ dị lộ ra một cổ khí chất đẹp đẽ, nếu nhìn lâu sẽ sa vào trong đó không cách nào thoát ra được.

Chi Lan nghiêng đầu, tránh đi ánh mắt của hắn.

Kim Càn Khôn đi tới, tự nhiên cầm lấy bàn tay nàng, kéo nàng đến trước bàn ngồi xuống, thật giống như thân phận của hắn vẫn là Triệu Hiền Văn như trước kia “Ăn nhiều một chút, coi như là vì ta.” Vừa nói vừa gấp thức ăn để vào trong bát của Chi Lan.

Chi Lan trầm mặc không nói.

Kim Càn Khôn thở dài, đứng lên “Chỉ cần sống yên ổn sinh ra đứa trẻ, ta sẽ trả lại tự do cho nàng.”

Chi Lan và một miếng cơm bỏ vào trong miệng.

Kim Càn Khôn cười, lại ngồi vào bên cạnh Chi Lan, vì nàng gấp thức ăn “Ta biết nàng thường ngày thích ăn thức ăn chay, nhưng nàng hiện tại thân thể không giống ngày xưa, vẫn nên ăn nhiều thịt hơn một chút mới tốt.” Vừa nói vừa gấp một khối thịt bỏ vào trong bát của Chi Lan.

Thứ 83 lễ: Xà Lang Quân (83)

Chi Lan vẫn là trầm tĩnh không nói, từ từ gấp miếng thịt bỏ vào trong miệng.

Thấy nàng như thế, Kim Càn Khôn hiển nhiên phi thường cao hứng, đột nhiên hướng về phía ngoài cửa hét lớn: “Hắc Nham, đi lấy bầu rượu mang đến đây.”

Chỉ một khắc sau, Hắc Nham giơ lên một vò rượu đi đến “Công tử, rượu nữ nhi hồng được không?”

Chi Lan yên lặng ngồi ở một bên, thấy hai người bận việc đem vò rượu mở ra, rót đầy. Nhất cử nhất động không khác gì người phàm. Lúc vừa mới biết chân tướng, tưởng tượng thấy theo bên người mình chính là hai mãng xà khổng lồ, nàng không khỏi không lạnh mà run, chán ghét, sợ hãi, nhưng vẫn phải giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, hôm nay chân tướng rõ ràng, sợ hãi ngược lại không có, còn ghét? Chi Lan khẽ chau lông mày, trong mắt toát ra một tia mờ mịt, nàng cũng không rõ ràng.

Kim Càn Khôn rót đầy một chén, đặt ở trước mặt Chi Lan “Nàng cũng uống một chút, mặc dù uống rượu nhiều không có lợi cho sức khỏe, nhưng nàng đang mang thai, uống một chút cũng rất là hữu ích cho thân thể.”

Chi Lan lặng lẽ bưng chén rượu lên, thân chén tỏa ra hơi ấm áp. Kim Càn Khôn làm cho rượu ấm áp mới đưa cho Chi Lan.

Từ từ nhấp một ngụm nhỏ, cũng không phải là rất cay, theo từ thực quản chảy xuống dạ dày, nóng hừng hực, trong miệng ngược lại dâng lên một cổ ngọt ngào, Chi Lan uống thêm một ngụm nữa, khi kết hôn với Triệu Hiền Văn, lúc uống rượu giao bôi, rất cay, mới vừa vào cổ họng liền sặc đến mức làm nàng ho khan

không ngừng, khuôn mặt hồng, nói không rõ là vì say rượu, hay là vì sắc rượu nữa. Triệu Hiền Văn lúc đó có nói bốn chữ, rung động lòng người. Khi đó, nàng nghĩ, nàng là say. Khóe miệng khẽ nhếch lên, lâm vào hồi ức.

“Ừa...”

“Sao vậy?” Kim Càn Khôn để vò rượu xuống, đỡ lấy bả vai Chi Lan.

Chi Lan ôm ngực, mới vừa muốn mở miệng nói không có chuyện gì “Ừa...” thức ăn vừa mới ăn toàn bộ bị nôn hết ra ngoài.

“Có cảm thấy khá hơn chút nào không?” Kim Càn Khôn khẽ vuốt phía sau lưng của nàng, không hề ngại bẩn.

Chi Lan khẽ lắc đầu “Nước...”

“Nhanh lên một chút mang nước lại đây.” Kim Càn Khôn nhìn chung quanh một chút, quát.

Hắc Nham bị làm cho sợ đến mức giật nảy mình một cái, vội vàng đem nước đưa tới.

Chi Lan súc súc miệng, ngồi thẳng lên, sắc mặt vẫn tái nhợt như cũ. “Ta... Ta nghỉ đi nghỉ ngơi một lát.” Vừa nói vừa tránh ra cánh tay đang đỡ mình của Kim Càn Khôn, từ từ đi vào phòng trong.

Kim Càn Khôn buồn bã ngồi ở trước bàn, tiếp theo vung tay lên “Mang hết những thứ này xuống đi!”

“Dạ.” Hắc Nham gật đầu, “Công tử, người đây là đi...” Thấy công tử đứng dậy đi ra ngoài, hẩn hỏi.

“Đi ra ngoài một chút.”

Thứ 84 lễ: Xà Lang Quân (84)

“Công tử, y phục của người...” Hắc Nham vội vàng nói.

Kim Càn Khôn cúi đầu nhìn, thì ra là do vừa nãy kẻ cận Chi Lan đã phun ra uế vật bắn vào y phục của hắn, khẽ cười một tiếng, phất tay một cái, áo ngoài dính đầy uế vật bỗng biến thành mới tinh.

Nhìn bóng lưng công tử tiêu sái rời đi, Hắc Nham lại chỉ cảm nhận được thê lương, tiếp theo một trận tức giận bùng dâng lên tận ngực. Quay người lại, cũng đi vào phòng trong.

“Người...”

Chi Lan ngồi dựa ở mép giường, đang lâm vào trong trầm tư, sợ hết hồn “Người vào đây làm gì? Đi ra ngoài.” Phải biết rằng, nam nữ khác biệt, phòng nữ tử không phải là nam tử nào cũng có thể đi vào bên trong, duy đi vào đây cũng chỉ có Kim Càn Khôn, cũng đã lâu rồi hắn chưa từng bước chân vào.

Hắc Nham chỉ cười lạnh một tiếng, ngược lại đi tới gần Chi Lan “Đừng tưởng rằng ngươi mang thai thì sẽ không phải sợ hãi, công tử nhà ta đối đãi với ngươi không tệ, ngươi cho rằng Hắc Nhi có lão hòa thượng kia coi chừng dùm là sẽ an toàn sao, Hắc Nham ta muốn giết một người chỉ có thành công chứ không có thất bại, đúng rồi, còn tướng công đang ở kinh thành hưởng thụ vinh hoa phú quý của ngươi nữa, ta nếu muốn lấy thủ cấp của hắn cũng là chuyện dễ như trở bàn tay. Ngươi tự giải quyết cho tốt.” Nói xong, xoay người bước đi ra bên ngoài.

Sau khi Hắc Nham đi ra ngoài, Chi Lan vẻ mặt vẫn đại ra, hồi lâu, từ hai tròng mắt vô thần chợt rơi xuống hai dòng nước mắt, nhắm mắt lại, thuận thế ngã xuống trên giường, không muốn nhìn, không muốn nghe, không muốn nghĩ đến nữa, có lẽ như vậy sẽ tốt hơn! Đột nhiên cảm thấy bụng một trận đau nhói, Chi Lan cắn chặt hàm răng, nhịn đau, dần dần mất đi tri giác. Khi mở mắt ra, phát hiện trời đã tối.

“Phụ nhân tỉnh.” Trong phòng mờ mờ nháy mắt có điểm phát sáng, bạch y cầm trong tay cây nến, đứng ở đầu giường.

Chi Lan từ từ ngồi dậy, bụng đã không còn đau nữa. Ngẩng đầu lên, lẳng lặng nhìn bạch y “Lại là ăn cơm sao?” Những ngày qua, cứ mỗi khi đến giờ ăn cơm, bạch y liền sẽ xuất hiện ở trước mặt nàng.

Bạch y nhìn mặt của nàng “Người khóc?”

Chi Lan vội vàng lấy tay sờ mặt, phát hiện nước mắt trên gương mặt đã khô từ bao giờ, nhưng vẫn bị bạch y nhìn ra.

Bạch y lạnh lùng nói: “Nữ tử người phạm thật là yếu ớt, luôn là không ngừng khóc rống. Cảm thấy bị ủy khuất sao? Vậy tại sao không phản kháng?”

“Người chưa bao giờ khóc sao?”

Bạch y lắc đầu “Trước kia không có nước mắt, sau lại tu thành yêu càng không có. Nếu như có thể, bản thân ta cũng muốn khóc một lần, ném thử mùi vị của nước mắt.” Bạch y nói rất nghiêm túc, tự nhiên không phải là đang nói giỡn.

Chi Lan nhẹ nhàng thở dài.

Bạch y nói: “Ta thật không rõ, người ủy khuất cái gì? Công tử thương thế vừa đỡ, liền đã chạy tới xem người, người nhưng một bộ lạnh lùng lãnh đạm như băng sương, không cho người tiến đến gần, không trách được đã làm cho chủ nhân Hắc Nham của ta phát giận!”

9. Chương 9: Thứ 85 Lễ: Full

Chi Lan cười khổ, tự giễu nói: “Ta còn muốn như thế nào đây? Hắc gạt tâm ta, làm nhục thân thể của ta, dùng tính mạng của Hắc Nhi cùng tướng công của ta để uy hiếp ta, hắc muốn ta ăn, ta liền ăn, hắc muốn ta uống, ta liền uống, ta đã mềm yếu đến mức này, hắc còn có gì không hài lòng? Nếu như hắc thật lòng đối với ta, ta...ta cũng sẽ không...”

“Công tử là thật tâm hay là giả vờ, trong lòng phu nhân chắc hắc cũng hiểu rõ, Bạch y có thể nhìn ra, nếu có cơ hội, phu nhân cũng hận mình không thể giết chết được công tử.”

Chi Lan lựa chọn trầm mặc.

Bạch y nhún vai một cái “Phu nhân xin mời dùng cơm.”

Buổi tối, Chi Lan mới vừa bắt đầu chìm vào giấc ngủ đã gặp phải ác mộng, toàn thân nàng bị một con mãng xà cuốn chặt lấy, mắt thấy Cự Mãng mở ra cái miệng to như chậu máu, đang hướng tới cổ họng nàng, Chi Lan thét chói tai mở bừng hai mắt, rốt cục tỉnh.

“Sao vậy?”

Nghe được thanh âm, Chi Lan lúc này mới phát giác, nằm bên cạnh là Kim Càn Khôn. Mà thân thể của mình đang được hắc ôm chặt lấy, không trách được nàng lại gặp phải cơn ác mộng như vậy.

Bàn tay to ấm áp sờ cái trán của nàng “Gặp ác mộng? Đầu ướt đầm mồ hôi”

Chi Lan toàn thân cứng ngắc “Không sao.” Ngàn vạn lần nàng cũng không nghĩ tới, Kim Càn Khôn sẽ xuất hiện, trước kia khi chân tướng chưa được làm sáng tỏ, Chi Lan cố gắng chịu đựng cùng hắc sống chung một phòng, hơn nữa dù sao lúc đó hắc vẫn dùng tướng mạo của Triệu Hiền Văn, nhưng là bây giờ, nằm bên cạnh là một nam nhân quá đẹp, hoàn mỹ không tỳ vết. Chi Lan cắn cắn môi, thân thể nghĩ muốn lui dịch vào bên trong góc giường “A!” hô nhỏ một tiếng, thân thể bị Kim Càn Khôn ôm càng chặt.

Không đợi Chi Lan kịp phản ứng, hơi thở nóng bỏng phả vào hai gò má mịn màng phấn hồng của nàng, nàng cả kinh, nghĩ nghiêng đầu né qua, “Đừng... Ta, ta... Ô...ô...” Miệng bị đầu lưỡi của đối phương bắt được, đồng thời, Kim Càn Khôn tung mình đè lên phía trên.

Chi Lan dùng sức giãy giụa, song khí lực của nàng quá yếu không thể phản kháng lại được...

Đôi môi của Kim Càn Khôn dời về phía cái cổ của nàng, Chi Lan hô to: “Người buông, buông ra...”

Hai tay giấy giụa bị Kim Càn Khôn túm chặt ở trên đỉnh đầu, bên tai truyền đến thanh âm hơi trầm thấp của hắn “Đừng phản kháng, ta không muốn đả thương nàng... Chờ sau khi nàng sinh đứa bé ra, ta sẽ thả nàng tự do, nhưng bây giờ... Nàng là của ta...” Vừa nói vừa xé mở cái yếm cùng quần lót của Chi Lan ra, lần thân mà lên...

Hắn vốn là xà tinh tu luyện ngàn năm, bởi vì pháp lực cao thâm, nên ở yêu giới cao cao tại thượng, luôn làm việc tùy theo ý mình, tuy có thất tình lục dục, nhưng cũng là một lòng tu luyện, cũng không vì bất luận cái gì mà dừng chân lưu luyến. Chi Lan là người duy nhất để cho hắn có ý niệm làm vợ chồng cả đời với nàng. Cả đời của người phàm chỉ có ngắn ngủn mấy chục năm, đối với hắn mà nói chẳng qua cũng chỉ là một cái chớp mắt mà thôi. Cho dù thời gian chỉ bằng một cái chớp mắt, nhưng đối với hắn mà nói cũng là lần đầu, hắn mặc dù pháp lực thâm hậu, nhưng đối với đối tượng tình dục từ trước đến giờ vẫn luôn ôn nhu, nhẹ nhàng.

Thứ 86 lễ: Xà Lang Quân (86)

Ngàn năm qua, hắn đã từng cùng nữ tử nhân loại hoan hảo qua. Đối phương sau khi biết thân phận chân thật kia của hắn cũng chưa từng chán ghét, ngược lại muốn cùng hắn sống thiên trường địa cửu. Sau hai năm ân ái, tình yêu biến mất, hắn liền lựa chọn rời đi, vì sợ người kia thương tâm, hắn đã xóa đi một phần trí nhớ có liên quan đến hắn của nàng.

Mà từ ngàn năm đến nay Chi Lan cũng là nữ tử duy nhất ghét bỏ hắn, hắn hóa thân thành người, sống cuộc sống của người phàm cũng đã được nhiều năm, tự nhiên cũng hiểu được hiểu luân lý đạo đức của thế gian, nàng chính là nữ tử coi trọng sự trong sạch và đạo đức.

Nhưng, khi hắn nhìn ra, Chi Lan cùng Triệu Hiền Văn trong lúc cũng chỉ là tình huynh muội, lập gia đình không lâu, Triệu Hiền Văn liền bị bắt nhập ngũ. Thời gian dài chia lìa, tình yêu nam nữ hắn là chưa được nhen nhóm phát sinh.

Hắn cùng với Chi Lan hoan hảo, nhưng lại cảm giác được nàng ở chuyện phòng the vẫn như là một xử nữ, nếu không phải đã sớm xác định, thật đúng là khó mà có thể tin được, nàng đã là phụ nhân có con. Kim Càn Khôn là yêu, đối với nữ tử có còn hoàn bích hay không tự nhiên sẽ không để ý, hắn chỉ cần biết cả hai bên có được vui thích hay không mà thôi.

Nhưng đối với Chi Lan, hắn nhưng lại có một loại cảm giác đoạt lấy mãnh liệt, ngay cả hắn cũng không hiểu là vì nguyên nhân gì, chẳng qua là ở hằng ngày chung đụng, từng giọt từng giọt lắng đọng, Kim Càn Khôn phát hiện mình càng ngày càng cảm thấy nàng hấp dẫn. Một cái nhàn mày của nàng, một nụ cười của nàng, từng cử chỉ nhỏ nhặt của nàng, không khỏi làm rung động trái tim hắn. Điều này trước kia chưa từng xảy ra đối với những nữ tử khác.

Vốn tưởng rằng mình đối với nàng chỉ là một lúc ham vui, nhưng khi phát giác Chi Lan phòng bị hắn, làm cho hắn không cam lòng muốn xóa đi trí nhớ về sự tồn tại của hắn trong đầu nàng, Kim Càn Khôn hắn chưa bao giờ lại bị người nào tránh như tránh tà như thế.

Sau đó, hắn liền dùng cách chăm sóc nàng tỉ mỉ, ôn nhu, yêu chiều nàng hết mực, nghĩ tới sớm muộn gì nàng cũng cam tâm tình nguyện trao trái tim cho hắn. Lại không nghĩ, Chi Lan vì muốn thoát đi, nhưng lại quyết để cho hắn uống chén trà có chứa linh khí, suýt nữa phá hủy pháp lực tu luyện nhiều năm của hắn. Lúc ấy hắn thật sự là tâm lãnh cực kỳ.

Kim Càn Khôn hắn cũng là người tính tình cao ngạo, thà phá hủy tất cả cũng không để mình trở thành trò cười, nếu không phải Chi Lan nói đã mang thai cốt nhục của hắn, hắn thật đã nghĩ muốn bỏ nàng lại, sinh tử do trời định.

Kim Càn Khôn tự nhiên là biết Chi Lan nói đã mang thai cốt nhục của hắn là có mục đích khác. Mà về thiên kiếp của hắn, sau khi bấm đốt ngón tay tính ra là tình kiếp, Kim Càn Khôn liền vẫn cảm thấy bất an, nếu nói là hắn sẽ vì Chi Lan mà vứt bỏ tính mạng, hắn là trăm ngàn lần cũng chưa bao giờ nghĩ đến điều, nhưng thiên ý không thể trái. Chi Lan bây giờ vừa là người hại hắn, nhưng cũng lại là người duy nhất có thể cứu hắn.

Có lẽ, hẳn nên nghe theo lời Hắc Nham, đem Chi Lan trừ đi, thiên kiếp này dĩ nhiên là sẽ không còn. Nhưng là hôm nay, hẳn trăm ngàn lần nghĩ cũng không nghĩ tới Chi Lan thể nhưng lại mang thai cốt nhục của hắn. Điều này chẳng lẽ chính là thiên ý?

Kim Càn Khôn không có cam lòng, yêu nàng không được, giết nàng không xong. Từ ngàn năm nay, chưa có tình huống nào như vậy xảy ra với hắn, cộng thêm Chi Lan vẫn đối với hắn chán ghét, hận hắn không thể lập tức chết ngay.

Thứ 87 lễ: Xà Lang Quân (87)

Kim Càn Khôn ôm lấy Chi Lan, cả người thư sướng, tham luyến nhìn dung nhan khi ngủ của nàng, nghĩ tới có lẽ nếu thật sự vì nữ tử này mà mất mạng hắn cũng cam lòng, lại đột nhiên nghe được, Chi Lan ở trong giấc mộng, mắng to hắn cú ngay.

Trong lòng hắn lạnh lẽo, nhưng cố nén không có biểu hiện ra bên ngoài, vậy mà sau khi Chi Lan tỉnh lại, liền mạng muốn tách rời khỏi hắn. Kim Càn Khôn trong cơn tức giận liền dùng sức mạnh...

Chi Lan theo ý thức phản kháng, khi Kim Càn Khôn nói ra hai chữ hài tử, nàng liền đột nhiên ngừng lại không phản kháng nữa, hài tử cũng đã có, kháng cự thì cũng có ý nghĩa gì? Thân thể này sớm đã là của hắn! Không thể làm gì hơn là nhắm hai mắt lại, để mặc cho nước mắt từ khóe mắt chảy xuống mặt gối...

“Người bụng lại đau có phải hay không?” Bạch y trên cao nhìn xuống Chi Lan cả người đỏ mồ hôi lạnh, hai tay ôm chặt lấy bụng quần quai ở dưới đất

Chi Lan từ từ ngẩng đầu lên, nhìn bạch y một cái, tiếp theo cắn răng đứng thẳng dậy, loạng choạng bước muốn đi đến bên giường, nhưng bởi vì bụng đau như xé rách, mà lần nữa ngã nhào trên mặt đất.

Bạch y nhẹ nhúh mày, tiếp theo đưa tay ra nhẹ nhàng đỡ Chi Lan dậy, dịu dàng nằm xuống giường. Đi tới, nhặt lên cái chăn bị rơi ở một bên đất lên đắp cho nàng “Thật không thể hiểu nổi, người tính tình quật cường như vậy, công tử rốt cuộc coi trọng người ở điểm nào nhất?”

Chi Lan nhắm mắt lại im lặng, chỉ muốn nhắm nạy chờ cơn đau ở trên người qua đi

Bạch y nói: “Cho dù người không thích đứa bé ở trong bụng, cũng nên yêu quý thân thể của bản thân mình có được hay không! Cứ hành hạ bản thân mình như vậy, chỉ sợ mạng của người cũng không còn.”

Chi Lan không có mở mắt ra, khóe miệng lộ ra một nụ cười khổ.

“Ta nghĩ công tử chắc cũng không biết người hành hạ bản thân mình thế này. Người là người, hắn là yêu, yêu và người kết hợp, trời đất không tha, thân thể người không cách nào có thể chịu đựng được yêu khí do hài tử của yêu quái bộc phát ra, ba tháng sau, thân thể người liền không cách nào thừa nhận được, đau đớn dữ dội mà chết, cho dù kiên trì đến đủ tháng, bản thân người cùng thân thể đứa trẻ cũng vô cùng suy yếu, cả hai sẽ cùng chết, trừ phi một bên yêu có pháp lực cao thâm không tiếc hao tổn pháp lực duy trì, mới có thể trong hiểm nghèo không gặp nguy hiểm gì. Vốn là, đan dược công tử tặng cho người, có thể bảo vệ người bình an vô sự, đáng tiếc sau khi người ăn một viên, hai viên còn lại đã đưa cho Hạc Nhi, người đã len lén bỏ vào trong ngực áo của Hạc Nhi có phải hay không?”

Chi Lan mở mắt, cũng vẫn như cũ không lộ ra vẻ mặt kinh ngạc “Xem ra chuyện gì cũng không thể gạt được người, nhưng lần này, người sao không đi báo cho công tử nhà người biết.”

“Ta vì sao lại phải đi nói cho công tử biết, sự sống chết của người cùng hài tử trong bụng của người không liên quan gì đến ta. Cho dù người chết, thương tâm cũng sẽ không phải là ta.”

Thứ 88 lễ: Xà Lang Quân (88)

Chi Lan khẽ cười cười “Ta biết.” Nói xong lại nhắm mắt lại.

Sự đau đớn ở bụng đã hơi giảm bớt. Chi Lan tự nhiên biết đau đớn như vậy không phải là điềm lành, mỗi lần đau đến chết đi sống lại, cứ tưởng đã mất đi hài tử, cái loại cảm giác khó chịu này mãi vẫn không biến mất.

Hy vọng duy nhất để cho nàng muốn sống sót, chính là nàng muốn nhìn lại Hạc Nhi cùng Triệu Hiền Văn một lần. Mặc dù cơ hội xa vời.

Một lát sau, bạch y lại mở miệng nói: “Nếu không phải mấy ngày nay xảy ra quá nhiều chuyện, công tử cũng nên phát giác người khác thường mới đúng.” Đột nhiên lại chuyển hướng nói sang vấn đề khác “Aiz, cái lão hòa thượng kia càng ngày càng có nhiều chỗ dựa ...” Quan sát vẻ mặt Chi Lan, lại thấy nàng thật giống như mỗi một cực kỳ, quay mặt vào trong như muốn ngủ. Khẽ chau mày, bạch y lại nói tiếp: “Sau lưng của hân vừa xuất hiện một vị Triệu tướng quân làm chỗ dựa cho hân, nghe nói còn mang đến rất nhiều quan binh! Nói là vì để đền đáp ơn cứu thế tử của hân.”

Chi Lan vẫn không có phản ứng gì, bạch y âm thầm ngậm miệng lại, thật là nhàm chán. Suy nghĩ một chút, liền xoay người muốn đi ra bên ngoài.

“Chờ một chút.” Chi Lan đột nhiên mở mắt ra, nói.

Bạch y ánh mắt sáng lên, xoay đầu lại “Phu nhân, chuyện gì?”

Chi Lan nhìn thẳng tuyệt thế dung nhan của bạch y, trực tiếp hỏi: “Là Triệu Hiền Văn sao?”

“Hình như là cái tên này.”

Chi Lan vẻ mặt lộ ra một tia thoải mái, thoáng qua rồi lại trở nên khẩn trương, hân tởm, nhưng... Nàng nên như thế nào đối mặt với hân đây? Khóe miệng nhếch lên một nụ cười khổ, vô luận như thế nào, Hạc Nhi đã an toàn, trở lại bên cạnh phụ thân của nó, nếu như vậy, cho dù chết, nàng cũng có thể an tâm.

Hạ Vũ, cảm ơn người. Chi Lan trong lòng âm thầm nói. Thì ra là ngày đó, nàng cắn đầu ngón tay vội vàng viết một bức huyết thư, nhét vào trong ngực áo của Hạ Vũ đang bị dọa khóc ô ô, trên bức huyết thư chính là viết nhờ Hạ Vũ đi kinh thành tìm Triệu Hiền Văn. Làm mẫu thân nàng tự nhiên sẽ cho rằng hài tử chỉ có đến bên cạnh thân nhân của nó, mới có thể chân chính an toàn.

“Phu nhân cười khổ cái gì? Chẳng lẽ không cao hứng? Nghe nói tướng công của phu nhân tên là Triệu Hiền Văn... Phu quân của người mang theo đại đội nhân mã đến đây giải cứu người, người bây giờ nên cảm động mới đúng a!” Bạch y mặc dù thông minh, nhưng tu luyện thành hình người cũng chỉ có năm mươi năm, lại ít đi lại, vì vậy đối với luân lý đạo đức thế tục vẫn chỉ là mơ hồ không hiểu rõ.

Chi Lan nói: “Cao hứng cũng được, cảm động cũng được, đây là chuyện của ta không phải của người, người bây giờ chỉ cần nghĩ đến đường lui cho bản thân mình thì hơn.”

“Đường lui?”

Thứ 89 lễ: Xà Lang Quân (89)

“Đại sư muốn trừ đi bọn yêu ma quỷ quái các người, người chẳng lẽ lại không có bất kỳ tính toán nào hay sao?”

Bạch y nhíu mày “Có tính toán thì như thế nào, chủ nhân của ta ở nơi đâu, ta liền sẽ ở đó, chủ nhân đi theo công tử, một bước cũng sẽ không rời đi, lão hòa thượng kia, hôm nay quăng vào Long Sơn trang một chút pháp khí, ngày mai lại cho người tấn công vào sơn trang, thật là ghê tởm, may là, công tử đạo hạnh cao thâm, nếu không tiểu yêu quái trong trang cũng đã bị giết đi một nửa rồi. Bất quá, nghe nói hôm thiên kiếp của công tử hạ xuống, cũng là lúc pháp lực của công tử thấp kém nhất, ngay cả tự vệ đều có chút khó khăn, nếu là hôm đó lão hòa thượng tấn công tới, chỉ sợ...” Bạch y nói có một nửa, ngập ngừng trong giây lát, bỗng dừng lại mở miệng nói: “Phu nhân, người có biết ngày kia sẽ đến thiên kiếp của công tử hay không?”

“Ta...” Chi Lan cắn môi, nàng biết, ngày đông chí chính là ngày thiên kiếp của hân hạ xuống, Kim Càn Khôn chính miệng nói cho nàng biết. “Là ở...” Nàng ngẩng đầu nhìn lên thấy gương mặt có vẻ mong đợi của bạch

y, đem những lời phía sau nuốt xuống: “Sao người không đi hỏi chủ nhân của người.”

“Ha ha!” Bạch y trong lúc bất chợt cười khanh khách.

Chi Lan cũng là sợ hết hồn, bạch y vẽ mặt từ trước đến giờ luôn là lạnh lùng, trong lúc bất chợt cười một tiếng, mặc dù rung động lòng người, xinh đẹp như tiên nhân, nhưng...

“Người cười cái gì?”

“Ta chỉ cười a~, phu nhân ngay cả tâm của mình cũng không hiểu nổi... Vì sao không nói cho ta biết chứ? Chẳng lẽ là sợ bạch y hại công tử.”

Chi Lan sắc mặt đại biến “Người... Nói nhảm!”

Bạch y thản nhiên cười, xoay người bay ra khỏi phòng.

Chi Lan kinh ngạc ngồi ở đầu giường, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, một câu của bạch y đã làm cho nàng bình tĩnh u mê, trong nháy mắt, nàng thể nhưng, thể nhưng lại lo lắng cho an nguy của hần, thể nhưng lại theo bản năng muốn bảo vệ hần.

“Ba !” Một tiếng, chén trà trên bàn vô cớ rơi xuống mặt đất, Chi Lan tâm cả kinh, ánh mắt đờ đẫn nhìn mặt đất, nhìn nước trà văng tung tóe khắp nơi, Chi Lan từ từ nhắm mắt lại, một giọt nước mắt lăn xuống gò má.

Làm sao bây giờ? Nàng nên làm cái gì bây giờ?

Thời gian cứ thế trôi đi, chỉ còn bảy ngày nữa là đến ngày đông chí, Chi Lan tâm loạn cả lên, có mong đợi, có hưng phấn, có sợ hãi... Các loại cảm xúc phức tạp đan vào vào cùng một chỗ.

Mỗi ngày, cứ đến giờ hơi Kim Càn Khôn cũng sẽ trở về gian phòng của Chi Lan để nghỉ ngơi, thần thái nhưng ngày càng mỗi mệ, có khi có cùng nàng làm chuyện mây mưa, có khi có chỉ lẳng lặng đem nàng ôm vào trong lòng. Vô luận như thế nào, Chi Lan luôn là yên lặng hàng phục, không phản kháng, ngay cả cảm xúc bi thương cũng không có. Về mặt hồ hững như một con rối gỗ.

Thứ 90 lễ: Xà Lang Quân (90)

Ngày hôm đó, Kim Càn Khôn trở về phòng, Chi Lan đã nằm xuống.

Chi Lan nhắm mắt, bên tai nghe được thanh âm Kim Càn Khôn cởi quần áo, khắc sau, chăn bị vén lên, một thân thể bẽn lẽn nằm xuống bên cạnh nàng, thật lạnh. Thân thể bị hần kéo vào trong lòng, Chi Lan không tự chủ được rung mình một cái, gương mặt tiến tới gần, đôi môi trong nháy mắt bị ngăn chặn lại...

Chi Lan hé mở đôi môi, mặc hần tàn sát bữa bãi. Bỗng dưng, bụng nhưng thoáng cái nhói đau. Nàng vốn định nhin một chút, nhưng chỉ một lát sau, đau đớn càng thêm kịch liệt, so sánh với lúc trước mỗi lần bị đau bụng nghiêm trọng hơn rất nhiều.

“Ô...” Chi Lan muốn mở miệng nói, bất đắc dĩ miệng lại bị hần ngăn lại, gấp đến độ nghĩ đẩy hần ra, lại phát hiện thân thể đã bị hần ngăn chặn, không thể động đậy được. Đau, đau quá! Ý thức cuối cùng của Chi Lan _____ giống như có người gọi tên nàng, sau đó liền cái gì cũng không biết.

“Chi Lan, Chi Lan, nàng đã tỉnh, Chi Lan...”

Chi Lan từ từ mở mắt ra, thất thần trong chốc lát “Người...” Kim Càn Khôn? Thật là khó nhìn, vốn là gương mặt đẹp dễ mê hoặc người giờ đây thay thế bằng da rắn làm cho con người ta kinh hãi, hai mắt to lồ ra, loáng thoáng còn nhìn thấy đường viền, Chi Lan thật đúng là không cách nào nhận ra hần. Thật kỳ quái, thấy khuôn mặt quái dị như vậy, thể nhưng nàng lại không cảm thấy sợ hãi, có lẽ do mấy ngày này, nàng thấy được quá nhiều yêu quái rồi.

Tầm mắt từ từ di động, thấy tay của mình bị Kim Càn Khôn vững vàng cầm lấy, trong thoáng chốc nhớ lại một khắc trước khi mình bất tỉnh. Mâu quang dần dần trở nên trong trẻo lạnh lùng. Muốn rứt tay của mình về, lại phát hiện cả người không có một chút khí lực nào.

“Thật xin lỗi! Là ta không tốt.” Kim Càn Khôn áy náy nói “May là phát hiện được sớm, nếu không nàng cùng hài tử cũng nguy hiểm.”

Chi Lan nhìn ánh mắt lỗi to của hắn, ở trong đó tràn đầy sự lo lắng, trong nội tâm nàng cười khổ, hắn lo lắng chính là hài tử sao! Nàng giãy giụa muốn ngồi dậy...

“Đừng cử động, thân thể nàng còn yếu, vẫn nên nằm nghỉ một lát thì hơn.”

Chi Lan không nghe, buồn bực không lên tiếng tránh thoát hắn, muốn ngồi dậy.

“Đừng gắng sức quá, để ta đỡ nàng dậy.” Kim Càn Khôn thở dài “Đừng cắn chặt môi nữa, coi chừng cắn đứt môi.” Kim Càn Khôn vừa nói, Chi Lan mới ý thức tới, đôi môi thật giống như lại bị mình cắn ra máu. Cả người đầy mồ hôi, vốn định đứng dậy xuống giường, nhưng biết mình căn bản không còn khí lực để mà đứng lên, dựa ở mép giường, Chi Lan đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, khe chau lông mày, thanh âm hỗn loạn ở bên ngoài truyền vào phía, hơn nữa còn có thanh âm kêu gào đầy thê lương.

Bỗng dưng hết thấy động tĩnh bên ngoài cửa sổ đột nhiên ngừng lại, Chi Lan quay đầu nhìn về phía Kim Càn Khôn, đoán ra là hắn làm. Lại thấy hắn giống như trước ngồi dựa vào một bên thành giường, bộ dạng thật giống như thân thể vô lực. Chi Lan nhìn không ra sắc mặt của hắn, bởi vì bị da rắn màu vàng bao trùm, nhưng cũng nhìn ra môi của hắn có chút tái nhợt.

Thứ 91 lễ: Xà Lang Quân (91)

“Công tử...” Hắc Nham thần sắc hơi bối rối chạy vọt vào trong phòng, thấy Chi Lan đã tỉnh, ngơ ngác một chút, nhưng ngay sau đó nói: “Công tử, có chuyện quan trọng.”

Kim Càn Khôn đứng lên, nhìn Chi Lan một cái, muốn nói gì đó nhưng lại thôi, theo Hắc Nham đi ra ngoài.

“Công tử, cẩn thận chút!”

“Không sao.”

Đợi thanh âm của hai người biến mất, Chi Lan mới thu hồi ánh mắt nhìn ngoài cửa sổ lại, chẳng qua là trong phòng yên lặng không được bao lâu, bạch y lại đã đến.

Chi Lan đưa mắt nhìn nàng một cái, mắt lộ ra vẻ kinh ngạc “Người...” Vừa mới định mở miệng, liền lại đem nghi vấn nuốt xuống.

Bạch y tóc tai bù xù, dung nhan tiêu tụy, so với Chi Lan một thân bệnh tật không khá hơn là bao nhiêu, vốn xiêm y là trắng mịn như tuyết, cũng dính đầy bụi đất cùng vết máu.

Bạch y vừa vào đến trong phòng, liền ngồi xuống cạnh bàn đối diện Chi Lan, chỉ nói: “Công tử bảo ta tới chiếu cố người.” Cũng không như bình thường muốn Chi Lan đáp lời, ngược lại một mồm thở dài, nhắm mắt lại dưỡng thần.

Chi Lan nhìn nàng một hồi lâu, rốt cục mở miệng nói: “Phía ngoài rất loạn, đã xảy ra chuyện gì rồi?” Bởi vì thân thể yếu đuối không còn chút sức lực nào, nên thanh âm của Chi Lan rất thấp, quả thực như là đang rĩ tai nói.

Một lúc lâu Bạch y không lên tiếng đáp lại, Chi Lan cho là bạch y không có nghe thấy, vừa muốn mở miệng nói lại. Bạch y lại đột nhiên mở mắt ra.

“Người có nghe thấy âm thanh gì ở bên ngoài không? Pháp lực của công tử quả nhiên là đang yếu dần.”

Chi Lan khẽ lắc đầu “Không có, chỉ có vừa nãy nghe được một chút mà thôi, phía ngoài đã xảy ra chuyện gì rồi?”

Bạch y nói: “Lão hòa thượng kia tấn công tới, chúng ta ứng phó không kịp. Công tử vì cứu người, pháp lực yếu dần, để cho cái lão hòa thượng kia chiếm tiện nghi. Nếu không... Hừ!” Bạch y đằng đằng sát khí vỗ mạnh xuống bàn một cái

Hắn muốn cứu chỉ là hài tử của hắn mà thôi! Chi Lan mặc nhiên.

Bạch y tiếp theo lại lạnh lùng nói: “Lão hòa thượng kia hôm nay đứng ở trước cửa sơn trang khiêu chiến, tuyên bố không đem người giao ra đây, thì lão sẽ liền đem nơi này san thành bình địa, cái gì mà người xuất gia lấy từ bi làm gốc, căn bản cũng chỉ là một kẻ ngu ngốc ra vẻ đạo mạo thích giết chóc mà thôi.”

Chi Lan thản nhiên nói: “Trảm yêu trừ ma, có gì không đúng?”

Bạch y nghe vậy, mắt híp lại, yêu tà trong mắt đột nhiên tóe ra sát ý. “Đáng khen cho câu trảm yêu trừ ma, hừ, hôm nay bên trong sơn trang đã có nửa số yêu quái bị giết, mà tất cả đều là tại ngươi, là ngươi hại chết bọn họ. Nếu không phải công tử pháp lực đột nhiên yếu dần đi hơn phân nửa, lão hòa thượng kia có thể nào được như ý?”

Chi Lan khê kinh hãi, trên mặt nhưng cố tự trấn định “Ta nghĩ ngươi cũng chẳng phải là lo lắng đến sự sống chết của bọn họ?”

Thứ 92 lễ: Xà Lang Quân (92)

“Sự sống chết của bọn họ có quan hệ gì đến ta? Ta tất nhiên không lo lắng, chẳng qua là nếu công tử thua, ta liền không có đường sống, bạch y ta tu luyện chịu bao nhiêu đắng cay, khổ cực mới được như bây giờ, cũng không muốn bị đánh trở về nguyên hình, thay vì như thế, chi bằng hồn phi phách tán còn tốt hơn.”

“Ngươi nếu không có hại người, đại sư sẽ phóng cho ngươi một con đường sống.”

Bạch y tiếp tục cười lạnh “Ngươi cho rằng những yêu quái ở bên ngoài kia đều là những kẻ đi hại người hay sao? Bọn họ có thậm chí chưa từng đi xuống núi, chưa từng thấy qua một người. Bây giờ cũng không phải là đã bị pháp khí của lão hòa thượng ngu ngốc kia đánh về nguyên hình rồi hay sao? Chúng ta từ ngày này qua ngày khác, từ năm này sang năm khác, tu luyện trải qua bao đắng cay khổ cực, đến tột cùng thì được cái gì đây? Nếu ta là công tử, đã sớm trừ ngươi rồi, như vậy mọi chuyện đã được giải quyết xong xuôi từ lâu rồi... Công tử hao phí pháp lực, dùng bảy ngày bảy đêm cứu tính mạng ngươi, nhưng kết quả nhận được lại là ‘Trảm yêu trừ ma, có gì không đúng?’, đáng khen ột nữ tử toan tính tuyệt tình, lòng dạ độc ác.”

“Bảy ngày bảy đêm?” Chi Lan vẻ mặt ngơ ngác một chút, tiếp theo vội hỏi: “Ngươi nói ta hôn mê đã bảy ngày bảy đêm?”

“Dĩ nhiên, công tử vì cứu ngươi, đem hết toàn lực, pháp lực yếu dần, nếu không như thế nào lại duy trì không được hình dáng con người.”

Chi Lan nghĩ đến gương mặt nửa người nửa yêu của Kim Càn Khôn, sắc mặt đại biến, bảy ngày bảy đêm, bảy ngày! Nàng đã ngủ mê bảy ngày, vậy hôm nay chẳng phải là...

“Bạch y, hôm nay là đông chí đúng không?”

“Đúng vậy thì đã sao?”

Thiên kiếp! Chi Lan ngây người. Hôm nay thật sự đã đến thiên kiếp của hắn.

“Công tử!” Bạch y đột nhiên đứng lên.

Chi Lan đưa mắt nhìn ngoài cửa, lại thấy Kim Càn Khôn vừa mới đi đã quay lại. Đi bên cạnh là Hắc Nham vẻ mặt âm trầm. Kim Càn Khôn không nói lời nào, đi tới bên giường, cúi người ôm lấy Chi Lan, một nhóm bốn người hướng hậu viện sơn trang đi tới. Trên đường, Chi Lan không có cảm giác gì, cứ như người mất hồn. Đợi một lần nữa có cảm giác, người đã ở trong thạch thất.

Chẳng qua là thanh âm đầu tiên nghe được cũng là tiếng cầu cứu của bạch y.

“Chủ nhân, chủ nhân cứu ta. Bạch y không dám nữa, bạch y thật không dám... Chủ nhân, đừng giết ta... A...”

Ngay sau đó một tiếng hét thảm truyền đến, Chi Lan không nhận được rung mình một cái, vừa quay đầu lại “A...” Tiếng kinh hô suýt nữa bật ra khỏi miệng, nàng vội vàng lấy tay bịt miệng lại, bên cạnh nàng thể nhưng lại là một con Cự Mãng màu vàng đang quần tròn mình. Đầu khê giờ lên, sau khi nghe được tiếng thở kinh ngạc của Chi Lan, thân mình khê động dậy, hơi đem đầu rắn chuyển tới phía nàng.

Kim Càn Khôn!

“Phu nhân.”

“A!” Chi Lan bị dọa sợ hết hồn, quay đầu lại nhìn thấy Hắc Nham đang đi đến.

“Công tử đang chữa thương, xin phu nhân giữ yên lặng.” Hắc Nham lạnh lùng nói.

Thứ 93 lễ: Xà Lang Quân (93)

Chi Lan ngồi ở trên giường đá duy nhất bên trong thạch thất, bên cạnh chính là Kim Càn Khôn với hình dạng măng xà màu vàng cực lớn. Chi Lan nghiêng thân thể sang một bên, tận lực đem thân thể hướng lui dần vào góc giường, để cách xa nó chút ít.

Đối với cử động của nàng, Hắc Nham khinh thường hừ lạnh một tiếng, Chi Lan cúi thấp đầu, bên trong thạch thất yên lặng đến dị thường.

Hồi lâu, Chi Lan đột nhiên hỏi một câu “Bạch y đâu?”

Hắc Nham đang ngồi xếp bằng, nghe vậy mở mắt ra, cười như không cười nói: “Giết, nàng từng ám hại công tử, cho nên hôm nay nàng đã ở trong bụng ta... Phàm là ai hại công tử, Hắc Nham cũng sẽ không bỏ qua.” Nói xong, hai tròng mắt Thị Huyết thẳng tắp trừng hướng Chi Lan.

Chi Lan lại đem đầu rũ xuống, lần này cũng là ôm lấy hai đầu gối, đem thân thể ôm chặt lấy.

“Công tử.” Hắc Nham đột nhiên gọi một tiếng.

Chi Lan ngẩng đầu lên, thấy Kim Càn Khôn đã hóa thân thành bộ dáng con người, chẳng qua là diện mạo vẫn là nửa người nửa yêu, lần này ngay cả đầu tóc cũng không thấy, càng phát ra quỷ dị khó coi.

“Hắc Nham, ngươi đi xem một chút tình hình phía ngoài như thế nào rồi?” Kim Càn Khôn nói.

Sau khi Hắc Nham rời khỏi đây, Kim Càn Khôn mới cười nhạt nói: “Bộ dáng của ta bây giờ rất dọa người sao?”

Chi Lan khẽ lắc đầu “Hôm nay... Là ngươi...”

Kim Càn Khôn nhàn nhạt cười nói: “Thiên kiếp.”

“Vậy ngươi...”

“Chi Lan đang lo lắng cho ta sao?”

“Ta...”

Thấy Chi Lan cắn môi không nói, Kim Càn Khôn ánh mắt âm đạm. Rồi lại cười nói: “Giờ Tý tối nay chính là đại nạn của ta, chỉ mong linh khí của đất trời ở thạch thất này có thể bảo vệ ta, cho ta một con đường sống sót.”

“Ta nếu giúp ngươi tránh qua thiên kiếp, sinh hạ hài tử, ngươi thật sẽ giữ chữ tín thả ta được tự do chứ?”

Kim Càn Khôn gật đầu “Dĩ nhiên.” Hắc cũng không có nói ra thiên kiếp của hắn chính là nàng. Chỉ vì hắn cũng không thể đoán ra được kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì.

“Công tử.” Hắc Nham trở lại “Yêu quái bên ngoài đã chết hết, những yêu quái trốn đi đã bị lão hòa thượng thu phục. Triệu Hiền Văn mang binh lính vây quanh sơn trang, yêu quái bị bọn họ đánh về nguyên hình hoặc bắt giết cũng không ít.”

Hiền Văn! Hắc tối. Chi Lan nắm thật chặt vạt áo của mình.

Hắc Nham lại nói tiếp: “Công tử, lão hòa thượng kia thật giống như biết được hôm nay là thiên kiếp của ngươi.”

“Pháp lực của đối phương quả thật không thấp, có thể tính ra ngày thiên kiếp của ta cũng thật là đáng ngạc nhiên.”

“Công tử, không bằng thừa dịp giờ Tý chưa tới, chúng ta xông ra ngoài. Ta đi cuốn lấy lão hòa thượng ngu ngốc kia, công tử nhân cơ hội đó thoát thân.”

Thứ 94 lễ: Xà Lang Quân (94)

“Không thể. Pháp khí của hắc hiện tại rất lợi hại, người không phải là đối thủ của hắc. Làm thế chỉ như là đang đi nộp mạng cho hắc mà thôi. Thạch thất này tuy nhỏ, nhưng dưới đất lại có Nuwa đá màu trấn giữ, pháp khí của hắc cho dù có lợi hại đến đâu, đụng phải thạch thất pháp lực cũng sẽ giảm đi hơn phân nửa, chỉ cần qua giờ Tý tới nay...”

“Hắc Nham thề bảo vệ công tử.”

Kim Càn Khôn nhàn nhạt cười, đưa tay cho hắc đỡ.

Hắc Nham nhìn quét Chi Lan một cái, muốn nói gì đó.

Kim Càn Khôn hơi lắc đầu “Không sao, cứ nói đi.”

“Bọn họ ở bên ngoài la hét ầm ĩ, nói chỉ cần thả Phu nhân ra... liền sẽ thu lại pháp khí.” Hôm nay cả bầu trời của Long Sơn trang, đã bị pháp khí của hòa thượng bao trùm thành một cái bao lớn, tiểu yêu pháp lực thấp kém sẽ bị hút vào đó, những kẻ phản kháng theo quy tắc sẽ bị pháp vụ bắn ra kim quang đánh trúng, làm cho hồn phi phách tán.

Chi Lan ngược mắt lên nhìn, Kim Càn Khôn cũng vào thời khắc này nhìn về phía nàng, tầm mắt của hai người ở giữa không trung chạm nhau. Chi Lan nhưng ngay sau đó tránh đi, cúi đầu xuống, bên tai lại nghe thấy Kim Càn Khôn nói: “Chi Lan hôm nay đã mang thai cốt nhục của ta, ta sẽ không thả nàng đi.” Lời này tức là nói với Hắc Nham, lại càng là đang nói với Chi Lan.

Chi Lan tâm vốn đang mang theo một chút hi vọng, bỗng chốc lại bị đẩy xuống đáy cốc tuyệt vọng.

Kim Càn Khôn cùng Hắc Nham khoanh chân ngồi ở giữa thạch thất, hai người ngồi đối mặt với nhau, hai mắt nhắm chặt lại.

Qua một lát sau, Chi Lan cuộn tròn mình lại ở trên giường, cảm thấy trải qua một ngày này bằng sống một năm, có khi lại cảm giác thời gian trôi qua thật nhanh. Nhìn hai người ngồi xếp vòng tròn ngồi ở giữa thạch thất, không đúng, là hai con xà... Bỗng dưng, Chi Lan phát hiện một chuyện, kinh ngạc trừng to mắt, Kim Càn Khôn vẻ bề ngoài đang từ từ biến hóa, từ từ có xu hướng hóa thành yêu.

Chẳng lẽ pháp lực của hắc đang giảm sút? Bây giờ là giờ nào rồi? Chi Lan nhìn chung quanh, bên trong thạch thất, cũng không có cửa sổ thông ra bên ngoài, chỉ có bốn phía xung quanh có treo những cây đuốc thấp sáng cho thạch thất. Làm cho Chi Lan không thể tính ra bây giờ là giờ nào.

Giờ tý đã tới chưa? Thiên kiếp sẽ xảy ra chuyện gì? Mình có muốn giúp hắc hay không?

Hết thấy tai nạn của mình cũng do hắc mà ra, nếu hắc chết vì thiên kiếp, nàng chẳng phải là đã báo được thù rồi hay sao.

Chẳng qua là...

Nàng thậm nghĩ không nên giúp hắc, nhưng ở dưới đáy lòng lại vang lên thanh âm mâu thuẫn không dứt. Làm sao bây giờ?

“Ai da...” Chi Lan bỗng dưng che bụng dưới, nguy rồi, tại sao đúng lúc này lại đau bụng cơ chứ. Trong bụng giống như có một thanh kiếm, đang khuấy động khắp nơi hành hạ nàng. Nàng thân thể gục ở trên giường đá, cổ nén đau đớn. Thần trí của nàng lại bắt đầu hoảng hốt ...

“Chi Lan!”

Chi Lan mở mắt, thân thể chẳng biết từ lúc nào đã bị Kim Càn Khôn ôm vào trong ngực “Đau... ai da...” Vừa mới mở miệng, tiếng rên rỉ liền cũng không thể kiềm chế được mà bật ra. Trong tâm mắt mơ hồ Chi Lan thấy khuôn mặt của Kim Càn Khôn đã hoàn toàn mất đi bộ dáng của con người. “Người... A! Đau...”

Thứ 95 lễ: Xà Lang Quân (95)

Chỉ một lát sau, y phục của Chi Lan đã bị thấm ướt bởi mồ hôi, dính vào người ướt nhẹp.

Bàn tay của Kim Càn Khôn đặt cách bụng Chi Lan nửa tấc, lòng bàn tay úp xuống phía dưới phát ra một loại quang mang màu tím nhạt, bao phủ ở trên bụng Chi Lan.

Sau nửa khắc đồng hồ, Hắc Nham đi tới, sắc mặt lo lắng đứng ở bên cạnh Kim Càn Khôn “Công tử, đủ rồi, nếu còn tiếp tục như vậy nữa, người...”

Kim Càn Khôn ánh mắt chỉ nhìn vào Chi Lan ở trong lòng mình “Có thấy khá hơn chút nào không?”

Trong hoảng hốt, Chi Lan khê gật đầu, bụng đúng là không còn đau đớn dữ dội như vừa nãy nữa, mặc dù vẫn có chút đau đớn, nhưng có thể nhịn được “Lạnh quá.” Nàng run run nói.

Kim Càn Khôn mới nâng tay chuẩn bị làm gì đó, lại bị Hắc Nham ngăn lại “Công tử, để ta.” Vừa nói, Hắc Nham lặng yên đọc chú ngữ, trong chớp mắt trong lòng bàn tay bỗng xuất hiện một chiếc áo khoác bằng nhung hươu.

Kim Càn Khôn dùng nó đắp cho Chi Lan.

Chi Lan không còn chút sức lực nào, suy yếu cười một chút “Ta không sao ... giờ tý đã tới chưa? Thiên kiếp của người là cái gì... Không hiểu được với bộ dáng của ta bây giờ, còn có thể giúp được gì cho người không?”

Hắc Nham ở bên cạnh nghe vậy, cười lạnh một tiếng.

Chi Lan âm thầm cười khổ, biết Hắc Nham là đang hận nàng dối trá, dối trá sao? Trên thực tế, những lời đó là thật hay giả, ngay cả chính nàng cũng không phân biệt được. Nàng hận Kim Càn Khôn, nhưng cũng... “À!” Chi Lan đột nhiên kêu đau một tiếng, tiếp theo phun ra một ngụm máu tươi.

“Chi Lan...” Kim Càn Khôn kêu to. Máu tươi phun khắp cả gương mặt và trên người hắn.

“Ta... ủa ...” Ngay sau đó nàng lại phun ra một ngụm máu tươi nữa, kỳ quái chính là, Chi Lan cảm thấy sau khi học máu, thần chí ngược lại thanh tỉnh, sự đau đớn ở bụng cũng đã biến mất.

Kim Càn Khôn cũng là thần sắc đại biến, vội vàng vì nàng bắt mạch, sau đó lộ ra vẻ mặt khiếp sợ, khó có thể tin nhìn Chi Lan, tiếp theo giống như là không thể tin được, bắt lại mạch cho nàng, lần này thời gian hơi dài.

Hắc Nham cũng nhìn ra hắn quái dị, lo lắng hỏi: “Công tử, người đây là...”

Kim Càn Khôn khê lắc đầu, vẻ mặt cười như không cười, đem Chi Lan nhẹ nhàng đặt xuống giường, đứng lên, ở trong thạch thất đi đi lại lại, bỗng dừng ngựa mặt lên trời cười lớn “Thì ra là như vậy, thì ra là như vậy, thiên ý, thiên ý a... Ha ha ha...”

“Công tử...” Hắc Nham kinh hãi. Biết công tử đã có tám trăm năm, chẳng bao giờ hắn gặp qua công tử thất thổ như vậy.

Kim Càn Khôn ngưng cười, xoay người nói với Hắc Nham: “Cướp của ta đã xuất hiện.”

“Cướp?” Hắc Nham ngẩn ra “Là cái gì?”

Chi Lan mở to hai mắt, cũng nhìn về phía Kim Càn Khôn.

Thứ 96 lễ: Xà Lang Quân (96)

Kim Càn Khôn nói: “Người đã nghe qua phải chọn một chưa?”

“Chọn một?” Hắc Nham kinh hãi, nhìn về phía Chi Lan “Người là nói nàng...” Thấy Kim Càn Khôn gật đầu, Hắc Nham sắc mặt thoáng cái thay đổi.

Nếu nói chọn một? Từ như ý nghĩa, chính là chỉ có một lựa chọn duy nhất, yêu nhân kết hợp, hình thành đứa bé. Nếu là yêu mang thai, sự sống chết cũng không phải sợ, ngược lại đối là người, thì nguy hiểm nặng nề. Trong lúc mang thai, rất dễ xảy ra việc ngoài ý muốn, thời khắc nguy hiểm nhất, chỉ cần yêu phun ra nội đan, vừa độ cho cơ thể lại vừa giữ được tính mạng của đối phương. Đợi sau khi người mẹ cùng thai nhi đều khôi phục, lại đem nội đan độ trở về thân thể của mình.

Nhưng phương pháp này nhưng lại cực kỳ hung hiểm, nội đan chính là mạng của yêu. Vốn là lấy pháp lực tu vi của Kim Càn Khôn, đem nội đan tạm thời độ cho Chi Lan không có gì đáng ngại. Song Kim Càn Khôn pháp lực biến mất hơn phân nửa, nếu bây giờ đem nội đan phun ra, không chỉ linh lực hoàn toàn biến mất, chỉ sợ tánh mạng cũng khó mà bảo vệ được.

Huống chi hòa thượng kia đang ở phía ngoài sơn trang, Kim Càn Khôn nếu như mất nội đan, đừng nói là hấn đang được thạch thất này che chắn, cho dù có mười cái thạch thất che chắn, chỉ cần người ở phía ngoài làm một phép nhẹ, hấn cũng sẽ hồn phi phách tán.

Hắc Nham sau một hồi kinh ngạc, nhưng lại đột nhiên cao hứng trở lại “Công tử, nếu vậy, người có thể tránh thoát a! Chỉ cần...” Hấn nhìn về phía Chi Lan, chỉ cần không cứu nàng, chỉ cần buông tha thai nhi trong bụng nàng. Chờ tránh thoát kiếp này, nhất định là sự lựa chọn tốt nhất.

Kim Càn Khôn cũng chỉ cười nhạt, thiên ý trêu ngươi, thiên ý trêu ngươi a! Nếu có thể dễ dàng tránh thoát, như thế nào lại gọi là mệnh trời?

Hắc Nham gặp công tử chỉ đứng chấp tay, bộ dạng cười mà không nói, không khỏi vội la lên: “Công tử, trên thế gian có hàng vạn, hàng nghìn nữ tử, công tử ngàn vạn không được làm chuyện điên rồ. Nếu là công tử có xảy ra chuyện gì, Hắc Nham tuyệt đối sẽ không tha cho nàng.”

Chi Lan mặc dù nghe không rõ chọn một là cái gì? Nhưng theo như hai người bọn họ nói chuyện với nhau, cũng hiểu được một chút. Chẳng lẽ thiên kiếp này nhưng lại có liên quan đến nàng?

Kim Càn Khôn từ từ đi tới trước mặt Chi Lan, nhìn thẳng vào nàng, vẫn không nói gì.

Diện mạo của hấn đã hóa thành yêu, hai tròng mắt lồ to, nói thật, khó coi cực kỳ, nếu là nửa năm trước, Chi Lan thấy tướng mạo như vậy, chắc chắn sẽ bị hù dọa đến mức ngất ngay tại chỗ. Mà hôm nay, Chi Lan thể nhưng có thể ở trong hai tròng mắt kinh khủng kia, cảm nhận được một tia đau thương cùng ôn nhu, còn có tuyệt vọng.

Lòng của nàng bỗng dưng thắt chặt lại, đứng lên “Ngươi... Đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì?”

Kim Càn Khôn đưa tay nhẹ nhàng sờ mặt nàng, ánh mắt cực kỳ ôn nhu, nói một lời đầy thâm ý “Nhân quả tuần hoàn, ta tự mình gieo hạt, tự nhiên tự mình sẽ phải gánh chịu.....Không... thể để nàng bị kéo theo.”

Thứ 97 lễ: Xà Lang Quân (97)

Chi Lan về mặt khốn hoặc nhìn hấn, mặt khê né sang một bên, tránh đi cử động thân mật của hấn, đưa mắt nhìn về phía Hắc Nham ở bên cạnh hấn.

Hắc Nham hừ lạnh một tiếng, nói: “Công tử, ta cần phải nói ra điều này, hết thấy mọi chuyện đều bởi vì nàng mà thành, nếu nàng chết, mọi việc sẽ được kết thúc. Công tử nếu muốn lấy tính mạng của mình đổi cho nàng, Hắc Nham trăm triệu lần sẽ không đồng ý.”

Kim Càn Khôn cười cười “Thiên ý như thế, cho dù không phải là Chi Lan, cũng sẽ xuất hiện những người khác.” Nói xong, hấn lần nữa đem ánh mắt chuyển hướng Chi Lan, về mặt tức khắc trở nên nghiêm túc

“Ta nếu cứu nàng, nàng có hứa sẽ bình an mà sinh ra đứa nhỏ hay không?”

“Ta...” Chi Lan cho dù có ngu ngốc đến mấy, thì trong lời nói của bọn hấn cũng đoán ra được, tình huống thân thể của mình vô cùng nguy hiểm, mà giờ khắc này chẳng lẽ chính là hồi quang phản chiếu? Mà Kim Càn Khôn cứu mình thì hấn sẽ phải gặp nguy hiểm.

“Có thể không?” Kim Càn Khôn lại lên tiếng hỏi lại.

“Ta...” Nàng nói không ra lời cự tuyệt

Thấy Chi Lan hồi lâu không có đáp ứng, Kim Càn Khôn than nhẹ một tiếng.

Chi Lan trong lúc bất chợt cảm thấy đau lòng “Ta đáp ứng.” Nói xong, ngay cả mình cũng ngây người.

Kim Càn Khôn cũng là vui mừng, cười nói: “Tốt, ta không cầu nàng nuôi dưỡng nó lên người, chỉ cần bình an sinh hạ ra nó, giao cho Hắc Nham là được.”

“Công tử...” Hắc Nham kêu to “Công tử không thể làm chuyện điên rồ...” Lại thấy Kim Càn Khôn đột nhiên đem Chi Lan kéo vào trong ngực, cúi người hôn nàng

“Người... ô ...” Chi Lan kinh ngạc đến ngây người, miệng bị hắn hết sức cạy mở, tiếp theo một vật trơn chui vào trong miệng, không đợi nàng kịp phản ứng, liền theo thực quản tiến vào trong bụng. “Khụ khụ... Cái gì... Cái gì a?” Chi Lan bị buông ra, vội vã hỏi.

“Công tử...” Hắc Nham trong nháy mắt quỳ phịch xuống mặt đất, tròn mắt rưng rưng “Xin công tử thu hồi nội đan, công tử...”

Nội đan? Chi Lan giật mình ôm ngực, nhìn về phía Kim Càn Khôn.

Song Kim Càn Khôn nhưng không còn có để ý tới nàng, nói với Hắc Nham: “Người đưa Chi Lan đi ra ngoài, trong cơ thể nàng có nội đan của ta, pháp khí ở bên trong sơn trang nàng chịu không được.”

“Công tử, Hắc Nham không đi.” Hắn quát cường nói.

Kim Càn Khôn thở dài một tiếng “Cũng được, ta tự mình đưa nàng đi ra ngoài.”

“Công tử không thể, ra khỏi gian thạch thất này, người không phải...” Hắc Nham hai mắt đỏ ngầu, cắn răng một cái “Công tử, ta đưa nàng đi ra ngoài cũng được.” Nói xong lôi kéo Chi Lan đang ngẩn ngơ ở một bên đi ra ngoài.

“Người...” Chi Lan thần chí hoảng loạn, quay đầu nhìn lại, cửa thạch thất đã khép lại. Tự nhiên nàng sẽ không biết được, một khắc kia, khi cánh cửa thạch thất đóng lại, Kim Càn Khôn cũng không kiên trì được nữa, ngã xuống mặt đất, khôi phục thành nguyên thân loài rắn.

Thứ 98 lễ: Xà Lang Quân (98)

Chi Lan bị Hắc Nham lôi kéo chạy nhanh ở trong sơn trang, thỉnh thoảng quay đầu nhìn lại, nhưng lại bị Hắc Nham nói móc “Công tử không ở chỗ này, người không cần giả bộ lưu luyến nữa, hừ! Nếu không phải ta không thể làm trái với mệnh lệnh của công tử, ta sớm đã giết người rồi.”

“Hắn cứu ta là vì hài tử trong bụng ta.”

Hắc Nham đột nhiên tức giận dữ vung tay lên “Người... Không biết tốt xấu.”

Chi Lan lạnh lùng mà đối diện hắn. Cuối cùng, Hắc Nham thả tay xuống, lôi kéo Chi Lan tiếp tục đi về phía trước. Chỉ chốc lát sau đã đến cửa sơn trang.

“Công tử nếu quan tâm đến hài tử, người muốn cứu cốt nhục của mình chẳng lẽ còn không thể dễ dàng sao? Người công tử chân chính cứu chính là người.”

“Cái gì?”

Hắc Nham nói tiếp: “Thả người trở về, chỉ mong bọn họ có thể hết lòng tuân thủ hứa hẹn, tháo bỏ pháp khí bên trong sơn trang xuống, người tự mình bảo trọng, không tiến.” Nói xong, liền nắm lấy eo của Chi Lan, ném ra ngoài sơn trang.

“Công tử, người phạm quả nhiên là không thể tin được, chúng ta thả nàng, bọn họ ngược lại không còn điều gì để mà bắn khoăn do dự nữa, bắt đầu phóng hỏa đốt sơn trang.”

“Những người khác ở bên trong sơn trang như thế nào?”

“Có thể chạy trốn đã sớm trốn rồi, Ngô Thông sáng sớm đã không còn thấy bóng dáng, thật uổng công công tử đã đối xử tốt với hắn như vậy.”

“Nếu lưu lại sẽ chết nhanh a! Sự thông minh của người không bằng một nửa của hắn.”

“Hắc Nham chết cũng sẽ không rời khỏi công tử.”

Thở dài một tiếng “Thai nhi trong bụng Chi Lan, có hàm chứa nội đan xuất thế của ta, pháp lực của nội đan quá lớn đứa bé không chế không được, đến lúc đó tất sẽ trở thành mục tiêu tranh đoạt của yêu giới, sau này an toàn của nó liền giao cho người.”

“Công tử lúc nào cũng tự mình đưa ra quyết định, chưa bao giờ hỏi qua Hắc Nham có đồng ý hay không.”

“Bởi vì ta là công tử a! Ha ha... Mặc dù thu người ngu ngốc như người làm người hầu, cũng là chuyện đặc ý nhất của Kim Càn Khôn ta.”

“Hắc Nham không rõ, tại sao công tử lại yêu Chi Lan phụ nhân đến không tiếc sinh mạng của mình đến vậy? Vì cứu nàng, ngay cả nội đan tu luyện nhiều năm cũng không muốn.”

“Ta là cứu con trai của ta.”

“Công tử có thể lừa gạt người khác, nhưng không thể lừa được ta. Đừng quên, ta nhưng là đã theo người tám trăm năm rồi.”

Trầm ngâm chốc lát “Ta đang đánh cuộc a!”

“Đánh cuộc cái gì? Hắc Nham không rõ.”

“Người nếu là có thể hiểu, bây giờ cũng sẽ không đứng ngây ngốc ở đây... Aiz! Lão Thiên nếu an bài phải hy sinh vì tình, người như thế nào có thể tránh được đây, cho dù không phải là Chi Lan, cũng sẽ có những người khác. Mà ta cũng cảm thấy may mắn vì người đó là nàng, dù sao ta trăm ngàn lần cũng không thể trở mặt nhìn nàng chết ở trước mặt của ta.”

Thứ 99 lễ: Xà Lang Quân (99)

“Không rõ, Hắc Nham chỉ cảm thấy tính mạng là trọng yếu nhất.”

“Tính mạng dĩ nhiên trọng yếu, ta cực khổ tu luyện ngàn năm, chẳng lẽ có thể buông tha dễ dàng như vậy hay sao? Ta nếu thật hạ quyết tâm cắt đứt Liễu Tình, trời cao tự nhiên sẽ an bài một ... trường kiếp nạn khác cho ta, từ xưa tới nay, những kẻ tu luyện như chúng ta không phải là hao tổn tâm cơ, tìm mọi cách trốn tránh thiên kiếp hay sao. Nhưng lại có người nào có thể tránh được đây. Đơn giản chỉ là mua dây buộc mình mà thôi.” Hắn cũng không phải mình đem Chi Lan tìm đến sao? Người nào có thể đầu nỏ mệnh trời đây?

“Nhưng là... Aiz!” Hắc Nham than thở, nghĩ đến lần thiên kiếp đầu tiên của mình, bản thân cũng là muốn tìm tất cả biện pháp để trốn tránh, nhưng cũng không chạy trốn được sự trêu chọc của lão Thiên gia, trong lúc tuyệt vọng, công tử ngoài ý muốn xuất hiện mới cứu được tính mạng của hắn. “Công tử đang đánh cuộc gì?”

“Đánh cuộc xem những lời trên quẻ bói nói, Chi Lan chính là người có thể cứu ta có đúng hay không.”

“Ta xem, nàng chính là người hại công tử mới đúng chứ? Được rồi, mặc kệ là trên quẻ bói đó viết gì, nếu là thua cuộc thì công tử phải làm sao bây giờ? Hiện sắp đến giờ Tý rồi.”

“Tương lai thay ta chiếu cố thật tốt cho hài tử.”

“Hắc Nham tại sao nhất định phải nghe lời người?”

“Bởi vì ta là công tử.”

“Người bây giờ còn có một chút bộ dáng của công tử hay sao?”

Hắn hơi suy tư “Thật có chút không giống.”

Một người, một mảng trên chiếc giường đá duy nhất ở bên trong thạch thất chờ đợi, nhìn như nhàn nhã cùng nhau trò chuyện, nếu người ngoài nhìn thấy thật đúng là có một tia quý dị khác thường!

Chỉ thấy Hắc Nham khoe mắt hàm chứa nước mắt, giọng nói khê run run, những mảng vảy da rắn trên người kim măng giống như đang từ từ bị tróc ra, trở nên ảm đạm không một tia ánh sáng. Trong không khí quý dị lộ ra sâu nào nhàn nhạt.

Chi Lan thở hồng hộc đẩy cửa thạch thất ra, nhìn vào bên trong liền thấy tình cảnh như thế.

Hắc Nham trong nháy mắt nhảy đến trước mặt Chi Lan “Người... Người tại sao lại trở về? Phía ngoài... Phía ngoài hỏa hoạn đã ngừng rồi sao? Người đem bọn họ mang đến nơi đây, thật là nữ nhân độc ác.” Hắc Nham vừa nói vừa lao ra thạch thất, vô luận như thế nào, cũng muốn chặn bọn họ lại, không thể để cho người ở phía ngoài đi vào xúc phạm tới công tử, chẳng qua là trong chớp mắt vừa chạy lại trở lại ngay, vẻ mặt chật vật, đầu tóc bị đốt cháy hơn phân nửa, lập tức đem cửa đá đóng kín lại, hổn hển chất vấn: “Người... Người làm sao tới được đây?” thật là người tốt mà, suýt nữa thì đã đem hắc hỏa táng.

Chi Lan làm như không nghe thấy những lời của hắn, từ từ tiến vào thạch thất, một khắc kia, ánh mắt liền vẫn chưa từng có rời khỏi kim măng đang ở trên giường kia.

Kim măng cũng giống như trước, tựa đầu cao cao giờ lên, thẳng tắp nhìn chăm chú vào Chi Lan. Một lát sau, Chi Lan hướng trước giường đi tới, Hắc Nham đang muốn ngăn trở, Chi Lan sắc mặt tỉnh táo đem áo choàng trên người cởi xuống đưa tới “Đại sư tặng cho ta bảo vật, có thể tránh được lửa.”

Thứ 100 lễ: Xà Lang Quân (100)

Kim măng thè lưỡi thở phì phì, Hắc Nham có chút không cam lòng lui qua một bên.

Chi Lan đi tới, cách giường hai bước thì dừng lại, khoe miệng khê giật giật, nhưng cuối cùng cũng không có bật cười, hít sâu một hơi, trước tiên mở miệng nói: “Ta biết người muốn hỏi ta tại sao trở lại? Nếu trở lại, vì sao vừa rồi lại muốn rời đi có phải không?” Chi Lan vừa nói vừa từ trong ngực lấy ra hai vật, một tờ giấy được gấp làm tư, còn có một bình ngọc sứ màu trắng. Nói tiếp “Ta là một nữ nhân, trong cuộc đời nhưng lại đi theo hai nam nhân, ta không xứng với tư cách của một người làm vợ, liền muốn giấy hưu thê này.” Nàng mở tờ giấy ra, vẻ mặt cười như không cười, ánh mắt phức tạp chớp động có vui mừng có đau khổ, làm như đang nhớ lại một màn kinh tâm động phách mới vừa rồi, khi nàng quỳ xuống cầu xin giấy hưu thê, nhìn thấy Triệu Hiền Văn cùng Hạc Nhi, trong nội tâm nàng đã không còn tiếp tục nhớ thương.

Nàng nhìn tờ giấy hưu thê lại một lần nữa, đi tới cây đuốc ở vách tường bên cạnh, bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng vung lên, đem nó thiêu hủy. Quay người lại, đối mặt với kim măng, nàng nói: “Là mẫu thân, ta nhưng lại cắt đứt tình mẫu tử, đã không xứng làm một người mẹ nữa, từ nay về sau, ta cùng với Triệu gia không còn liên quan gì đến nhau nữa.” Vừa nói, một giọt nước mắt từ khóe mắt chảy xuống gương mặt.

Trầm mặc một hồi lâu, nàng đem bình sứ trắng đang cầm trong tay đặt xuống trước mặt kim măng “Người mặc dù hại ta, nhưng cũng cứu ta, ta vốn là hận không thể đem người băm thầy vạn tượng... Nhưng...” Than nhẹ một tiếng “Ta đã đáp ứng giúp người vượt qua thiên kiếp, tất nhiên nói được là làm được. Trong bình này có chứa máu tươi của Linh Nhi, nó vừa là độc dược của người, nhưng ta nghĩ, nó cũng là thánh dược duy nhất có thể cứu người, về phần làm phép như thế nào để cứu người, đành phải trông cậy vào người thôi.”

Hắc Nham bỗng dưng đưa mắt nhìn sang kim măng, công tử, công tử... Người đã thắng cuộc!

Ba năm sau, trong một tiểu viện ở nơi hẻo lánh, truyền đến tiếng khóc nỉ non của một đứa bé. Chỉ nghe trong viện có người cao húng kêu to “Công tử, sinh...sinh rồi, thật tốt quá, ha ha! Ôi! Không có cái đuôi, trên người không có vảy, là hình dạng con nít của người phàm, thật tốt quá. Chờ đợi ba năm rồi cực cũng đã sinh. Chúc mừng công tử, chúc mừng công tử.”

Mười ngày sau, trước cửa viện xuất hiện một con lừa, hai bên chở hành lý, một lát sau, trong cửa đi ra một vị ni cô mặc áo dài màu xám tro, tóc dài màu đen chỉ được vén lên, cũng không quy y. Đi theo phía sau

nàng là một công tử tuổi trẻ thân cao ngất, diện mục tuấn mỹ dị thường, trong ngực công tử còn ôm một đứa bé non nớt. Đứng cạnh cửa còn có một vị thiếu niên tuấn tú, nhưng sắc mặt xanh mét.

Ni cô quay đầu nhìn hai người nói: “Không cần tiễn ta nữa, ta tâm ý đã quyết. Ta đã tuân thủ hứa hẹn, cũng hy vọng người nói được làm được, thả ta tự do, bảo trọng.” Nói xong, ni cô không chút nào lưu luyến, dắt con lừa liền rời đi.

Thứ 101 lễ: Xà Lang Quân (101)

“Oa... oa...” Một tiếng, đứa bé trong ngực công tử trong lúc bất chợt khóc rống lên.

“Chi Lan đừng bước, con khóc...” công tử tuấn mỹ đột nhiên kêu lên.

Ni cô cước bộ bỗng nhiên khựng lại, nhưng cũng không quay đầu lại, khẽ cắn môi dưới, ngẩng đầu, dứt khoát kiên quyết đi thẳng về phía trước.

Đợi thân hình của nàng đi xa, cho đến không thấy.

Kim Càn Khôn bỗng đứng vỗ vỗ đứa bé đang ôm ở trong lòng “Được rồi, đừng khóc nữa. Xem ra mẹ ruột của con không thích con đó! Ở trong bụng mẹ con ba năm, làm sao một chút tình cảm cũng không có a!” Nói cũng kỳ quái, hần vỗ vỗ vài cái, đứa bé quả nhiên ngừng khóc. cười toe toét khoe miệng chưa có cái răng nào, ha hả cười khúc khích với hần.

“Công tử, làm sao bây giờ a? Mọi hy vọng của chúng ta đều đặt ở đứa bé này, người không phải nói chỉ cần nó vừa khóc, phu nhân sẽ lưu lại hay sao? Căn bản không dùng được.”

“Không thể làm gì khác hơn là nghĩ biện pháp khác. Yên tâm trong cơ thể của Chi Lan có một phần ba nội đan của ta, sẽ không gặp nguy hiểm gì, thể chất của nàng bây giờ nhưng lại còn lợi hại hơn gấp trăm lần so với cao thủ võ lâm.” Kim Càn Khôn lười biếng nói, mùa đông đã đến rồi a! Mùa đông đến hần liền cảm thấy buồn ngủ hơn.

Hắc Nham tức giận tới mức trợn trắng mắt, người nên lo lắng là bọn hần mới đúng chứ! Hai người đều là đàn ông, không có sữa làm sao nuôi sống đứa nhỏ này a!

Kim Càn Khôn ngáp một cái, ba năm trước đây, vì mạng sống, nội đan được chia làm ba phần, hôm nay là Chi Lan chiếm một phần ba, con chiếm một phần ba, trong cơ thể mình còn có một phần ba. Thể lực tự nhiên không lớn bằng lúc trước, mùa đông đến, liền cảm thấy buồn ngủ hơn những mùa khác.

Hần bây giờ, chỉ muốn trở về ngủ một giấc, chờ khi tỉnh, lại nghĩ biện pháp đem ái thê trở về, hần nhớ được hần đã từng nói, chờ sau khi thiên kiếp qua đi, hần muốn cùng Chi Lan làm vợ chồng cả đời. Chẳng qua là bây giờ trong thân thể của Chi Lan có nội đan của hần, cả đời này sợ rằng chính là một ngàn tám trăm năm. Kim Càn Khôn khẽ lộ ra vẻ tươi cười đắc ý.

Hôm nay Chi Lan còn không biết thân thể nàng bây giờ đã trẻ mãi không già. Mười năm sau, hai người lần nữa gặp nhau, Kim Càn Khôn nhưng là bối vì giấu diếm chuyện này, nên bị nàng trừng phạt không ít.

“A...” Kim Càn Khôn đột nhiên kinh hô một tiếng “Trời ạ, thôi quá đi, Nó lại muốn ỉa rồi, Hắc Nham, cho người.” Vừa nói vừa đem đứa bé đưa cho Hắc Nham “Người tới chiếu cố nó.”

Hắc Nham chân tay luống cuống ôm đứa bé bốc mùi đang giãy giụa vào trong lòng, Hắc Nham nhìn bóng lưng công tử cấp tốc thoát đi, kêu to “Công tử, người đi đâu?”

“Ngủ.” Thanh âm từ xa xa truyền đến “Nó liền giao cho người chiếu cố.”

Hắc Nham mặt trong nháy mắt biến thành đen thui, nghiêng răng nghiêng lợi “Nó cũng không phải là con ta.” Trả lời hần chính là “Bùm!” âm thanh một cái rầm thối vang lên, đứa nhỏ rất không khách khí làm ình thối càng thêm thối. Sau đó nhếch môi, hướng về phía Hắc Nham đang ôm nó cười khúc khích “Hắc hắc...”

— Hết trọn bộ —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xa-lang-quan>